

РИЧАРД ЛЕЙМЪН
В
ТЪМНИТЕ
ГОРИ

РИЧАРД ЛЕЙМЪН

В ТЪМНИТЕ ГОРИ

Превод: Николай Николаев

chitanka.info

Нийла, приятелката ѝ Шери и семейство Дилс са на ваканционно пътуване из Калифорния, без ни най-малкото предчувствие за ужаса, който ги очаква.

Странните жители на градчето Барлоу ги залавят и откарват в гората. Бръзват ги за няколко мъртви дървета и обезлистени клони. След това се оттеглят.

Пътниците се досещат, че това е ритуал на жертвоприношение и че някой скоро ще дойде за тях. Но кой е този някой или... нещо?

*„Ако пропуснете романите на Р. Леймън
пропускате истинско удоволствие!“*

„Стивън Кинг“

*„Р. Леймън знае как да зашемети
читателя.“*

„Таймс“

ПЪРВА ГЛАВА

Нийла О'Хеър намали скоростта на спортната си открита кола, тъй като на това място тесният път правеше завой. Вечерното слънце се бе дотолкова снижило отзад, че вече не се виждаше. Пътят чезнеше под тъмния воал от сенки, хвърляни от високите дървета. Нийла свали слънчевите си очила и ги подаде на седящата до нея Шери.

— Сложи ги в жабката, моля те.

Шери изпълни молбата ѝ и каза:

— Господи, умирам от глад! Няма ли скоро да попаднем на някой ресторант „Макдоналдс“?

— Май има един сандвич в найлоновия плик.

— Сандвич?! Покорно благодаря. По-скоро бих...

Тя зяпна от изненада.

Нийла го видя също и натисна спирачката. Приятелката ѝ насмалко да си бълсне главата в стъклото, ако не бе протегнала ръка.

Пред тях нещо безкрако се влачеше по пътя, помагайки си със силните си космати ръце.

— Каква е тази шибания? — прошепна Шери.

Без да отговори, Нийла само поклати глава в изумление.

После то ги погледна.

Стиснала здраво волана, Нийла втрещено гледаше. Опитваше се да отгатне какво всъщност виждат очите ѝ. Но каквото ѝ да бе то, лицето му бегло напомняше на човешко.

То свърна от първоначалната си посока и се завлачи към колата.

— Да се махаме! — изкрештя Шери. — Бързо! Дай заден ход!

— Но какво е това? — попита Нийла.

— Хайде!

Нийла даде на заден ход, но бавно, колкото да пази дистанция между тях и съществото, което се опитваше да ги достигне. Не можеше да отдели поглед от подпухналото му лице.

— Прегази го! — изпищя Шери.

Нийла поклати глава.

— Не мога. Това е човек. Мисля, че е човек.

— Кой го е грижа? За Бога, мини през него и да се измитаме оттук!

Съществото седна и забалансира на торса си. Ръцете му се оказаха свободни. Втренчи зъл поглед в Нийла.

— Ох, Господи! — смотолеви Шери.

То затършува в нещо като джоб на мъхестата си дреха. Извади оттам отрязана човешка ръка и я метна към Нийла. Въпреки че Нийла светкавично се наведе, ръката падна точно върху главата ѝ, откъдето тя тутакси я бутна. Ръката изчезна между седалките.

Тогава безногото същество с припреди движения напусна пътя и потъна в гората.

Нийла погледна надолу към ръката и видя извитите ѝ пръсти с лакирани нокти, както и бялата ивица върху безименния пръст. Без съмнение допреди време там е имало брачна халка. Нийла се отдръпна, надвеси се над вратата и повърна на пътя. Обърна се към приятелката си.

— Трябва да се отървем от нея! — каза ѝ Шери.

— Аз...

С бясно движение Шери хвана ръката за пръстите и я запокити надалеч извън колата. После с погнуса затърка длан в късите си панталони.

Нийла натисна газта.

Докато караше, прехвърляше в главата си отново и отново случилото се. Необходимо ѝ бе да го осмисли, но колкото и да се съсредоточаваше, не смогваше да го проумее по приемлив начин. Стналото подхождаше на кошмарен сън, но не и на спокойно пътуване.

Тя се зарадва, когато пред тях се показва градче. Не кой знае какво градче, но все беше нещо, като се имаше предвид, че по тези места селищата бяха рядкост.

— Може би тук има полицейско управление.

— Да не би да мислиш да спираш?

— Трябва да кажем на някого!

— Изповядай се пред отец Хигинс. По дяволите! Да се махаме колкото се може по-надалеч!

— Не можем така просто да забравим за това!

— Да го забравим! Всеки път, щом затворя очи, виждам отново и онова отвратително, зло... — Шери рязко тръсна глава, сякаш да отпъди картината от съзнанието си. — Господи, та *аз едва ли някога ще го забравя!* Но едва ли е нужно да се мотаем наоколо и да вдигаме шум за случката, нали? Нека я запазим за нас, иначе само ще си създадем усложнения!

Междувременно бяха вече прекосили половината градче. Пред тях се показваха смесен магазин, ресторант и мотелът „Сълънчев лъч“, както гласеше светлинният надпис на фасадата му.

— Защо не поспрем да вечеряме? — предложи Нийла.

— По-добре е да продължим.

— Хайде, хайде, късно е вече. Пък и нали преди малко каза, че умираш от глад?

— Загубих си апетита.

— Моля те! Много ми се иска да изляза от тази кола и да се отпусна малко. А и няма да е зле да премислим случилото се, да го пообсъдим. Пък и кой знае след колко време ще попаднем на друг ресторант!

— Ти наричаш това ресторант?

— Ами че това е точно кръчма по твоя вкус! Вероятно е пълна с мръсни лъжици и типове.

Шери се поусмихна.

— Добре. Но при условие, че ще си траем за урода.

Нийла вкара колата в постлания с пясък паркинг. Загаси мотора и каза:

— Да вдигнем гюрука. Скоро ще се стъмни.

Вдигнаха гюрука и прозорците, после заключиха вратите. Преди да поемат към входа на ресторанта, Нийла се протегна. Беше се вдървила от дългите часове, прекарани зад волана.

Повдигна се на пръсти. Изви в полудъга гръбнака си. Изпита удоволствие от разтягането на мускулите си. Движението опъна роклята върху гърдите й. Усещането от натиска на плата върху циците ѝ се понрави. Спомни си, че от дълго време не ѝ се бе случвало да почувства поривистия допир на мъжка длан или език върху тях. Може би в Йоземайт щеше да ѝ се усмихне късметът в лицето на някой як планинец.

И един за Шери. Не съм egoистка.

— Отново започвам да се чувствам човек — подхвърли тя на Шери, докато крачеха към ресторана.

Шери отвори вратата. Влязоха.

На Нийла ѝ хареса топлината, от която бяха обгърнати, когато се озоваха в помещението. Познатите миризми я накараха да замечтае за топли сандвичи със сирене и пържени картофи.

— На бара ли ще седнем? — попита тя, виждайки, че две от високите столчета са свободни. Останалите шест или седем бяха заети.

— Нека седнем на маса — отвърна Шери и я изненада.

Обикновено Шери предпочиташе местата пред бара, където можеше да завърже разговор със седящите до нея непознати.

Но явно тази вечер не беше в настроение за това.

Седнаха в едно сепаре една срещу друга. Шери за миг погледна Нийла, после сведе поглед.

— Я се вземи в ръце, скъпа! — каза Нийла.

— Как ли пък не!

— Не се дръж така, моля те!

— А как би трябвало да се държа?

— Бъди сърцатото момиче, което всички познаваме и на което се възхищаваме.

Шери не реагира дори с усмивка. А Нийла се нуждаеше от тази усмивка. Никога досега не се бе чувствала толкова разстроена и самотна. Сега съвсем не беше най-подходящото време и Шери да изпада в мълчание и униние.

— Ще помогне ли, ако кажа, че съжалявам за всичко?

— Не е твоя вината за каквото и да било.

— Моя беше идеята за пътуването.

— Да, но уродът не беше твоя идея.

— Това е така. Но все пак, ако си бяхме останали вкъщи...

— Карай, забрави!

В този момент до тях се изправи сервитьорката.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза тя.

Остави на масата чаши и им подаде менюто. След като се отдалечи, те се вгълбиха в четене на предлаганите от заведението ястия. Обикновено обсъждаха заедно поръчката си — решаваха да поделят порция пържени картофи или се отказваха от храна въобще. Предпочитаха млечен шейк и за двете. Сега запазиха мълчание.

Сервитьорката се завърна.

— Направихте ли избора си?

Нийла кимна.

— Аз искам един „Теркбургер специал“ и чай с лед.

С мрачно и безизразно лице сервитьорката записа желанието ѝ.

Никой ли не може да се усмихва тази вечер, се запита Нийла.

Стоящата пред нея трябваше да е щастлива като гургулица с массивния пръстен, който носеше на ръката си.

— Сандвич с кайма, пържени картофи и пепси — каза на свой ред Шери.

Жената кимна. Прибра менюто и се отдалечи.

Смръщвайки вежди, Шери се загледа подире ѝ.

— Обърна ли внимание на пръстена ѝ? — попита Нийла, като по този начин се надяваше да разсее мрачната обстановка.

— Можех ли да го пропусна? Та той щеше да ме ослепи!

— Мислиш ли, че е фалшив?

— Изглеждаше ми истински. Не съм експертка, пък и оставил лупата си вкъщи.

Нийла се засмя. Видя наченка на усмивка и на устните на Шери.

— Изглеждаше като брачен пръстен — каза тя.

— Но беше поставен не на ръката и не на пръста, на които трябва да се намира. Може би с течение на времето ѝ е отеснял.

— На нея? Но тя е само кожа и кости!

— Възможно е да е само приятелски подарък — подхвърли Шери. — Само да ми падне такъв приятел, който да снася мангизи! Ако бях на мястото на това момиче, щях да се измета от тази дупка за две секунди. Ще го хвана здраво за ръката и ще запраша заедно с него към големия град.

Докато сервитьорката поднасяше вечерята, двете се втренчиха в ръката ѝ.

— Какво мислиш? — попита Нийла, щом момичето се отдалечи.

— Мисля, че е истински.

Нийла захапа своя теркбургер. По брадичката ѝ се стече сос. Отри го с опакото на дланта си и се пресегна за салфетка.

— Голяма вкуснотия! — възклика тя.

— И моят е супер — каза Шери.

От двете страни на сандвича ѝ висяха парченца лук.

— Да, но лукът придава лош дъх на устата.

— Нали не смяташ да ме целуваш? — попита Шери.

— Не и тази нощ.

— Жалко. А аз толкова се надявах!

— Със сигурност ще умиришем палатката. Ще е по-добре да спим под открито небе.

— Ами ако завали? — попита Шери с пълна уста, която правеше гласа ѝ неясен.

— Тогава ще се измокрим.

— Това няма да ми хареса.

— За предпочтане е пред палатка, обгазена с лук.

— Така ли? — Шери изсипа малко от своя лук в чинията на Нийла. — Ето ти и на теб малко. За застраховка.

Нийла със смях напъха лука в теркбургера си и пак го заръфа.

Скоро чиниите им бяха празни. Нийла си помисли, че трябвала се върнат в колата. Никак не ѝ се искаше.

— Какво ще кажеш за по един десерт? — попита Шери, чийто вид издаваше, че също не гори от желание да си тръгнат.

— Добра идея.

Сега не беше време за съображения относно калориите. А и Нийла никога не я беше грижа за тях. Каквото и да ядеше, фигурата ѝ оставаше все така стройна. Все пак обилните десерти ѝ насаждаха чувство за вина. Но тази вечер си струваше да преживее това чувство. Не ѝ се завръщаше в колата.

Поръчаха си по една мелба. Започнаха да ги ядат бавно, отгребвайки поред ту от сладоледа, ту от топлия гъст сироп, ту от разбития крем с орехи.

— Това ще добави някой и друг сантиметър към бедрата ми — каза Шери.

Тя беше малко по-висока от Нийла, с широки рамене, големи стърчащи гърди и яки бедра. Без да е дебела, беше достатъчно едра, така че някой и друг допълнителен сантиметър върху бедрата ѝ едва ли беше от значение. Но Нийла реши да ѝ спести подобна забележка.

— Така и така тази седмица ще хвърлим излишните килограми — каза тя.

— Най-добрият начин да прекараши почивката е да си поразвъртиш задника насам-натам.

— Нямам нищо против това.

— Не се и съмнявам. А най би ми харесало, ако Робърт Редфорд се отбие някоя нощ към бивачния ни огън. Аз го шашвам със своя ум и чар и той ме отмъква със себе си. Но с моя късмет сигурна съм, че ще си падне по теб.

— Тогава ще си го поделя с твоя милост.

— Обещаваш ли?

Изядоха мелбите. Поръчаха си кафе.

И след малко, помисли си Нийла, ще трябва да излезем, да отидем при колата и пак да поемем по тесния тъмен път през горите.

Не можем да стоим тук цяла нощ.

Сервитърката затвори масивната дървена врата на заведението. През прозореца се виждаше, че навън е паднал мрак. Застряланият с пясък паркинг се открояваше като сиво петно. Оттатък пътя светлинната реклама върху фасадата на мотела пръскаше призрачна светлина. Неголям надпис сочише свободни места.

Погледите на Нийла и Шери се срещнаха.

— В никакъв случай! — каза Шери.

— Знам. И аз не искам да оставаме. Всъщност нито ми се тръгва, нито ми се остава.

— Ще се почувствувае доста по-добре, след като се отдалечим на няколко километра оттук.

Нийла кимна в знак на съгласие.

— Но преди да предприемем каквото и да било, моя милост ще посети леля си — добави Шери.

По време на краткото ѝ отсъствие Нийла си поръча още едно кафе.

Шери се върна и Нийла на свой ред отиде до тоалетната. Оказа се чисто и приятно място. Такава трябва да бъде, помисли си Нийла, щом ресторантът се управлява от богати хора.

Когато Нийла се върна при масата, Шери бе вече оставила бакшиш за сервитърката. А Нийла плати сметката на касата — беше неин ред.

Тя купи две пакетчета с ментолови бонбони за из път.

Сервитърката изсипа дребни монети в шепата ѝ и каза:

— Радвам се на такива редки гости!

Шери протегна ръка към топката на бравата и опита да я завърти.
Топката не помръдна. Опита отново.

— Хей, госпожице! — подвикна тя на сервитьорката.

Главите на всички седящи на бара се обърнаха към тях.

— Хей, госпожице! Вратата е заяла!

Посетителите втренчиха погледи в тях. Неколцина от по-младите се усмихнаха, но на повечето погледите бяха мрачни.

— Не е заяла, миличка, а е заключена.

Нийла усети как стомахът ѝ се сви на топка.

— А какво ще кажете да я отключите?

— Опасявам се, че не мога да направя това.

— Тъй ли? И защо, по дяволите?!

— Защото вие, двачките, ще останете тук.

И усмихвайки се, сервитьорката се обърна към посетителите на бара. Нийла изведнъж си даде сметка, че до един те бяха същите, когато влязоха преди толкова часове в ресторантa.

Четириима от тях мълчаливо слязоха от високите столчета, на които седяха.

ВТОРА ГЛАВА

Когато иззад насрещния завой се показа кола, Лендър Дилс изключи дългите светлини. След като се разминаха, той ги включи отново и пътят пред тях заблестя между шпалира от дървета.

— Сред шепота на борове и хвойна, на вековни дебри горски... — ритмично занарежда той.

— Татко често изпада в поетични настроения — каза от задната седалка Корделия, обръщайки се към седящия до нея Бен.

— Намирам, че хубаво говори — отвърна Бен.

Свястно момче беше този Бен. Не различаваше ямб от хорей и хич не го беше грижа за това, но поне изглеждаше що-годе интелигентен и възпитан. Лендър, който бе преподавател в колеж, бе виждал много младежи от другия тип.

А дъщеря му, слава Богу, проявяваше добър вкус относно гаджетата си.

— Лонгфелоу най-проникновено е описал гората — продължи Лендър. — Четейки го, човек даже с костите си започва да чувства глухотата на горските усои, където всичко е застинало от нявашни времена. „Там, край обвитите във влажни мъгли брегове на езерото, сред обитавани от зли призраци дъбрави...“

— Това вече е по-скоро вдъхновение в духа на Едгар По — изкоментира Корделия.

— Аз не бих възразила, ако баща ши сега получи моментно вдъхновение — подхвърли Рут.

— Мама също я е ударил хормонът.

— Нямам предвид това, Корди. Знаеш много добре!

Корделия и Бен се разсмяха. Моментно вдъхновение! Неочаквано и с известна болка Лендър си представи своята дъщеря гола и стенеща под Бен. По начина, по който двамата се държаха един към друг, беше ясно, че вече са стигнали до това. Тази мисъл го караше да се чувства зле — така, както се чувства човек, когато е изгубил нещо скъпо за него. Но тя все пак беше на осемнадесет години —

достатъчно голяма, за да знае какво прави. Той не можеше да я спира. А и не би опитал. Но все пак го болеше.

— Скоро ще стигнем до градчето Барлоу — каза Рут, осветявайки с фенерче пътната карта, разгъната на коленете ѝ. — Какво ще кажете, ако спрем там?

— Не искаш ли да продължим направо към езерото Мулешкото ухо? — попита Лендър.

— Ние сме на *няколко часа* път от него, скъпи. Ще се доберем около полунощ, а казахме на господин Елсуърт, че ще пристигнем към девет часа. Ще е вече заспал. Пък и пътувахме целия ден.

— Ако *бяхме* пътували целия ден, сега вече щяхме да сме там.

— Все същото — въздъхна Корделия. — Твоята представа за ваканционно пътуване е да се тръгва на път непременно преди изгрев-слънце.

— Добре де, и аз нямам нищо против да спрем в Барлоу — отвърна той. — Но просто мислех за вас. — Усмихна се на Рут в тъмнината. — Даваш си сметка, надявам се, че там няма хотел „Хайат“.

— Достатъчно е да има чисти чаршафи...

— Вие, деца, за спиране ли сте, или да продължаваме към хижата?

— Нека спрем — каза Корделия. — Ще бъде забавно.

— На мен ми е все едно, господин Дилс — обади се на свой ред Бен.

— Добре, ще видим тогава... — изрече Лендър.

Не му се спореше. Не си струваше. Беше му приятно да поема ролята на лидер, но само до момента, в който някой се опълчеше срещу решението му. А в случая решението му още от самото начало бе да кара, без да спира. Но ето че решението му бе отхвърлено.

А и да смени ролята си на ръководител срещу тази на шофьор, не му беше чак толкова неприятно.

Щом искаха да режисират нещата — моля. Разтоварен от всяка отговорност, той щеше да се оттегли на заден план и да наблюдава. Повече от вероятно бе, че щяха да се оплетат в неприятности.

Не след дълго навлязоха в Барлоу. Минаха край затворена бензиностанция и смесен магазин. Точно пред тях, от дясната страна

на пътя, видяха ресторанта „Терк“. Срещу него, през пътя, беше мотелът „Слънчев лъч“. Надписът гласеше, че има свободни места.

— Тук ли искате да спрем? — попита Лендър и намали скоростта.

Това въобще не беше обичаен мотел, а множество скучени бунгала зад неугледния офис плюс ограждения за колите.

— Знам ли... — измърмори Рут с нотка на колебание в гласа си.

Лендър се усмихна.

— Ти как мислиш? — попита тя.

— Вие решавате. Да хвърлим едно око по-отблизо?

— А вие, деца, какво мислите? — обърна се назад Рут.

— Не знам — промълви Корделия. — На мен ми се вижда малко зловещичко.

Лендър спря колата по средата на шосето. Зачака, загледан в огледалото за обратно виждане, да не би отзад да се зададе някоя кола.

— Дали пък да не...? — започна Рут.

— Ваша воля.

— Много си неопределен! — почти изплака тя.

— Само кажи и оставаме тук.

— Добре — каза тогава Рут. — Нека погледнем.

След като подаде мигач за завиване, Лендър премина шосето и спря пред осветения офис.

— Сега почакайте малко.

— Момент — каза Рут. — Какво смяташ да правиш?

— Да ни регистрират.

— Знаеш какво имам предвид.

— Имаш предвид това, че не можем да се съберем всичките в някое от тези бунгала, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Тогава ще наема две — едно за момчетата, другото за момичетата.

— Ама, татко...

— Не — каза той. — Съгласен съм да прекараме нощта тук, но няма да осигурявам условия за сексуалните ви лудории.

— Лендър!

— Ох, *татко*!

— Това беше доста неуместно — каза Рут.

Той очакваше да се стигне до открито разискване на въпроса за разпределението за спане, но все се бе надявал, че този момент някак си ще бъде избегнат.

— Съжалявам — каза, — но така чувствам нещата. Докато сме заедно, те няма да пребивават сами в отделно спално помещение. Нито тук, нито в хижата!

— Прекрасно, няма що! — промърмори Корделия.

— Или ще е така, или обръщам тази бричка обратно и край на всичко!

— Добре де, добре — изрече Корделия.

— Не съм съгласна — каза Рут. — Тръгнахме насам, за да прекараме добре и така ще бъде. В случая подкрепям баща ти. Вкъщи никога не сме позволявали на Бен да прекарва нощта с теб и не виждам причина, поради която това да се наруши, само защото сме на почивка. Ако бяхте женени, щеше да е друго, но...

— Необходим е брак? Лиценз за чукане?! — изтърси Корделия.

— Ако мислиш така, трябва още да пораснеш — каза Лендър.

— Съгласен съм с родителите ти — намеси се Бен.

— Покорно благодаря.

— Не за порастването, а за другото, нали разбиращ...

Корделия въздъхна.

— Какво става тази нощ? Заговор срещу мен ли има?

— Отивам да наема бунгалата — каза Лендър. Беше доволен, че напуска и колата, и спора.

Влизането му в офиса бе известено от окачено над вратата звънче. Зачака пред плата на рецепцията. След малко страничната врата се отвори и от нея излезе възпълничък мъж. Зад гърба му Лендър успя да зърне мъждиво осветена стая. Вратата започна да се затваря сама, но изведнъж спря, при което между нея и рамката остана неколкосантиметров процеп. В него надникна наполовина скрито лице и впери око в Лендър.

— Бунгало ли? — попита мъжът.

Наглед беше доста приятен. Кръгличък, плешив и с херувимска усмивка. Приличаше на актьор за епизодични роли от телевизионно комедийно шоу.

— Ами да — отвърна Лендър. — Две бунгала.

Окото зад вратата продължаваше да го наблюдава изпод месестия си клепач.

— Четирима сме. Всъщност имате ли бунгало с две стаи?

— Нямаме такова, съжалявам. Но можем да ви сместим в едно, което е по принцип с три легла. Просто ще вкараме още едно легло — и готово.

— Не, благодаря. Тогава ще вземем две отделни бунгала. Разполагате достатъчно с такива, предполагам.

— Разбира се — усмихна се мъжът. — Бихте ли попълнили регистрационната карта?

Докато Лендър попълваше различните графи, ръката му леко потреперваше. Онзи, който надничаше иззад вратата...

Той на два пъти хвърли бегли погледи в нейна посока. Лицето беше все там, опряно на процепа. Беше възрастно лице. Трудно му бе да определи дали принадлежи на мъж или на жена. Фиксиращото го око примигваше и сълзеше.

Лендър попълни формуларя за регистрация и го подаде на мъжа заедно с кредитната си карта.

Мъжът пресметна с калкулатора и каза:

— Дължите ми общо за двете бунгала за една нощ 42,50 долара. Валидно — до обяд. Бихте ли се подписали тук?

Лендър се подписа на фактурата.

Погледна към вратата. Вече беше затворена.

Мъжът се наведе и извади изпод плота два ключа.

— Ето, господин Дилс. Това са номер три и номер дванадесет.

— Близо ли са едно до друго?

— Ами едното е точно зад офиса, а другото е доста по-назад.

— Нямате ли такива, които да не са толкова отдалечени?

— Това е най-доброто, което мога да ви предложа, господин Дилс. Голям наплив имаме тази вечер.

— Добре тогава. Благодаря ви.

— Приятно прекарване при нас.

Лендър кимна. Отвори вратата и излезе навън облекчен, че е напуснал офиса.

Отиде до колата и се качи в нея.

— Какво стана? — попита Рут.

— Наех две бунгала. Трето и дванадесето.

Ръката му колебливо застини на ключа за запалване.

— Нещо не е наред ли?

— Нищо, надявам се. Навярно е била майката на онзи.

— Какво?

— Докато бях там, някаква възрастна особа ме наблюдаваше полускришом. Това ме накара да понастръхна. Тя, или може би той, през цялото време ме дебнеше през процепа на вратата.

— Татко?! — извика изплашено Корделия.

— Сигурна съм, че тя е изцяло безобидна — каза Рут.

— Разбира се — съгласи се Лендър.

Запали мотора и бавно вкара колата в тъмното паркингово ограждение. Чувстваше известно успокоение от наличието в него на други возила. Все пак семейството му не беше само в този доста зловещ мотел.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато двама от мъжете държаха Нийла с извити зад гърба ѝ ръце, сервитьорката дръпна портмонето ѝ и го хвърли на тезгяха. Едно момиче на тийнейджърска възраст го сграбчи и заоглежда съдържанието му.

— Патъците ѝ са готини — каза луничаво момче, застанало зад момичето. — Я да ги видим.

— Няма да ти станат — каза момичето.

— Може и така да е, но на нея няма да ѝ трябват повече.

Сервитьорката коленичи и събу едната маратонка на Нийла, която не се и опита да я спре. Последния път, когато се опита да протестира, единият от мъжете ѝ изви болезнено ръката. Шери, която се опълчи в началото, получи силен ритник в стомаха. Нийла реши, че е по-добре да ги оставят да им вземат каквото си поискат. Надяваше се да им се размине най-лошото.

Сервитьорката хвърли маратонките към момчето. То ги улови във въздуха. Качи се и седна на барплота, за да ги изпробва.

След това дойде редът на ръчния часовник на Нийла, последван от пръстена подарък, даден ѝ при завършване на гимназията. Сервитьорката, ги пусна в предния джоб на престилката си. Те издръънчаха сред монетите от бакшишите, които бе получавала през деня. Грубите ѝ ръцете дръпнаха яката на блузата на Нийла. Горното копче се скъса и се търкулна на пода. Обикновено тя носеше златна верижка на врата си. Сега се зарадва, че я бе оставила вкъщи, преди да тръгнат на път.

Жената вдигна косата над ушите на Нийла. Измърмори недоволно, че не намира обици на тях, и я шамароса.

После пристъпи към Шери. Повтори същата процедура и с нея — взе ѝ портмонето, сандалите, двата пръстена. Шери нямаше часовник, но затова пък на шията ѝ висеше разпятие със златна верижка. Сервитьорката внимателно свали верижката. Пусна и нея в джоба си. Шери извика от болка и се заизвива в ръцете на двамата

едри мъже, когато сервитьорката дръпна златните ѝ обици, разкъсвайки долната част на ушите ѝ.

— Това ли е всичко? — попита единият от мъжете.

— Предполагам, че да — отговори сервитьорката.

Нийла чу подрънкане на метал. Дръпнаха лявата ѝ ръка рязко надолу. Със силно прещракване около китката ѝ се затвори халката на белезница. Другата се сключи около китката на Шери.

— А сега, дами, да тръгваме!

Някой побутна Шери. Тя залитна напред и опъна докрай верижката, свързваща двете момичета. Острите ръбове на халката се впиха болезнено в плътта на Нийла. Тя ускори крачка, стремейки се да бъде близо до Шери, за да избегне нова болка.

— И аз идвам — каза луничавото момче.

— Перверзник! — каза момичето.

Вече с маратонките на Нийла на краката си, момчето скочи от плота. Втурна се към задната врата и я отвори. Мъжете изведоха през нея първо Шери и после — Нийла.

— Къде ни водите? — попита Шери.

Нийла се учуди на спокойния ѝ глас, с който зададе въпроса.

Мъжете запазиха мълчание. Още от самото начало пестяха думите си. И четиридесета запазиха спокойния си тържествен вид, сякаш изпълняваха неприятна, но необходима задача.

Момчето изтича пред тях. Отиде до един стар пикап и се опита да отвори задната врата. Тъй като не успя, единият от мъжете се завлече и му помогна. Заедно спуснаха вратата. Тя се отвори с изскърцване и процепи нощната тишина.

Момчето се качи в задната част. Мъжът отиде към шофьорската седалка и седна. Другите забълъскаха Нийла и Шери към задната врата.

— Това, което вършите, е отвличане, нали знаете? — каза Шери.

— Това е най-малката от бедите ви, сестричке.

Набутаха ги в пикапа. Оставиха ги проснати на металния под. Единият от мъжете затвори вратата. С трясък тя застинава на мястото си. Мъжът я заключи, качи се в колата и седна в краката на Нийла.

Пикапът потегли, друсяйки се по разровената от гуми почва на паркинга. Главата на Нийла се удари в пода и тя се надигна.

— Лежи долу! — каза мъжът до нея.

След като зави и се раздруса за последен път, пикапът тръгна по равно.

Излезли сме на главния път, каза си Нийла. И отиваме на запад. В посоката, от която дойдохме.

— Накъде ни карате? — попита Шери.

— Недалеч оттук — отвърна мъжът до нея.

— Ще ни убиете, така ли?

Чувайки въпроса, Нийла усети как стомахът ѝ се свива. Не можеше ли Шери да държи устата си затворена?

— Не ние — отговори мъжът.

— Искам да ги опипам — каза момчето.

— Заповядай, щом искаш.

— За Бога, Шоу! — възклика мъжът до Нийла.

— Абе, остави момчето — обади се онзи, който седеше при краката на Нийла. — Голяма работа!

— Но това не е редно!

— А кое тогава е редно, по дяволите?

— Той вече е на дванадесет години — каза Шоу, който беше бащата на момчето. — Трябва да се учи.

— Всеки път, когато ни попадне някоя по-млада, Тими се захваща с нея. Отвратително е!

— Да не би да си станал обратен, Робинс?

— Просто не мисля, че това е правилно. Ясно ли ти е? Защо да се превръщаме в банда диваци, за Бога? Следващата крачка е ние самите да започнем да изнасилваме и да...

— Това не е позволено и ти го знаеш — каза Шоу.

— Ами че това е неминуемо, по дяволите! Ако все така оставяме Тими да прави каквото си иска, скоро ще започне и да ги чука.

— Няма да го правя — нацупено каза Тими.

— Не е толкова глупав.

— Казвал ли си му някога какво направиха с Вейс?

Последва тишина.

— Не искам да те плаша, момче, но в тая далавера по едно време участваше тип на име Вейс.

— Млъкни, Робинс!

— Вейс също не беше глупав. Знаеше правилата.

— Робинс!

— Остави го да разкаже — обади се мъжът в краката на Нийла.
— Добре е момчето да знае. За негово добро е.

— Та преди около шест години пипнахме една наистина готина мадама и Вейс не издържа. Трябаше да го спрем. Не знам защо не го направихме. Предполагам, че твърде много бяхме изкушени и ние самите. Затова нямахме нищо против поне да погледаме. И той я облада тук, в пикапа.

— *Начука ли я?* — попита Тими.

Нийла усети напрежение в гласа му.

— Няколко дни по-късно Вейс изчезна заедно с цялото си семейство. Имаше жена и три деца. Изчезнаха посрещ нощ направо от дома им.

— Може би са избягали — подхвърли Тими.

— Не. Крулите са ги пипнали.

— Откъде знаеш?

— Открихме някои следи — обясни Шоу.

— Така че не забравяй за Вейс, когато много ти се прииска да бъзикаш дамите, които караме.

— Всичко ще е наред, щом не ги чукам.

— Момче, опичай си акъла!

— Стига сте дрънкали! — отсече Шоу.

— Татко, може ли?

— Остави го да си начеше крастата — обади се мъжът при краката на Нийла.

— Аз съвсем малко... — настоя Тими.

— Искаш да свършиш като Вейс ли? — попита Робинс.

— Ами след като не ги чукам...

— По дяволите! — измърмори ядно Робинс.

— Почти пристигнахме — каза Шоу. — Прави, каквото си намислил, но по-чевръсто.

Тими изпълзя към главата на Шери. Коленичи и се наведе над нея.

— Не ме пипай, момче! — процеди през зъби тя. — Ще те убия, кълна се!

Тими погледна към баща си.

— Я мълквай, сестричке!

— Ами да — дададе Тими. — Отгоре на всичко си цяла крава. На кой ли ще му се *прииска*, от теб?

Внезапно той се излегна върху Нийла. Коремът му притисна лицето й, а ръцете му задърпаха блузата от кръста ѝ. Тя усети как дланите му започнаха да разтриват корема ѝ. Едната се подпъхна в колана на панталоните, навлезе в бикините ѝ и два-три пръста я проникнаха дълбоко.

Със свободната си дясна ръка Нийла нанесе силен удар по гърба на Тими. Той потръпна и се задави. Ръката му се отдръпна. Натискът на корема му върху лицето ѝ отслабна.

— По дяволите, Робинс! — извика Шоу. — Защо ѝ позволи да удари момчето?

— Ами просто не очаквах!

Тими коленичи и продължаваше да кашля с изкривено от болка лице.

— Проклета кучка! — процеди през зъби Шоу.

Момчето се разплака, като едвам си поемаше въздух.

— Ах, ти... — извика то.

Малкият му, но твърд юмрук се стовари върху лицето на Нийла. Тя протегна ръка, за да отклони следващия удар, но в този миг Робинс с рязко движение отстрани от нея Тими. Момчето полетя встради.

— Стига вече! — изрече Робинс.

— Татко!

— Я не пипай момчето ми, приятелю!

— Така ли? Та то вече се самозабравя. Държи се като лайно. Няма да му позволя да продължава. Поне по време на тази операция!

Мъжът, седящ при краката на Нийла, се обади:

— Какво ти става, Робинс? Момчето искаше да се позабавлява малко. Как така изведенъж стана толкова чувствителен? Миналата седмица дори му помогаше! Не помниш ли как стъпи върху ръката на онова момиче?

— Това не ме кара да се чувствам велик.

— Какво, по дяволите, те прихвана? Да не си станал религиозен или нещо от тоя род?

— Нещо от тоя род.

Пикапът се раздруса. Зави по черен път. Над него се преплитаха гъсти клони, през които лунната светлина не проникваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— На кого му се пийва? — попита Лендър, след като отнесоха багажа в бунгало номер дванадесет.

— Имаш предвид пепси ли? — попита Корделия.

— Кой каквото пожелае. Пепси, севън ъп или пък нещо твърдо. Ние с Бен ще пийнем двойни, за да имаме сили за дългия път до нашето бунгало.

— Татко се опитва да ни омиrottвори — изрече Корделия на Бен.

Лендър отвори походната си чанта барче с думите:

— Водка за мен.

Усмихна се на забележката на дъщеря си. Все пак тя беше права. Може да е всезнайка и свръхсексуална, но не бе глупава.

— А ти какво ще кажеш за един „Манхатън“? — попита той Рут.

— Точно това ще ми дойде добре.

— А ти, Бен, какво ще предпочетеш?

Корделия намигна на момчето.

— Не се изпълвай с надежди. Няма да получиш своето тази нощ. Лендър с удоволствие видя как лицето на Бен пламна.

— Ще пия едно пепси.

— Нямаме лед — каза Рут.

— Видях до офиса автомат за лед — съобщи Корделия.

— Ще отида да взема — предложи Бен.

— Много добре.

— Ще дойда с теб — каза Корделия. Вече при вратата тя се обърна към Лендър. — Не се тревожи, татко, няма да се даваме на сексуални лудории.

И те излязоха.

Лендър си наля водка в една от чашите на чантата. Отвори и малко шише с вермут.

— Ти май освободи духа от бутилката.

— Това наистина е вермут.

Тя не обърна внимание на неуспешния му опит за хумор.

— Бутилката — заобяснява Лендър — си беше вече отпушена. Аз се опитах да я позапуша, доколкото мога. Но това е празна работа. Щом толкова искат да го правят, нека го правят скришом. Така е и по-интересно. Забраненият плод е най-сладък.

— Не знам — каза Рут. — Може би трябваше да им позволим да спят заедно. Та те вече са на по осемнадесет години. След два месеца заминават за Санта Барбара и там няма да можем да имаме думата какво да правят и какво — не.

— Това е още една причина да имаме думата сега.

— Ето тук — прошепна Корди и побутна Бен към една тъмна алея между бунгалата.

— По-добре е да вземем леда.

— Защо да бързаме толкова?

— Те ще чакат.

— Остави ги да чакат. Ела. Това е единствената ни възможност да бъдем сами тази нощ.

— Чакай! — каза Бен. — Да не искаш да ядосаме баща ти?

— Съобразявай се със собствените си желания.

— Наистина ли вярваше, че той ще ни позволи да спим заедно?

— Ни най-малко. Но никога не е излишно човек да опипа почвата.

Корделия отведе Бен сред нощните сенки. След малко се спряха и обгръщайки го с ръце, тя леко докосна устните му. В началото той имаше колеблив и угрожен вид. Тя обаче го целуна пак с нарастваща страсть. Отвори уста и всмука в нея езика му.

Бен я притисна силно към себе си и тя усети ерекцията му върху корема си. Защо ли не си беше сложила пола вместо тези тесни джинси! Със стон на разочарование тя се отърка в него. Той сви единия си крак. Тя възседна бедрото му и се намести страстно. Провря ръка през набъбналата предна част на панталоните му. Бен на свой ред пълзна ръка под блузата и силно стисна гърдата ѝ през тънкия сутien.

Изведнъж цялото му тяло се разтърси. Захапа със зъби езика ѝ. Пръстите му още по-силно стиснаха гърдата и топла струя обля дланта ѝ. И тогава рухна на колене.

Зад него стоеше старица с високо вдигнат чук в ръка. Беззъбата ѝ уста бе разтегната в изкривена усмивка.

— Доста се позабавиха — отбеляза недоволно Лендър.

Поразклати чашата си с топла водка и отпи малка глътка.

— Цял ден не са имали възможност да останат сами.

— Малко ограничение не им вреди.

— Да, но те са влюбени все пак.

— Зная, зная.

Рут седна до него на леглото.

— Ти самият съвсем не си по ограниченията. Спомняш ли си онази нощ до вратата на верандата?

Той изпусна тих смях.

— През цялото време бях сигурен, че баща ти неминуемо ще ни пипне.

— А следващата нощ ти донесе някакво масло за смазване.

— Чудя се дали родителите ти забелязаха, че скърцането е изчезнало.

— Важното е, че аз забелязах.

— Смазах пантите, и теб.

— Така ли! — Перна го тя играво с ръка.

— Не само вратата, но и ти спря да скърцаш.

— Ужасен си!

Целунаха се. Устните ѝ бяха отзивчиви, топли и познати. Той усети, че ръката ѝ леко се плъзва по крака му.

— Е, по-добре, да не започваме! — каза той.

— Сигурно е по-добре — отвърна тя. — Навярно трябва да се въздържаме.

— Именно с такива упражнения не бих искал да се занимаваме.

Тя го отблъсна със смях от себе си.

— Иди и виж какво става с леда. Това ще те предпази от палави действия.

— Добре. А може би ще срещна и нашите влюбени птички.

Той взе ключа и тръгна към вратата. След като се озова навън, я захлопна след себе си. Натисна топката, за да се увери, че е добре затворена. Слезе по дървените стълби и огледа пространството между

бунгалата. Никаква следа от Корделия и Бен. Погледна в колата. И там ги нямаше.

Застанал в средата на прашната централна алея, той обхвана с поглед шестте бунгала, офиса и главния път. Обърна се и погледна в противоположната посока, където алеята свършваше и започваше гората.

Вековни дебри горски. Шепотът на борове и хвойна...

Може би точно там се бяха сврели, за да се чукат. Шегите си бяха шеги, но...

Какви ти шеги, когато някой чука собствената ти дъщеря!

„Търкулни ме ти в детелината...“

Представи как Корделия е легнала по гръб, а Бен се клати отгоре ѝ. При тази мислена картина чак стомахът го заболя.

„Търкулни ме, положи ме в тревата и пак, и пак го направи...“

Започвам да имам фикс идеи, каза си той.

Ревност ли беше това?

Глупости.

Но къде са *те*?

Дали не бяха влезли в някое от бунгалата? Той започна да ги обхожда и оглежда. Шест близнаци. Общо дванадесет помещения. В около половината от тях светеха прозорците. Пред някои имаше паркирани коли. Истински развалини. Той отбеляза, че на една от тях — стар, раздрънкан буик — гумите дори бяха изпуснати. Единият от прозорците не беше вдигнат.

Той тръсна глава. Не. Те не биха посмели да се отدادат на секс в чужда кола.

Все пак се спря и заоглежда с подозрение колите. Бяха четири, без да брои своята. Децата можеха да бъдат във всяка една, клатейки задници на задната седалка.

Клатейки задници?!

С изчервено от срам лице Лендър се насочи през прахта към буика. Приближи се достатъчно до него и видя, че на задната седалка няма никой. После тръгна към съседната кола.

Беше марка „Мейвърик“. Дясната част на задницата ѝ беше така деформирана, че изглеждаше като отхапана от някакво чудовище, хранещо се с метал. Той пристъпи по-наблизо и погледна към задната седалка. Една черна сянка скочи изведнъж и изчезна през прозореца на

отсрещната врата. Котка. Лендър се засмя тихо на уплахата си. Потупа с длан гърдите си. Сърцето му биеше до пръсване. Пак погледна в колата. Чифт детски обувчици висяха от огледалцето за обратно виждане. Премести погледа си по-надолу към шофьорското табло. Там имаше нещо странно. След като се огледа наоколо, за да е сигурен, че никой не го наблюдава, той отвори вратата и се промъкна вътре.

На мястото, където трябваше да е стартерът, видя само кръгла дупка.

Много странно.

Излезе от купето, тихо затвори вратата и мина отпред. Пръстите му затърсиха процеп под капака на двигателя. Повдигна капака и пантите изскърцаха.

Отдолу не видя нито акумулятор, нито радиатор, нито карбуратор, нито вентилатор. Двигателят бе ограбен.

— Исусе! — измърмори той и пусна капака да се затвори.

Пресече алеята и отиде при една очукана спортна кола. Вдигна и нейния капак. Разгледа в тъмнината мястото, където трябваше да бъде двигателят и не откри никаква следа от него. Предницата бе празна като издълбана орехова черупка.

Що за мотел е този, в който коли извън употреба са събрани като... примамка?

Внезапно, смразен от ужас, Лендър се запита дали всичко това — и гробището на коли и светлините в някои от бунгалата — не са само сценичен аксесоар в един общ измамен декор...

„И пиецата е трагедията човешка, а главният ѝ герой — всепобеждаващият червей“ — изплуваха в паметта му думите на Едгар По.

Пиеса. Пиеса, в която единствените актьори са усмихнатият мъж в офиса и странната възрастна особа, надничаша иззад вратата.

— Корделия! — извика Лендър. — Корделия! Бен!

Зачака, заслушан за отговор. Дочу шума на вятъра между дърветата, църкането на щурците, далечното квакане на жаби, както и песента на птичките, сврени по клонаците; отнякъде долиташе и многогласен шум от телевизионно предаване... сякаш всичко беше наред.

Вратата на бунгалото им рязко се отвори и оттам излезе Рут.

— Лендър, какво не е наред?

Той изтича до нея.

— За Бога...

Бутна я вътре и затръшна вратата.

— Какво става? Какво не е наред? — Изплашените ѝ очи го молеха за бърз отговор. — Нещо с децата ли?

— Не ги видях никъде. Не зная къде са, но тук нещо не е наред. Всички тези коли са... само декор.

— Не раз... — не успя да се доизкаже тя, въртейки глава в недоумение.

— Не зная какво става, но... Спомняш ли си за Норман Бейтс?

— Кой?

— Антъни Паркинс. Филмът „Психо“. Хотелът...

— Лендър, престани!

— Това не е истински мотел. Мисля, че е по-скоро нещо като клопка.

— Не!

Лендър се облегна на вратата и потърка с длан лицето си. Беше миролюбив човек и мразеше огнестрелното оръжие... Сега от все сърце пожела да има под ръка поне един пистолет.

— Какво ще правим? — попита Рут.

— Не зная.

— Корделия е някъде там!

— Виж какво, може би греша. Може би всичко... не е така, както ми се стори. Не е изключено децата да са отишли в гората да се усамотят, знам ли...

Овладявайки се, Рут каза с твърд глас:

— Най-добре ще е да ги намерим.

— Как?

— Първо да отидем в офиса...

— Голяма идея, няма що!

— Какво предлагаш тогава?

Лендър погледна към телефона, но веднага се отказа от хрумването си. Нямаше начин как да извика помощ, тъй като телефонната връзка минаваше през централата в офиса на мотела.

— Можем да потърсим помощ — изломоти той. — Някъде наоколо трябва да има полиция, шериф...

Рут протегна ръка към бравата на вратата.

Той я сграбчи за китката.

— Отивам навън да намеря дъщеря си — каза тя. — Пусни ме!

— Чакай! Трябва да помислим!

— Дрън, дрън! Докато мислим, дявол знае какво ще стане с Корди!

Тя издърпа ръката си рязко, сграбчи топката на вратата и отвори.

Лендър дръпна Рут назад и затръшна вратата.

— По дяволите, Рут!

— Пусни ме да изляза!

Телефонът иззвъня. През тялото на Лендър премина тревожна тръпка. И двамата с Рут застинаха, загледани в черния апарат, докато той не звънна втори път.

Лендър се спусна към него. Когато иззвъня за трети път, той вдигна слушалката.

— Ало?

— Мистър Дилс, тук е Рой от офиса.

— Да?

— Вашата дъщеря е тук, с мен. Тя би искала да ви каже няколко думи.

Лендър зачака, без да отделя поглед от Рут.

— Какво става? — попита тя, произнасяйки с труд думите.

Лендър вдигна рамене.

— Татко?

Гласът на дъщеря му изразяваше паника до краен предел.

— Нещо лошо ли е станало, миличка?

— Ох, татко! Те... Бен! Мисля, че е мъртъв!

— Къде си сега?

— Не! Не идвай! Те ще те убият!

— В офиса ли се намираш?

— Не се оставяйте да ви хванат!

Той направи знак на Рут.

— Ето, майка ти иска да говори с теб.

Рут прекоси бързо стаята. Той ѝ подаде слушалката.

— Ало, Корди?

— Поддържай разговора — прошепна Лендър на жена си.

Рут кимна разбиращо.

Той се спусна към вратата, отвори я и изскочи навън. Нещо като опънат кабел се изпречи пред краката му, и докато летеше с глава напред, Лендър успя за миг да зърне една хилеща се старица с чук в ръка, седнала върху предния капак на колата му. Той се просна в прахта до предното колело.

С победоносен крясък старицата скочи отгоре му.

ПЕТА ГЛАВА

Пикапът се друсаше върху неравния и кален път. След спречкването относно Тими мъжете бяха потънали в студено мълчание.

Нийла предпочиташе да говорят, дори да се бият. Кавгата им около похотливите набези на момчето бе отвлякла мислите ѝ от положението, в което се намираше. Но сега и това бе приключило. Страхът ѝ се възвърна, насилен с мрачни и парализиращи мисловни картини на изнасилвания и кръв.

Тя се разрида. Не искаше да плаче, не искаше мъжете да виждат слабостта ѝ, не искаше да подхранва страхът на Шери със своето отчаяние. — Но нищо не можеше да направи. Чувстваше се самотна и безпомощна. Като веднъж в детството си, когато се загуби в гората.

Бе само на шест години, но споменът все още беше жив в нея. Семейството ѝ бе разпънало две палатки край Паяковото езеро в Уисконсин. Вечерта край огъня пиха топъл течен шоколад, а баща ѝ разправяше всякакви страшни истории. По-късно, към полунощ, когато всички бяха заспали, тя се събуди с чувство на тежест в пикочния си мехур. Разтърси спящата до нея Бети, но по-голямата ѝ сестра не се и помръдна от спалния чуval.

Нуждата ѝ беше вече толкова спешна, че изскочи навън по долни гащи, без да си прави труда да облича каквото и да било.

Студеният вятър я прониза. Прекоси малкия им лагер боса по влажната и студена земя.

Извън очертанията на лагера баща ѝ беше изкопал неголяма дупка. Беше я нарекъл „отходник“. Нийла беше ходила там няколко пъти, но не и нощем.

Търсейки го, навлезе в тъмната гора. Не можа да го намери. Накрая се откана и клекна под една бреза. След като се облекчи, тръгна обратно към лагера. Беше уверена в посоката. Вървя известно време и излезе на една странно изглеждаща под лунната светлина поляна.

Разбра, че се е изгубила. Започна да вика поред майка си, баща си, Бети. Никой не се отзова.

Именно тогава за пръв път върху ѝ се стовари с все сила ужасният страх, че е сама и безпомощна в нощта. Обляна в сълзи и ридаеща на висок глас, тя започна да обикаля поляната с надеждата, че ще я чуят и ще дойдат за нея.

Ами ако я чуеше някой друг, а не родителите ѝ? Някой от онези скитници убийци, за които говореше баща ѝ край лагерния огън? Или зловещият Вендиго? Или пък някоя вещица като онази, която се опитала да изяде Хензел и Гретел?

Закривайки устата си с длан, за да приглуши хлиповете си, тя тичешком напусна поляната. Вече в гората побягна с все сила, без да се осмели да погледне назад, за да не би да види, че нещо страшно я преследва. Спъваше се в коренища. Паяжини облепваха голата ѝ кожа. Клони я шибаха през лицето. Но тя продължи да бяга, докато не излезе на друга поляна, където на лунната светлина видя колата им.

Тяхната кола.

Пристигайки, я бяха оставили тук. После бяха повървели доста, преди да установят лагера си. Но това не ѝ помогна много да се ориентира. Не си спомняше посоката, в която бяха тръгнали тогава.

Вратите бяха заключени. Пъхна се под колата. Тревата беше суха. Легна, потрепери и зачака.

Чакаше злокобния убиец да я докопа и да я измъкне оттам.

Чакаше някоя космата ръка да я сграбчи или пък самият Вендиго да отмести колата, да впие острите си нокти в голия ѝ гръб и да полети с нея във висините, при което краката ѝ да станат на пепел от бързия полет.

На сутринта, когато баща ѝ я намери, той се разплака. Разплака се и тя, защото в края на краищата всичко бе приключило добре.

Оттогава насетне, помисли си Нийла, животът бе текъл нормално, докато тези четирима мъже и едно момче не я бяха набутили в пикапа, за да го откарат на потайно място в гората и...

Пикапът спря.

Робинс и Шоу слязоха от него.

— Ти чакай тук — каза Шоу на сина си.

Мъжът, който седеше в краката на Нийла, дръпна лоста на задната врата и тя се отвори със стържещ звук. Сграбчи Нийла за

глезните и я заизмъква. Тя се повлече по металния под.

Тими полази след нея, пресегна се внезапно и разкъса блузата ѝ. Тя се опита да го отстрани със свободната си ръка, но той се оказа твърде бърз. Стисна гърдите ѝ толкова силно, сякаш искаше да ги откъсне. Нийла извика. Юмрукът ѝ го улучи в лицето с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ я заболяха, а той падна назад, ревейки.

След това Нийла се изправи до приятелката си зад пикапа.

— Добре ли си? — попита Шери.

— Млъквай! — чу се троснатият глас на Шоу.

— Да тръгваме — каза Робинс.

Той стискаше Нийла за ръката, но не така болезнено, както другият мъж.

Отидоха към предната част на пикапа. Шофьорът бе оставил фаровете включени. Под сноповете светлина се виждаше поляна, подобна на онази от детството ѝ и на две хиляди километра оттук и преди двадесет години.

На неголямо разстояние косо падащите лъчи от фаровете се губеха в земята. Поляната пред тях тънеше в мрак.

— Защо, по дяволите, не спря по-наблизо? — прошепна Шоу на шофьора.

— Млъкни!

— Та те са сигурно навсякъде околовръст!

— Те не нападат екипите на доставчиците си — каза мъжът от дясната страна на Нийла.

— Винаги има един първи път, Филипс.

— Хич не вярвам това да стане.

— Все пак не биваше да спираш толкова надалеч.

— Нещо ми подсказа, че така трябва да направя — каза шофьорът. — Какво ще кажеш, ако ти затворя устата с юмрука си?

Пред тях се изпречиха шест дървета, подредени почти в една линия. Нийла се вгледа в тях. Те бяха високи и тънко стволести. Окъпаните от лунната светлина клони бяха без листа.

А нямаше защо да са обезлистени. Сега е лято. Трябваше да са целите зелени и шумолящи под польха на лекия ветрец.

И Нийла разбра, че дърветата са мъртви.

Шест мъртви дървета в една редица.

— Не! — изрече тя.

— Всичко е наред — прошепна й Робинс.

— Не, не ни водете там! Моля ви!

Тя се опита да се издърпа, но мъжете я забутаха напред.

— По-спокойно — каза Робинс.

— Моля ви! Те са мъртви! Не искам да ходя там. Моля ви!

Рязка болка процепи десния ѝ крак. Филипс я бе ударил с коляно.

— Стой мирно, сладурче! — заповяда той.

— Наред ли си? — попита я Робинс.

— Не!

— Филипс, защо не се владееш?

— По-добре се владей ти, приятелче.

— Всички да мълкнат! — отсече шофьорът.

Спряха под едно от дърветата.

— Облегни се на него!

— Аз не...

Филипс бутна Нийла. Гърбът и главата ѝ се удариха в ствola.

Филипс я държеше, докато Шоу и шофьорът тласкаха Шери към същото дърво. Нийла чу подрънкването на белезници. После шофьорът сграбчи дясната ѝ ръка, изви я назад и щракна белезниците. Тя изви глава и видя, че пак е свързана с Шери.

Сега и двете стояха гърбом към ствola с ръце, извити назад и завързани една към друга.

— Така е добре — каза шофьорът.

После вдигна ръка към шията си. Там висеше неголям предмет на верижка. Вдигна го към устата си. Свирка. Той я наду и остьр звук, извиращ сякаш от злокобна птица, процепи нощта. След това свирката падна от устата му.

— Хайде да си вдигаме задниците оттук — каза той. Трима от мъжете се втурнаха да бягат. Онзи, на име Робинс, отстъпи назад и поклати глава.

— Съжалявам — измърмори той.

Обърна гръб и последва другите в техния бяг към пикапа. Телата им призрачно танцуваха на фона на фаровете. После изчезнаха зад блясъка им. Нийла чу как затръшнаха вратите и затвориха задния капак. Двигателят изръмжа. Лъчовете на фаровете описаха полуудъга и се отдалечиха. Стоповите светлинни подскачаха известно време. После и те изчезнаха.

— Дано се изпържат в ада тези гнусни копелета! — каза Шери.

ШЕСТА ГЛАВА

Пикапът спря пред къщата на Робинс и той слезе от него.

— Пожелавам ти спокойни сънища — каза Шоу, който явно искаше да заглади впечатлението от доскорошното си държание.

— И аз на теб — отвърна Робинс.

Тими седеше безмълвно до баща си.

— Кажи лека нощ на господин Робинс — обърна се към него баща му.

— ... нощ — измърмори Тими.

— М-да.

Пикапът продължи нататък. Робинс отвори портата. Прекоси моравата пред потъналата в тъмнина къща и седна на стълбите. Обхващайки с ръце коленете си, впери поглед в земята.

По дяволите, имаше нещо особено в по-дребната от двете жени. Беше участвал в доставките години наред, откакто бе навършил осемнадесет години, но никога не се бе чувстввал така.

Никога не бе чувстввал нищо подобно към никаква жена. Разбира се, бе имало няколко, които бе харесвал много, както и такива, които бяха твърдели, че го обичат. Винаги имаше възможност да бъде с някоя самка, когато усетеше необходимост. Но никога не бе изпитвал това, което изпитваше сега към непознатото момиче.

Беше по-различна. Само ако можеше да седне до нея, да вземе ръката ѝ и да говори тихо сред нощната тъма...

Но призори тя щеше да бъде мъртва.

Той вече чувствуващ загубата като дупка в гърдите си.

Никога нямаше да я види повече.

Ако беше само до него, щеше да се върне там, може би. И щеше да се измъкне. Но онези щяха да дойдат след това за Пеги и Джени.

Така че всички трябваше да бягат. Цялото семейство!

А защо не? Ако успееха да пресекат владенията на онези, всичко щеше да е наред. Тогава щеше да заведе жената, да речем, в Лос Анджелис...

Ти вече виждаш живота си в бъдещето!

Той рязко се изправи. Втурна се към входната врата и я отвори. Натисна ключа за осветлението. Премигвайки при внезапно бликналата светлина, се насочи към шкафа с оръжията. Извади пушка „Уинчестър“ калибър 30-30, взе кутия с патрони и хукна обратно навън.

Старият му понтиак бе паркиран на улицата. Пришпори го към къщата на сестра си, която се намираше на две пресечки от неговата. Почука силно по вратата и, без да чака отговор, връхлетя вътре.

— Пеги!

Тя тутакси със загрижено лице изскочи от кухнята.

— За Бога, Джон...

— Трябва да говоря с теб. Навън.

От вратата на кухнята се показа Ханк. Гледаше Робинс с подозрение.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Просто искам да разменя две думи с Пеги.

Очите на Ханк се присвиха.

— Някаква голяма тайна, а?

— Тя ще ти каже после.

Робинс сграбчи сестра си за ръката и я изведе навън.

— Тази нощ ще се изметем оттук — каза той.

— Какво?

— Тази нощ ще избягаме. Там имаше едно момиче. Връщам се за него.

— Джони, недей!

— Трябва!

— О, Боже! Мили Боже!

— Изчезваме оттук! Всички!

— Не!

— Ще се върна колкото се може по-скоро. Нека Ханк и Джени да са готови за тръгване.

— Ханк няма да напусне. Знаеш това. Няма да напусне това място за нищо на света.

— Това си е негов проблем.

— Джон, не можеш да ни сториш това!

— Нима искаш да прекараш остатъка от живота си тук? Искаш ли го, Пег? Нима искаш Джени да отрасне така, както ние отраснахме? Нима искаш и тя да се превърне в убиец, каквите сме всички ние?

В очите ѝ избиха сълзи и се стекоха по бузите.

— Не можем да напуснем!

— Ще го направите!

— Ами Ханк?

— Ако не иска да дойде, да върви по дяволите. Ще се чувстваш по-добре без него.

— Предполагам, че е така, но...

— Той не може да те спре. — Джони прегърна силно сестра си.

— Не се тревожи, окей? Ще се справим!

Тя поклати глава.

— Не прави това! Моля те, Джон, не го прави!

— Връщам се до половин час — каза той и се качи в колата си.

СЕДМА ГЛАВА

— Трябва да се измъкнем оттук — каза Нийла.

— И как смяташ да стане това?

— Не знам.

Гласът на Нийла я издаваше, че всеки миг ще избухне в плач. Заизвива китките си в безнадежден опит да се освободи и белезниците издрънчаха.

— Трябва бързо да измислим нещо — каза Шери. — Онова изсвирване беше сигнал.

— Може би ако подърпаме малко насам-натам, ще се освободим.

— Да опитаме.

Заизвиваха китките си, жулейки ги о безкория ствол на олисялото дърво.

— И двете ми ръце са здраво прикрепени — промълви след малко Шери.

— Моята дясна пък като че ли дава известни надежди...

— Исусе! — шепнешком възклика Шери.

— Какво става?

— Има някой на дървото!

Нийла погледна надясно и повдигна глава.

— Гледай в другата посока и зад нас — допълни Шери.

Нийла обърна глава наляво. Вдигна очи към голите клони на изветрелия ствол. Първоначално видя само назъбени крайници, които изглеждаха на бледата лунна светлина като кости без плът. После единият от тях се раздвижи и тя разбра, че това всъщност е крак. До него се поклащаше втори. Тя погледна още по-нагоре и видя голо бедро, торс и глава с разрошени коси. Съществото може би имаше гърди, но тя не можеше да ги различи.

— Жив ли е? — прошепна Нийла.

— Не съм съвсем сигурна, но ми се струва, че е мъртъв.

Нийла продължи да се вглежда, фигурата сякаш бе яхнала един клон с отпуснати встриани ръце. Главата й бе клюмнала надолу, като че

я наблюдаваше.

— Мисля, че единият крак помръдна — промълви тя. — Може и да е било от вятъра.

— Надявам се да е така.

— Би предпочела да е мъртъв ли? — попита Нийла.

— По дяволите, да. Нима е по-добре да слезе и да ни докопа?

— Господи, дори не го и казвай!

— Вероятно той е един от тях, каквото и, по дяволите, да са те.

Искам да кажа, защо иначе ще виси там?

Нийла не отговори. Продължи мълчаливо да наблюдава неподвижната фигура, докато вниманието ѝ не бе отклонено от приближаващото се бръмчене на автомобилен двигател. Оттатък поляната се появиха светлини от фарове.

— Те се връщат!

Докато светещите фарове се приближаваха, тя забеляза, че са по-високи от тези на пикапа.

— Някой друг е — каза тя. — Мисля, че е камион.

— Все тая — отвърна унило Шери.

Движейки се сред мрака, колата не спря на мястото, където преди бе спрял пикапът, а продължи към тях. Лъчите на фаровете му опипваха земята, сякаш търсеха Нийла. Осветиха я и замръзнаха на място. Двигателят замъркна и светлините леко отслабнаха.

— Какво става? — попита Шери.

— Не виждам добре — отговори Нийла, опитвайки се да се взре оттатък светлините. — Някой слезе и май се запътва към задната част на колата.

— Последна спирка! — чу се мъжки глас с бодряшки тон. — Всеки пътник, който не е слязъл досега, да слиза!

Женски глас се изкиска.

— Мисля, че най-добре ще е да направим каквото казват — чу се изплашен мъжки глас.

— Татко!

— Дръж ръката на Бен.

— Какво искате от нас? — попита друг женски глас.

Последва ново изкискване.

— Знам само какво иска Розовото листенце — отвърна мъжът с бодряшкия глас. — И то е да ви разпръсне мозъците с чука. И ще я

оставя да го направи, ако не се движите по-чевръсто.

— Копеле! — извика момичето и веднага изпищя от болка.

— Майната ви, не я пипайте!

— Нямаме цяла нощ за губене!

Няколко фигури изплуваха от тъмнината и заставайки пред фаровете, закрачиха напред. Нийла видя, че са четирима, свързани един към друг — жена, мъж, момиче и влачещо се безжизнено тяло помежду им.

— Я вижте! — възкликна жената.

— Здравейте — каза Нийла.

— Свърнете надясно — нареди жизнерадостният мъж.

Сега Нийла успя да огледа и него. Беше бузест и държеше пистолет в ръката си. Стара прегърбена жена ситнеше до него и размахваше чук над главата си.

— Здрастi, млада госпожице — каза мъжът с пистолета.

Заобиколи групата и пристъпи към Нийла. Заоглежда я, като се хилеше. После разтвори блузата ѝ с дулото на пистолета и погали с него оголената гръд. Тя усети как зърното ѝ се втвърдява при допира на студената стомана.

— Хубава си. Много хубава. Бас държа, че малкият Тими те е поопипал.

Остави ме на мира!

— Да, малкият Тими, крехкият Тими. Той знае кое къде е, ако мога така да се изразя. — Мъжът се засмя и пусна в ход свободната си ръка върху другата ѝ гърда. Ту я стискаше, сякаш изprobваше твърдостта ѝ, ту я попляскваше. — Хм... Понякога им завиждам на онези крули. Наистина им завиждам. Я да опитам как е на вкус. — Наведе се и заоблизва зърното ѝ. Нийла го ритна. Той изръмжа и заподскача наоколо, държейки се за бедрото. — Ах, mrъснице такава! Замалко да ме улучиш в ташаците!

— Не! — извика Нийла.

Видя го да вдига пистолета и да се прицелва в лицето ѝ. Отекна изстрел. Куршумът се заби в дървото над главата ѝ. Той се прицели пониско и пак натисна спусъка. Вторият куршум олиза панталоните ѝ между чатала, без да я засене.

Трети изстрел не последва. Неочаквано той се изсмя и се обърна към другите.

— Окей, представлението свърши. Наредете се в кръг около онова дърво!

Докато те изпълняваха наредданията му, старицата се заклатушка към Нийла.

— Махни се! — изкрешя момичето.

Розовото листенце вдигна чука, сякаш да го покаже. Закиска се, клатейки глава наляво-надясно. После заобиколи дървото.

— Ако ме докоснеш — изпища Шери, — ще те убия!

Тази заплаха изтръгна още по-силен смях от старицата.

— Махни се! Проклета да си! Ще те убия! Ти... АХ! Господ да те убие!

Белезниците се врязваха болезнено в китките на Нийла, докато Шери се извиваше и риташе от другата страна.

Старицата надаваше от удоволствие отривисти крясъци и Нийла я видя да отскача встрани, за да остане извън обсега на Шери. Нийла на свой ред се опита да я ритне, но не успя. Розовото листенце скочи напред и размаха чука. Стовари го върху рамото на Нийла.

Едно високо изсвиране я накара да се обърне настрани.

— Да драсваме, миличка! — извика бузестият мъж.

Един до друг те се забързаха към камиона. Качиха се и затръшнаха вратите. Двигателят забороти. Камионът тръгна на заден ход. Все така, без да завива, пресече поляната и потъна сред дърветата.

— И сега какво? — попита момичето от другото дърво.

Четиримата стояха със завързани ръце около ствола, сякаш участваха в детска игра.

— Млади дами — извика мъжът, — имате ли представа къде сме и защо вършат това с нас?

Нийла поклати отрицателно глава.

— Те ни... отвлякоха! — продължи мъжът. — Направо от мотела.

— А нас от ресторанта — каза му Шери.

— Знаете ли защо ни доведоха тук? — попиша жената.

— За да ни поемат крулите — отвърна Шери.

— Кои?

— Крулите. И аз не знам какво точно означава, но май че е нещо като жертвоприношение.

— Та това е някаква лудост! — възклика мъжът.

— Като че ли не го знам — измърмори унило Шери.

— Истинска лудост! — повтори мъжът.

— Съвсем сте прав — каза Шери. — Трябва да се измъкнем. Въпросните крули, каквито и да са те, ще дойдат за нас. А един от тях май е вече тук.

Тя с поглед посочи плешивата корона на дървото, за което бяха завързани новодокараните.

Нийла повдигна очи, както и всички останали, и видя една бяла фигура, хващайки се от клон за клон, да се спуска към земята.

— О, Господи!

Писъци и викове на паника се изтръгнаха от гърлата на стоящите долу. Фигурата се приближаваше към тях. Всеки един инстинктивно се дръпна напред в стремежа си да избяга. При този им опит се разнесе цял хор от вопли. Белезниците се впиха още по-силно в китките, им. Разтърсен от хаотичните им движения, младежът в безсъзнание надигна глава, но останалите сякаш не го забелязаха. Те още по-силно закрещяха. Голият мъж вече се бе приземил сред тях.

Той скочи върху гърба на жената и тежестта му я наклони напред. Но тя бе задържана от белезниците и се килна назад. Целият кръг изопада.

Странният кокалест мъж се оказа притиснат под нея. Нийла видя как краката му обвиха бедрата ѝ. Изтазад се появиха ръцете му и раздраха блузата ѝ. Той я смъкна от раменете ѝ. Тя продължаваше беспомощно да се мята. Устата му захапа лявото ѝ рамо. Жената изрева.

След това той се измъкна изпод нея. Изпълзя към краката ѝ. Хвана единия и го вдигна нагоре.

— Хей!

С отворена уста голият вдигна глава и погледна към гората зад него.

Нийла също погледна натам.

Към тях тичаше един мъж.

Голият се изправи. Развъртя разчорлената си глава наляво, после надясно. Търсеше помощ. В следващия миг с див крясък, от който кожата на Нийла настръхна, се устреми към новопоявилия се мъж.

Онзи се спря. Вдигна пушката си. Отекна гръм. Голият се просна по очи на земята.

ОСМА ГЛАВА

Робинс мина тичешком край тялото. Без да обръща внимание на виковете, идващи откъм четиридесета, той се насочи към дървото с двете жени. Метна пушката на рамо и бръкна в джоба си. Извади ключ.

— Изчезваме оттук.

Жената, която го вълнуваше, го погледна изумена.

Той пристъпи към нея и отключи едната халка.

— Ти си един от ония, от пикапа! — каза тя.

— Точно така. И ви отвеждам оттук. Там, сред дърветата е колата ми. — Докато изричаше това, той се зае с халката на другата ѝ китка.

— Можеш ли да бягаш?

Тя неопределено вдигна рамене.

— Как се казваш?

— Нийла.

— Аз пък съм Джони Робинс.

— А аз съм Шери — обади се по-едратата жена иззад дървото и протегна ръце, от които вече свободно висяха белезниците. — Ще ме освободите ли от тях?

Той бързо махна халките. Здраво хвана пушката. Огледа поляната. Въпреки виковете на завързаните около другото дърво, долови далечния вой на крули. Все още бяха далече.

— Окей — каза той. — Тръгваме.

— Чакай! — спря го Нийла. — Не можем да ги оставим тук.

Тя посочи четиридесетата.

— Можем и още как. Хайде!

Хвана Нийла за ръка, но тя се отскубна.

— Не тръгвам без тях!

— Майната ти! — обади се нейната приятелка.

Нийла рязко се обърна към нея.

— Какво става с теб? Как въобще можеш да си помислиш да оставим тук тези хора?

— Мога, щом става въпрос за спасението на хубавия ми задник!

— Не можем да го направим!

Робинс изстена. Беше глупаво да губят време с освобождаването на другите. Закъснението можеше да бъде фатално. Но ако не се отзовеше, не му оставаха много шансове с Нийла.

— Добре — каза той. — Движете се плътно до мен.

Те го последваха към съседното дърво.

— Мъкнете всички! — сопна се той на завързаните.

Те тутакси прекратиха виковете и стенанията си. Робинс застана пред по-възрастния мъж.

— Поемаш грижата за тях — му каза той, отключвайки дясната халка. — Оставям ти ключа. Ние тръгваме. Ще позадържа малко колата. — Отключи халката и на другата ръка на мъжа. Пусна ключа в разтворената му длан. — Късмет! — После се обърна към Нийла. — Добре ли е?

— Добре е.

— Сега да драсваме.

Хукнаха. Робинс водеше, като умишлено бягаше по-бавно заради жените. Оказаха се по-мудни, отколкото се бе надявал. По дяволите, трябаше да спре колата по-наблизо. Остави я твърде далеч, за да може да се прокрадне тихо. С повечко късмет можеше досега да е освободил Нийла без излишен шум и да е вече на път, без никой нищо да е разбрал. Ако не бе се наложило да застреля онова голо копеле...

Бяха почти напуснали поляната, когато Нийла го сграбчи за ръката.

— Чакай! — задъхано му каза тя. — Трябва да изчакаме!

— Какво?

Тя посочи към групата, която все още стоеше под дървото. Мъжът все още отключваше белезниците.

— Забрави ги! — отсече Робинс.

— Как ще намерят колата?

— Няма значение. Хайде.

— За Бога, Нийла! — изскимтя Шери.

— Виж!

Робинс посочи към далечна фигура, която с подскоци се придвижваше през поляната към четиридесета.

— Ето още един. И още един.

Появиха се шест-седем тъмни сенки. Някои от тях бягаха. Други като че накуцваха. А трети пълзяха по земята като огромни раци.

— О, Господи! — едва успя да промълви Нийла.

— След няколко минути ще заприиждат още. И ще сложат ръка и на нас, ако продължаваме да се мотаем.

Робинс дръпна Нийла към гората. Отначало тя се поопъна, но после се затича след него. Той навлезе сред тъмните стволове на дърветата, разчиствайки си път сред гъсталака и трънаците. Прескочи паднал напряко дънер и се спря, за да даде възможност на жените да си поемат малко дъх.

Ослуша се.

Воят беше спрятан, но усещаше, че наблизо има крули. Листа и съчки шумоляха в нозете им. Чуваше се учестено дишане, както и отделни срички от странния им език.

— Почти стигнахме — прошепна той.

— Те са навсякъде — промърмори Шери. — Няма да успеем.

— Ще успеем.

Продължиха да бягат. Накрая стигнаха до колата. Той спря и се огледа.

— Всичко е наред. Хайде.

И приведен, хукна към колата. Момичетата тичаха непосредствено зад него. Той сграбчи бравата и понечи да отвори вратата. В последния миг погледът му улови някакво движение вътре. Погледна предпазливо.

Едно лице зад стъклото се кривеше и зъбеше.

Нийла изкрещя.

Робинс се вгледа в лицето. Беше цялото изранено.

Носът липсваше. Висеше само кожа, като че ли беше отхапан в лютата битка.

Още пет подобни лица гледаха в него.

Нешо го хвана за крака. Той залитна назад. Бълсна се в момичетата. После ритна дланта, която се бе впила в глезната му. Трима крули се заизмъкваха изпод колата.

Вратите ѝ се отвориха.

Робинс светкавично подпрая приклада на пушката върху рамото си. Прицели се в безносото лице и стреля. Горната част на главата отлетя.

— Да бягаме! — изкрещя той.

— Накъде?

Той стреля пак. Този път улучи в окото едно от съществата, пулещо му се от задната врата.

— Бягайте, за Бога! Бягайте!

Освободени от белезниците, те хукнаха да бягат. Пред всички тичаше Лендър. Водеше ги към мястото, където другите трима бяха изчезнали.

Насочваше ги натам, въпреки изстрелите, които се чуваха, и въпреки жената, устремила се към тях от същата посока. Това беше старица с бели коси и люлеещи се до пъпа ѝ изсъхнали гърди. Беше въоръжена с мачете. Схванатият кръст и гърбицата ѝ пречеха да се придвижва бързо. Лендър смяташе да я заобиколят.

— Татко!

Хвърли поглед през рамо. Видя, че един мъж буквально беше по петите на Корделия. В непосредствена близост зад него тичаха още двама. Бен внезапно се спря и с рамо блокира най-близкия от тях. Претъркулна се на една страна заедно с него.

Лендър погледна напред и видя, че старицата е отпреде му. Метна се встрани. Мачетето разцепи въздуха. В следващия миг го усети като полъх на косъм от бузата си. Спъна се и падна. Старата вещица се надвеси над него. Вдигна оръжието си.

Прохленчвайки, Лендър затвори очи.

Но мачетето не го посече.

— Лендър!

Отвори очи. Рут беше застанала зад старицата. Държеше ръката ѝ и я дърпаše назад.

Той скочи на крака. Заби коляното си в провисналия корем на съществото. Вонящият ѝ дъх го лъхна в лицето. Веднага след това изви ръката ѝ. Отне мачетето.

Замахна с него и, като внимаваше да не улучи ръката на Рут, която бе стегнала врата на старицата, заби острието в гърдите ѝ. Ужасен, Видя как тялото с бледа и изсъхнала плът се свлича на земята.

Рут отпусна старицата, която падна на колене с ужасяващ писък. Още веднъж Лендър стовари мачетето право върху тялото ѝ. Отнесе

половината от скалпа ѝ. Вряза се в рамото ѝ. Нанесе още един удар, който разцепи черепа ѝ.

С бързо движение той издърпа мачетето. Втурна се към мястото, където Бен и Корделия се бореха с тримата мъже. Единият беше хванал Корделия през кръста и се готвеше да я вдигне във въздуха. Тя го риташе и се извиваше. Лендър го заобиколи. Искаше да мине в гръб на мъжа. Но онзи се извъртя и постави Корделия помежду им. Лендър не намери по-добро решение, освен да бълсне дъщеря си. Мъжът се препъна и падна. Корделия мигом се освободи от обятията му. Лендър замахна. Острието се заби в протегнатата към него ръка. Мъжът изрева от болка. Претъркулна се встрани и вторият удар на Лендър не го улучи. Мъжът скочи на крака и побягна.

Лендър се обърна към мястото, където се намираше Бен. Момчето бе седнало върху гърдите на втория мъж и го налагаше с юмруци по лицето. Третият мъж се намираше зад Бен. Тъкмеше се да стовари върху него дебела тояга. Но Лендър го изпревари и заби мачетето в гърба му. Мъжът застина. Нададе силен вик. Изпусна тоягата. Чак тогава Лендър видя, че това беше човешка бедрена кост.

— Татко! — извика Корделия.

Той се опита да издърпа мачетето. Но то се оказа заседнало в гърба на мъжа.

— Татко! О, Боже!

Рут бе твърде далеч — на около петдесет-шестдесет метра, почти в края на поляната. Една висока бледа фигура я бе метнала на гръб и я отнасяше към гората.

— Бен, ставай! — извика Лендър.

Бен се изтърколи встрани. Мъжът, който допреди миг бе лежал замаян под него, понечи да надигне глава. Лендър с все сила го ритна и той застина неподвижен.

Лендър се обърна. Рут вече изчезваше в горския гъсталак.

— Тичайте след мен! — изкрещя той и хукна натам.

От дясната му страна трима души изскочиха измежду дърветата.

— Натам! Натам! — извика им той. — Онзи отнася жена ми!

Двете групички се срещнаха и заедно навлязоха в гъсталака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пег тихо отвори вратата. Беше сигурна, че ще намери Джени заспала. Но вместо това момичето се беше облегнало на натрупани една върху друга възглавници и четеше криминална книжка. Босите ѝ крака бяха преплетени в глезените. Пег разбра, че пижамата на дъщеря ѝ вече е отесняла и че Коледа е твърде далеч, за да ѝ купи друга...

— Какво има? — попита Джени.

Пег затвори вратата и каза:

— Искам да се облечеш.

— Сега?

— Веднага.

Момичето смиръщи нос.

— Нищо не схващам.

— Тръгваме на път...

— Така ли?

Лицето на Джени засия радостно, но само за миг. Намръщи се отново и с тревожен тон попита:

— Къде отиваме?

— Потегляме с чичо ти Джон. Побързай. Облечи се. Джинси и блуза са ти достатъчни.

Джени широко отвори очи. Сложи книгата на корема си и се наведе напред. С приглушен глас изрече заговорнически:

— Това е заради Ханк! Ние бягаме от Ханк!

— Не бягаме. Просто заминаваме на почивка.

— Не се беспокой, ще бъда няма! — Джени се изсули от леглото.

— Къде по-точно отиваме? Какво ще кажеш за Лос Анджелис? — Съблече пижамата си и се запъти към дрешника. — Колко хубаво ще бъде, ако се поразходим из Дисниленд? Защо не отидем там?

— Защо не? — каза Пег.

— Коя блуза да сложа?

— Карираната е подходяща.

Джени свали карираната блуза от закачалката. Мушна ръце в дрехата и се забърза към огледалото. Видът на малките ѝ щръкнали гърди напомни на Пег, че за тази седмица бяха запланували да ѝ купят сutiен. Първият. Но сега се налагаше това да почака.

Както и всичко останало.

Посещението на Джон бе наложило неочекван и рязък обрат в нормалния ход на живота им. Никога нищо повече нямаше да бъде същото.

Досегашният им живот не бе кой знае какво. Тя често си бе мечтала да го промени, да изостави Ханк, да отведе Джени далеч. И сега, когато бе дошъл моментът, изпитваше колебания. Искаше ѝ се всичко да продължи, както си беше.

Но това не беше възможно. Джон вече бе пуснал бомбата.

Разтреперана, тя седна на ръба на кревата на Джени.

— Лошо ли ти е? — попита Джени.

— Добре съм.

— Изглеждаш, като че всеки миг ще умреш.

Тръпка пропълзя по гръбнака на Пег.

— Не говори така.

— Там ще трябва да посетим „Къщата, обитавана от призраци“.

— Хм.

— Както и „Звездната планина“. — Продължавайки да говори, Джени си обу нови долни гащички. — Ако ти не искаш, чично Джон ще ме заведе. Ще съм единствената в класа, която е била на „Звездната планина“. Хариет Хейър е била в Дисниленд, но баща ѝ не разрешил да отиде на някои места там. Страхливец е, той, въпреки че е кмет на градчето ни.

Джени дръпна ципа на джинсите и седна на леглото, за да си обуе чорапите. Пег обгърна раменете ѝ.

— Какво ще стане, ако Ханк ни хване?

— Няма да ни хване.

— Къде е той?

— Гледа телевизия.

— Искаш ли да изляза през прозореца? Можем и двете да се измъкнем през него. Чично Джон с колата ли ще дойде?

— Да.

— Кога?

— Всеки момент.

— Трябва да повредим колата на Ханк. Да изпусна въздуха от гумите ѝ например. Искаш ли да го направя? Така няма да може да ни преследва.

— Не, не се налага.

— Ще стане лесно.

— Не, всичко ще бъде наред.

След като завърза връзките на маратонките, Джени се обърна към Пег.

— Никога няма да се върнем тук, нали?

Пег кимна с глава.

— Не вярвам да се върнем някога. — Малките рамене на Джени потръпнаха. — Да, ама...

— Какво?

— Нищо. Сетих се, че... Роби Тейлър ме покани утре да играем боулинг. Навсярно никога повече няма да го видя...

Пег погали с длан меката ѝ кестенява коса.

— Както и Мерилу — продължи Джени.

Устните ѝ се разтрепериха. Сълзи изпълниха очите ѝ. Примигвайки, тя гледаше майка си, сякаш очакваше отговор, който щеше да уреди всичко.

Пег нямаше отговор за нея.

— Хайде! — каза тя и отведе момичето при прозореца.

Опита се да го отвори, но рамката не се и помръдна.

— Трябва с повече сила — каза Джени.

— Да, но ще вдигнем шум...

— Аз ще го направя.

Джени избърса сълзите от лицето си. Отиде до леглото. Взе оттам книгата с дебелите корици, която четеше. Върна се, пъхна я под рамката и рязко удари с юмрук издадената ѝ част. Рамката поддаде.

— Сега просто ще я изтласкаме — каза Джени.

— Можеш ли да го направиш?

— Разбира се.

Пег придържаше Джени за бедрата, докато момичето избутваше рамката.

— Много е заяла.

— За Бога, само не я изпустай!

— Аз...

Изведнъж рамката се откачи и падна. Джени видя как тя политна към храстите и с трясък се бълсна в стената.

— О, не! — едва успя да промълви тя. Разтреперана, се обърна към Пег. — Съжалявам, мамо... Без да искам... Просто се изплъзна.

— Добре, успокой се, миличка.

— Може би той не е чул.

— Може би.

Джени започна да се измъква през прозореца навън.

— Кучка!

Ханк сграбчи Джени за блузата и я задърпа надолу. Пег се хвърли към краката на момичето. Твърде късно. Ханк успя да я съмъкне на земята.

— Ах, ти, копеле такова! — извика Пег.

Ханк ѝ се ухили. Наведе се към Джени. Прихвани я за яката и колана.

— Остави я!

— Опитай се да ме спреш, де!

Той вдигна мятащото се момиче на височината на колана си и го пусна да падне по очи.

— Не! — изпиця Пег.

Прехвърли крак през перваза. Ханк я хвана за ръката и започна да я дърпа. Искаше да падне с главата надолу. Но тя успя да се претърколи през рамо. Ханк я обърна по гръб. Притисна разперените ѝ ръце към земята. Седна на корема ѝ.

— А сега — задъхано изрече той, надвесил запотеното си лице над нейното, — а сега кажи какво става. Какво се опитвате да надробите?

— Нищо.

— Нищо ли? Та ти и момичето бяхте тръгнали да бягате!

— Не.

— Искаш ли малко да поосакатя дрислата?

— Ханк, за Бога!

— Например, да ѝ пламне косицата?

— Копеле гадно!

— Накъде бяхте тръгнали? При Филипс?

— Не!

— Онзи лайнър винаги е тичал подир задника ти.

— Той няма нищо общо!

— Тогава кой?

— Никой.

— Добре. Тогава дрислата ще го отнесе.

И Ханк се надигна. Пег го сграбчи за крака, но той я ритна и се втурна към Джени. Момичето все още лежеше по очи. Сграбчи я за косата. Вдигна главата ѝ. С другата си ръка извади от джоба на ризата запалка.

— Не! — извиси глас Пег. — Ще кажа, ще кажа!

Запълзя към него.

Ханк щракна запалката. От нея изригна висок пламък.

— Джон е! Той ще дойде за нас! Но първо отиде да прибере една жена при дърветата на смъртта! След това ще ни отведе оттук!

Ханк се ухили.

— Така ли? Е, сега вече бъдете сигурни, че няма да ви отведе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нийла чувствуваше жестоки болки в ходилата. Непрекъснато ругаеше наум онова пишлеме Тими, което отмъкна маратонките ѝ. Болката и яростта ѝ помогнаха да не губи връзка с действителността, докато следваше мъжа на име Робинс до колата му. Возилото се оказа пълно с крули, сякаш бе заето от странно семейство, готово да отпътува на почивка. Видя как Робинс застреля двама от тях и хукнаха да спасяват живота си.

Отначало срещата с другата група внесе известно облекчение сред тях. Увеличаваше се общият им брой. Но се оказа, че мъжът, който се казваше Лендър, хич и не мислеше да стои мирен и да се крие. Бе решил да намери жена си дори с цената на смъртта на останалите.

— Никога няма да я намерим! — каза Робинс, след като бродиха десетина минути сред дъбравата. — Най-добре е да се откажем и да се опитаме да се доберем до шосето.

— Ами че тръгвай тогава — каза с рязък тон Лендър. — Пък и за какво си ми нужен?

- Те ще убият хлапетата, които са с теб.
- Трябва да намеря жена си.
- Тя вероятно е вече мъртва.
- Не.

— А как да я открием? — попита с отчаян глас момичето, едва сдържайки сълзите си.

— Разбира се, че няма да я открием, след като се крием в храсталаците като сритани кутрета — каза Лендър.

- Но това е единственият ни шанс — възрази Робинс.

— „Страхливецът умира много пъти, докато смелият човек среща смъртта само веднъж.“

— Аз съм с господин Дилс — обади се Бен. — Трябва да я спасим, дори и да поемем допълнителни рискове.

— Я заебете тая работа! — намеси се Шери. — Не смятам повече да подлагам задника си на каквito и да е рискове...

Лендър извика, когато от клоните на дървото, под което стояха, върху него се стовари една бледа фигура. Коленете на съществото удариха раменете му и го повалиха на земята. Нийла видя нож във вдигнатата ръка. Робинс светкавично стреля. Между малките гърди зейна голяма дупка. Момичето се килна напред и се просна по очи.

— Ама че лайняна работа! — едвам успя да изрече Шери.

Нийла се загледа в тялото. Момичето беше голо. Кръв бликаше откъм дупката с неравни очертания на гърба му.

— Да тръгваме! — решително каза Робинс. — Изстрелът ще ги устреми всичките насам.

Той енергично затегли Нийла за ръката.

Отново хукнаха. Бягаха дълго време. Нийла вече изнемогваща от болки в ходилата, но се стараеше да бъде в ритъм с темпото, наложено от Робинс, без да си позволи нито веднъж да се оплаче или да забави крачка. За пръв път от отвлечането им насам се почувства обнадеждена. Вече не беше пленничка. Робинс беше изпълнен с решимост да я спаси. Крулите бяха изчезнали. Може би пък щеше да оцелее до сутринта?

Тъкмо усети, че не ще може да тича повече, когато Робинс изведнъж спря.

— Само... малко да си поемем дъх — изрече той, дишайки задъхано.

Нийла кимна в знак на съгласие.

Шери, която през цялото време бягаше непосредствено зад нея, залитна и се подпра на близкото дърво.

— Къде са останалите? — попита Робинс.

— Идват — отвърна Шери, отпускайки вяло ръце. — Поизостанаха малко. Исусе мили, едвам мога да се помръдна!

Нийла дочу пукот на съчки и шумолене на листа под бягащи нозе. Някъде наляво. Понечи да извика:

— Наса...

Робинс на мига сложи длан върху устата ѝ.

— Ш-ш-т!

Пръстите му изльчваха натрапчивия мириз на барут.

— Може и да не са те — прошепна той в ухото ѝ.

— Хей! — Беше гласът на момчето. — Къде се дянахте всички?
Робинс кимна успокоено и сне дланта си.

— Насам! — получи възможност да довърши наченатия си вик Нийла.

След няколко мига момчето и момичето се озоваха при тях.

— Съжалявам — каза задъхан Бен. — Бяхме позагубили ориентация.

— А татко? — Огледа се объркано Корделия. — Татко, къде си?
— Погледна към Робинс. — Къде е баща ми?

— Не съм го виждал.

Тя се обърна с тревога към момчето:

— Господи, Бен! Какво ще правим?

— Ще се появи. Трябва да изчакаме.

— Пет минути — каза Робинс. — Кой има часовник?

Корделия вдигна ръка и Нийла видя кайшка около китката ѝ. За момент се изненада, че часовникът ѝ не бе отнет още в града. После си помисли за Розовото листенце. Нищо чудно нямаше в това, че дъртата откачалка не се е поинтересувала от подобна плячка. Беше търде далеч отишла в лудостта си. Голямата радост на живота ѝ се състоеше в това да стоварва чука си върху човешки черепи. А и онзи тип, садистът...

— Колко е часът? — попита Робинс.

Момичето натисна бутончето и на циферблата пламна числото 10:32.

— Ще чакаме до десет и четиридесет — отсече Робинс.

— И после какво? — попита момичето.

— После се изнасяме с максимална бързина.

— Вие може би ще се изнесете.

— Даваме му осем минути — продължи Робинс с тих, спокоен шепот. — Ако не се появи дотогава, въобще няма да дойде. Или се е загубил, или крулите са го спипали. Ако не тръгнем, крулите скоро ще ни надуп... ще ни хванат, което едва ли ще бъде от полза за баща ти.

— Така или иначе аз не мърдам.

— Това е за твоя сметка.

— А може би пък той да дойде навреме — обади се момчето.

Спряха разискването. Зачакаха.

Нийла се вгледа между дърветата. Като се изключи мижавата лунна светлина, проникваща тук-таме, в гората бе тъмно като в рог. Бащата бе някъде там. Но тя не очакваше той да се появи. Ако въобще някой се появеше, то това щеше да бъде друг.

Нийла потърка ръце. Обърна се и се взря в тъмнината.

Ако въобще някой се появеше...

Тя се доближи до едно дърво и се облегна. Беше ѝ приятно усещането от допира до грапавата му кора.

Така поне няма да могат да ме издебнат изотзад, помисли си тя.

Робинс пак попита за часа.

— Десет и тридесет и пет — отвърна шепнешком Корделия.

Бяха изминали само три минути.

Нийла тихо изстена от напрежение. Кръстоса ръце. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили. Бяха щръкнали като от студ. Тя ги покри с длани. Успокоителната топлина ги поотпусна малко.

Вдясно изпуква съчка.

Нийла погледна натам. Видя само дървета, храсти и мрак. Нищо не помръдваше. Не последва нов шум.

Но, затаила дъх, тя не отмести поглед от тази посока.

Там някой се беше спотаил и ги наблюдаваше.

Тя го усещаше осезателно. Почти ѝ се струваше, че го вижда. Някой.

Не беше бащата на момичето.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Седни тук! — заповяда Ханк.

Пег се отпусна на дивана, до който я бе довел Ханк, след като я вмъкна обратно в къщата.

Той застана на сред стаята. Държеше Джени за косите. Момичето бе паднало на колене и продължаваше да хлипа.

— Да не си помръднала от място! — предупреди я Ханк.

Пусна я. Посегна към телефона и започна да набира някакъв номер. След като го набра, отново я сграбчи за косата.

— Да. Обажда се е Ханк Стоувър. Възникнаха извънредни обстоятелства. Там ли е шефът Мърдок? Не? Добре тогава, ще изпратите ли насам някое от момчетата? Не, нищо от този род. Държа здраво нещата. — Той се усмихна на шагата си и дръпна косата на Джени. — Адресът е „Нъсбоум роуд“ номер 833... Окей, ще бъда благодарен.

Ханк положи слушалката върху апарата. После изправи Джени.

— Хайде, иди да седнеш при майка си.

Тя седна до Пег и се облегна на нея. Тихо плачеше. Пег обгърна раменете ѝ.

— Хубава я свършихте — каза Ханк. — Ти и твоят проклет брат. Всички ни ще убият, знаеш ли това? — Клатейки глава, той се облегна до стената и скръсти ръце. — Хубави ги надроби тоя кретен. Човек хич не бива да се подебава с крулите. Те ще дойдат за нас. Знаеш, нали?

— Именно заради това трябва да бягаме.

— Да, ще бягате, друг път. Това, което ще сторим, е да сложим ръка на откаченияти брат, още щом се покаже. Така ще стане. И ще го отведем при дърветата. Може би ще е достатъчно. Хубаво братле си имаш! Да ни хвърли всички в кенефа заради някаква си мадама.

— А ти не искаш ли да тръгнеш оттук?

— На мен ми харесва тук, благодаря. Имам си добър бизнес...

— Разбира се, много добър! Да продаваш колите на убитите!

Той заплашително тикна показалец в нейна посока.

— Не пред хлапачката, по дяволите!

— Мислиш, че тя не знае ли? Знае. Кажи му — подкани я Пег. Джени поклати отрицателно глава.

— Кажи му! — настоя по-остро Пег.

— Да, знам! — троснато изрече Джени.

— Какво знаеш? — напрегнато попита Ханк.

— Ти взимаш колите... на хората, които доставяме на крулите. Кой ти каза?

— Всички знаят:

Той се спусна към нея с вдигнат юмрук, Джени прикри с длани лицето си.

— Луиз Мърдок! — извика тя.

— Дъщерята на Чарли?

— Да. Тя каза, че част от парите остават за теб, друга — за баща й, а трета — за града.

— Това хич не е тайна — заяви Пег.

— Ха! Според мен всичко това си е много редно. Всеки получава своята част. Не съм единственият, който се възползва от положението!

— Но ти се възползваш повече от другите.

— Така ли? Но не се оплака, когато получи автоматичната миялна машина! Или пък когато ти купих допълнителния телевизор за спалнята. Или...

— Можеше да се хванеш на някоя чиста работа.

— Разбира се. Като твоя брат — оцапаният с масло светец.

— Той е добър механик. Парите му не са кървави.

— Ах, да. Той е чист като снежец. Ако не се счита това, разбира се, че е снабдител от осемнадесетгодишната си възраст насам. — Ханк се ухили. — Същински ангел, няма що!

— Той нямаше избор.

— Разбира се. Бяха допрели пистолет в главата му. Не ми излизай с това. Знаеш ли защо е снабдител? Защото това му харесва. Чувства силата на властта.

— Въобще не знаеш какво говориш!

— Не знам ли? Няма нищо на света, което той да обича повече от това да пуска лапите си на онези...

Думите му бяха прекъснати от звънеца на входната врата.

— Да не сте помръднали! — предупреди ги той. Отиде при вратата и я отвори. — Влизай!

Пег видя, че е Дейв Филдинг. Двадесет и три годишен. Беше най-младият полицай в управлението на Барлоу. Забеляза Пег и Джени. Усмихна им се неловко.

— В какво се състоят неприятностите, мистър Стоувър?

— Отнася се до Джон Робинс.

— Аха...

Младият полицай откопча джоба на ризата си. Извади бележник и химикалка. Започна да си води бележки.

Ханк продължи:

— Робинс е братът на съпругата ми. Хванах я да се опитва да драсне заедно с дъщеря си.

— Със своята дъщеря?

— От предишен брак.

— Нейният баща — каза Пег, — той... изчезна.

— Разбирам. — Филдинг погледна към Ханк. — Вие сте втори баща.

— Точно така. Залових ги двечките, тъкмо когато се канеха да се изнижат. Робинс се е върнал нощес при дърветата...

— Той е снабдител, нали?

— Именно. Хълтнал е по някаква фуста и се върнал там да я спасява.

— *Исусе!* — измърмори Филдинг.

Погледна към Пег и силно се изчерви.

— Намерението му е било, след като освободи въпросната мадама, да се върне за Пег и момичето. И всички да се изнесат.

— А-ха!

— Мисля, че щом се появи, трябва да го приклещим...

— И да го отведем при дърветата — довърши Филдинг.

— Точно така.

— Кога го очакваше?

— Всеки момент. Тръгнал е преди около час.

— А може въобще да не се върне?

— Както го познавам, може и да успее.

Филдинг поклати глава. Пъхна бележника обратно в джоба на униформената си риза и каза:

— Ако се върне, ще е нужно подкрепление.

— А трябва и да скриеш колата си.

— Това се разбира от само себе си. Мога ли да използвам телефона?

— Ей там е.

Филдинг пристъпи към апаратата и завъртя шайбата. Джени доближи устни до ухото на Пег и прошепна:

— Трябва да *отида* по нужда.

— Не можеш ли да удържиш малко?

— Не.

— Ханк, Джени иска да отиде до тоалетната.

— Чакайте ченгето да се обади по телефона.

— Обажда се Филдинг — изрече в слушалката полицаят. —

Необходимо ми е подкрепление за дома на Стоувър... улица „Нъсбоум“ номер 833... Маркс и Хейкрафт са достатъчни. Кажете им да побързат!

Той положи слушалката обратно.

— Сега мога ли да *отида*? — попита Джени.

— Наблюдавай жена ми? — обърна се Ханк към полицая. — Ще заведа хлапачката до кенефа.

— Не искам *ти* да идваш с мен!

— Фръцла твърдоглава! Да не мислиш, че ще те оставя да офейкаш?

— Не! Ти ще гледаш!

Обръщайки се към полицая, тя добави:

— Тоя е перверзник! Винаги ме дебне!

Лицето на Ханк поаленя.

— Лъжлива малка кучка! Какви ги дрънкаш?

— Само казвам истината!

Ханк стисна юмруци, но не се помръдна от мястото си.

— Знаеш ли защо прави това? — обърна се към Филдинг. — Иска ти да я заведеш в кенефа. Не зная какво си е научила, но е хитра хлапачка. Все чете книжки. Разни криминалета и тях подобни. Мисли се за Ненси Дрю.

— Имате ли нещо против аз да я заведа? — попита Филдинг. И неговото лице се беше зачервило.

— Не възразявам. Но бъди нащрек.

Филдинг махна на момичето.

— Хайде, идвай!

То хвърли на Ханк коварна усмивка и последва Филдинг.

— Там има прозорец — предупреди го Ханк. — Не ѝ позволявай да затваря вратата.

Джени и Филдинг се отдалечиха. Тя го бе хванала за ръката. Ханк поклати глава и каза на Пег:

— Нещо се мъти в главата ѝ. Почакай и ще видиш.

Филдинг влезе в тоалетната. Отиде до прозореца. Беше достатъчно голям. Момичето можеше да излезе. Но рамката му беше солидна. Полицаят го затвори. Пусна резето и каза:

— Така е добре.

— Мога ли да затворя вратата? — попита го тя.

— Окей. Но ти давам само половин минута. След това ще вляза, независимо дали си готова или не.

— А ако заключа вратата? — усмихвайки се, го попита тя.

— Ще се наложи да я разбия.

— Чиста работа.

— По-добре е да не се налага да...

— Добре — каза тя и затвори вратата.

Филдинг се заслуша дали ще чуе щракването на резето. Не се чу нищо. Загледа се в секундарника на часовника си. Малката стрелка отброя тридесет секунди. Той почука леко на вратата.

— Времето изтече!

— Почти съм готова!

— Побързай!

Той чу шума от стичащата се вода. Вратата се отвори и от нея се показа усмихнатото лице на Джени.

— Ханк наистина щеше да наднича, знаете ли? Той не е с всичкия си.

— Да тръгваме!

— Мога ли да ти кажа една тайна? — Тя го подкани с пръст да се наведе. В същото време погледна нервно към коридора. — Но трябва да ти я кажа на ухо.

Филдинг вдигна рамене и се наведе. Устните ѝ погъделичкаха ухото му.

— Знаеш ли какво ми прави Ханк? — прошепна тя. — Понякога нощем се промъква в спалнята ми и...

Ръката ѝ направи светкавично движение, Филдинг почувства странна топла линия през гърлото си. За миг си помисли, че го е одраскала с нокът. После кръв пръсна върху лицето му. Неговата кръв. Отблъсна момичето от себе си. Опита да се изправи. Но му се зави свят и залитна към стената, която се обагри в червено.

Продължавайки да се клатушка, посегна към револвера си. Но ръката му не можа да откопчае кобура. В следващия момент всичко се завъртя и видя над себе си тавана. Кръвта продължаваше да блика чак до очите му. Не намери сили дори да я избърше.

Джени пъхна автоматичното ножче в джоба на блузката си. Коленичи до полицая. Отвори кобура и извади револвера.

Изправи се. Погледна към мъртвия вече мъж. Кръвта продължаваше да се стича от прорязаното му гърло. Но вече не бликаше така силно.

Призля ѝ.

Той ѝ се стори нелош човек.

Но щеше да съдейства за убийството на чичо ѝ Джон. Трябваше да го премахне. Това беше единственото правилно действие.

Изведнъж тя се прегъна и повърна. Коремът ѝ бе обхванат от спазми. Сълзи избиха в очите ѝ.

Трябва да го премахна!

Трябва да...

Последва още една силна болка. Тя изпрати нов заряд от стомашен сок и полусмляна храна към устата и ноздрите ѝ. В този миг с периферното си зрение улови някакво раздвижване в края на коридора. Избърсвайки сълзите с опакото на дланта си, тя се вгледа натам.

Ханк се втурна към нея.

Тя вдигна револвера. Стискаше го с двете си ръце!

— Не! — Той се закова на място. — Не стреляй! Правилно си постъпила! Сега ще можем да избягаме всички заедно!

Първият куршум го улuchi в крака. Ханк се свлече на пода по корем. Опита да се повдигне на ръце.

— Джени, моля те!

Тя внимателно се прицели в лицето му. Натисна спусъка пет пъти подред като гледаше през белия дим как парчетата от черепа му се разпръскват и удрят стените на коридора.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гърмежите отекнаха тревожно в главата на Пег. Тя надигна прихлупеното си на килима лице и погледна към коридора.

Джени!

Там е Джени!

Вдигна се на четири крака. Хвана се за ръба на масичката и се изправи. Леко залитаše, все още зашеметена от удара по слепоочието. Когато чу шума откъм коридора, Ханк я бе халосал с бирена бутилка, за да не избяга. Пег прескочи по чудо оцелялата бутилка. Залитайки, тръгна към коридора.

Видя двете тела, над които се стелеше рехав дим, носен от въздушното течение. Погледна към тялото на съпруга си. Главата му... Отмествайки бързо поглед в страни, тя успя да зърне неголямото блъскаво острие на ножа, който той държеше в изпънатата си ръка.

— Ела насам — каза Джени. — Но не стъпвай в кръвта.

— Джени?

— Трябва да се измъкнем оттук — добави момичето.

Сложи револвера в разперената длан на Филдинг и сви пръстите му около ръкохватката.

Пег гледаше втрещено и объркано. Джени беше цялата изпоцапана с кръв — косата, блузата, дрехите ѝ.

— Ти... ранена ли си?

Момичето се ухили.

— Не можаха дори да ме докоснат. Но все пак се издъниих. Ако не бях се оплескала в кръв, сега можехме да седим спокойно и да се правим на невинни.

— Какво ще...?

— Трябва да офейкаме. Ела. През задната врата.

Пег последва дъщеря си в кухнята. Джени се втурна към мивката. Пусна водата. Изми ръцете си.

— Дали да не побързаме? — попита Пег.

— Не вярвам да пристигнат на мига. Имаме на разположение някоя и друга минута.

Джени изтри ръцете си с книжна салфетка, смачка я на топка и я пъхна в джоба си.

Все така удивена, Пег проследи с поглед как Джени отиде до кухненския шкаф. Отвори го с такава непринуденост, сякаш ѝ предстоеше да сервира за вечеря. Бръкна вътре и извади четири ножа.

— За какво са ни?

— За в случай, че...

На входната врата се звънна и стомахът на Пег се сви от страх. Джени се спусна към задната врата на кухнята. Отвори я тихо и направи знак на майка си да я последва.

Пресякоха двора към бараката в противоположния край и се скриха зад нея. Джени спря. Опра гръб на стената.

— Къде ще отидем сега? — попита Пег.

За миг си помисли колко е странно, че се осланя на дванадесетгодишната си дъщеря. Но момичето знаеше какво прави. То винаги бе обладавало здрав разум и хладнокръвие — дори прекалено много хладнокръвие според Пег.

— Защо не при Филипс? — попита Джени.

Пег я изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

— Ханк каза, че...

— Знам какво е казал и това не е истина.

— *Хайде*, мамо, не съм дете. Знам, че ходеше с някого.

— Достатъчно!

— Ако не е Филипс, то тогава е...?

— Това не е твоя работа, госпожице!

— Виж какво, нуждаем се от помощ. Има си хас да тръгнем да се размотаваме по улиците! Трябва ни или скривалище, или кола. Знаеш ли как се запалва кола с жица?

— Разбира се, че не.

— И аз също. В книгите го правят постоянно, но аз не мога. Опитвала съм няколко пъти с колата на Ханк, но, изглежда, все нещо ми убягва. Мисля, че е най-добре да приемем варианта „Филипс“.

— Ами Джон? Той ще мине и...

— Ще види полицейските коли и ще продължи. Я вземи тези...
— Джени ѝ подаде два от ножовете: — Скрий ги.

Самата тя пъхна единия от двата, които останаха у нея, в чорапа си, а другия — в задния джоб на джинсите.

Пег носеше стегната дреха без ръкави. Обула бе сандалите на бос крак. Поклати глава и попита:

— А аз къде да ги сложа?

— Носиш ли бикини?

— Разбира се.

Джени се плесна по външната страна на бедрата си.

— Пъхни ги в тях отстрани.

Пег вдигна роклята си и последва съвета. Усети студенината на стоманените остриета до кожата си. Намести ги, доколкото можа, така че да не рискува да се пореже при движенията си.

— Сега всичко е наред — каза тя.

— Тогава да тръгваме към Филипс.

— Джени!

— Мамо, те ще ни откарат при дърветата на смъртта!

— Но...

— Нима искаш крулите да ни докопат? По дяволите, нали знаеш какво ще направят с нас?

— Това са слухове — смотолеви Пег.

— Да, но в тях има нещо вярно, нали? Ако Филипс те обича, ще ни помогне. Хайде, да тръгваме!

Джени се отблъсна от стената и се затича към портата на двора. Дръпна резето и леко я открехна. Надникна през процепа. После я разтвори още и показа главата си навън. След като хвърли по един поглед последователно вляво и вдясно, се обърна назад към Пег и прошепна:

— Алеята е чиста.

Пег я последва навън. Пресякоха тъмната алея на бегом и се скриха зад първия телеграфен стълб.

— Къде се намира домът му? — попита Джени.

— На ъгъла на „Трета“ и „Дивижън“.

— Господи, та това е на другия край на града!

— Знам.

— Не можем да рискуваме да преминем толкова дълго разстояние. Те сигурно ще... *Сетих се!*

— Какво?

— Тъкър Грейди. Той е на почивка. Видях го да заминава с джипа вчера. И понеже е самотен ерген, сега в къщата му няма жива душа.

— И какво?

— Щом там няма никого, значи можем да я използваме.

— Искаш да влезем с взлом?

— Разбира се. Защо не?

— Но това е противо... — Изражението на лицето на Джени я възпря да довърши думите си. Противозаконно. Що за приумица при тези обстоятелства и на това място? — Ще успеем ли да влезем вътре?

— Няма да е особено трудно. Да тръгваме.

Внимателно поеха по алеята, придържайки се към лявата ѝ страна. Вече приближаваха към пресечката, когато се зададе кола. Джени бутна Пег да залегне. Припълзяха зад две кофи за боклук. Колата бавно се придвижваше към тях.

— Бас държа, че е полицейска — прошепна Джени.

— Мислиш ли, че са ни видели?

— Ако беше така, щяха да ускорят.

Когато колата приближи съвсем, Пег се сниши още повече. Чу пукота на радиотелефона и високия метален глас на диспечера, който бълваше неразбираеми фрази. Гумите изхруптяха по едрозърнестия асфалт на по-малко от метър от тях. Тя долови мириза на дим от пура. Колата ги отмина. Отмряха звуците от радиотелефона. Изчезна и благоуханият мириз.

— Не мърдай, докато не свърнат от алеята — предупреди Джени.

— Имай предвид огледалото за обратно виждане.

Когато боботенето на двигателя окончателно загълхна в далечината, Джени се изправи. Показа глава над кофата и огледа наоколо.

— Всичко е наред — прошепна тя.

Останалата част от разстоянието, което ги делеше от къщата на Тъкър Грейди, изминаха бегом. Тя беше предпоследната от редицата къщи по алеята. Дворът не беше ограден.

Очертанията му бяха маркирани само с дъга от гъсти храсти. До кофите за боклук Джени намери пролука сред храстите.

Заобиколиха към задната страна на къщата. Всичките прозорци на малката едноетажната постройка тъмнееха.

— Сигурна ли си, че вътре няма никой? — попита Пег.

— Не съвсем. Но за нас ще е по-добре да няма.

Приведени, те пресякоха бързо задния двор. Джени изкачи стълбите до остьклена веранда. Извади ножа от задния джоб на джинсите и отстрани стъклото на един от прозорците. Пресегна се през прозорчето и отвори вратата. Влязоха във верандата.

Затаила дъх, Пег остана до врата и я задържа отворена. Готови бяха да побегнат в случай, че някой отвътре внезапно изскочи през вратата на къщата. Джени натисна бравата.

— Заключено е.

Момичето отстъпи назад и заоглежда стената на къщата.

— А-ха! — промълви тя.

Качи се върху една стара кушетка, подпряна на стената. Опита да отвори малкото прозорче над нея. То не поддаде. Джени слезе и пак се огледа. Отиде до една массивна маса върху която лежаха два стика за билиард. Взе единия стик и се върна при кушетката. Качи се отново върху нея. С удебеления край на стика проби дупка в стъклото на прозорчето.

Пег се присви при резкия звук на строшено стъкло. Обърна напрегнат поглед към вратата.

Застинала на кушетката и държейки стика високо вдигнат като тояга, Джени също прикова поглед в нея. Готова бе да срази всекиго, който би излязъл.

Отвътре не се чу никакъв шум.

Джени остави стика. Бръкна през дупката в стъклото и дръпна резето. Вдигна прозореца нагоре.

— Ще вляза — прошепна тя — и ще ти отворя вратата.

— Да не се нараниш, миличка. Искаш ли да те повдигна?

— Не — отвърна Джени.

Напъха главата си в отвора на прозореца. След миг изчезна.

Пег зачака на тъмната веранда. Гледаше отворения прозорец. Искаше ѝ се тя да бе влязла в къщата вместо Джени. Това се полагаше

на нея. Не беше правилно Джени да се подлага на такива рискове. Ако нещо ѝ се случеше...

Зашо ли се бавеше толкова?

Пег пристъпи към прозорчето. То беше нависоко и малко. Джени бе преминала през него лесно. Но това не беше толкова просто за Пег.

Реши да изчака още една минута, преди да предприеме каквото и да било. Бавно започна да брои до шестдесет.

Едно, две, три, четири... Вътре се чуха стъпки. Пет, шест... Ключалката щракна. Вратата се отвори. От нея се показва усмихнатото лице на Джени.

— Зашо се забави толкова? — попита я шепнешком Пег.

— Действах колкото се може по-чевръсто.

— Добре. Просто се тревожех.

Тя влезе в кухнята и затвори вратата.

— Има само едно нещо — каза Джени.

— Какво е то?

— Човек в спалнята.

— О, Господи!

— Това е някаква стара госпожа. Пък и тя спи.

— Да се махаме оттук!

— Ами! Всичко е наред.

— А ако тя се събуди?

— Ние сме две, а тя е сама. Освен това е прекалено възрастна. А и... — Джени бръкна в блузата си. — За всеки случай ѝ взех тези неща. Бяха до леглото ѝ...

Пег се взря в тъмнината.

— Очила?

— Да. И слухов апарат. Без тях е безпомощна.

Джени ги остави на кухненската маса до връзка ключове. Кимна към близката стена.

— Тук има телефон. Обади се на Филипс да дойде да ни вземе.

Пег протегна ръка към масата. Взе ключовете, които издрънчаха. Тя уплашено ги стисна в юмрука си. После разтвори длан и ги заразглежда.

— Какво ги гледаш толкова? — попита Джени.

— Тук има ключове за две коли.

— Ами! Значи едната е някъде наоколо!

— Да проверим в гаража — каза Пег. — С нея ще напуснем
Барлоу и право напред!

— Към Дисниленд!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корди погледна червените числа на циферблата на ръчния си часовник.

— Стана десет и четиридесет. Ще тръгваме, нали?

— Няма смисъл да чакаме повече — отвърна Робинс.

— Прав сте — каза Корди, поемайки дълбоко дъх. — И сигурно ще се доберете до някое шосе?

— Надяваме се. Ще продължим да се движим на изток и ще се опитаме да излезем от територията на крулите.

— Добре. Желая ви късмет. На теб също, Бен.

— Корди?

Тя избръска влажните си длани в джинсите и отмести поглед встрани. Бен направи крачка към нея.

— Не, недей, Бен. Върви с другите.

Корделия се обърна и побягна. Чу бързи стъпки след себе си. Разбра, че Бен я следва. Затича се по-бързо. По дяволите, той не трябваше да идва.

— Върви с *тях* — извика тя през рамо.

Бен протегна ръка и я сграбчи за рамото. Принуди я да спре.

От останалите вече нямаше и следа.

— Какво целиш? — попита Бен. — Да умреш ли?

— Не мога да си отида току-така. Мама и татко са някъде тук.

Трябва да ги намеря.

— Тогава тръгвам с теб.

— Не, недей.

— Нямам друг избор.

— Иди с другите. Те вече бягат. А имат и пушка.

— Не мога.

— Бен, моля те!

— Не мога да те изоставя. Причината е същата, поради която ти не можеш да изоставиш родителите си. Именно защото те обичам.

— О, Бен! — Тя се притисна плътно към него и го целуна по устните. После го сграбчи за косата, отметна леко главата му назад и изрече: — Надявам се, че не съжаляваш за чувствата си.

— Никак.

— Хайде да намерим родителите ми и всички да се измитаме оттук.

— Трябва да вървим в тази посока — каза Робинс.

— Няма ли да тръгнем след тях? — попита Нийла.

— Те направиха своя избор. Той не е наш.

— По-добре съм без тях — каза Шери.

— Хайде да тръгваме.

Нийла, все още облегната до дъrvото, общари с тревожен поглед тъмнината наоколо. Не помръдна от мястото си.

— Нийла?

— Не... Там... Там някой се крие.

— Ще проверя.

— Не!

— Не се тревожи.

С готова за стрелба пушка Робинс тръгна към посоченото от нея място.

— Не, недей, Джони! По-добре е да тръгнем веднага!

Той погледна към нея. Стори ѝ се, че се усмихна.

— Нека да тръгнем — каза тя вече с по-спокоен тон.

— Добре — съгласи се той и свърна обратно към нея.

Тя пак се вгледа в мястото, което бе привлякло вниманието ѝ и което сега той бе загърбил. Сърцето ѝ подскочи. Мярна бързо придвижване на нещо бледо. Лице? Каквото и да видя, то се скри мигновено.

Забелязвайки разтревоженото ѝ лице, Джони погледна назад.

— Няма нищо — каза Нийла.

— Сигурна ли си?

Шери застана до Джони и препречи погледа на Нийла.

— Защо се мотаем още тук? — попита Шери.

Нийла поклати отрицателно глава.

— Тръгваме — каза Джони. — Аз ще вървя последен. Продължаваме натам, на изток. — Той кимна към посоката, в която се движеха, преди да спрат. — Местността е доста дива. Но всичко ще е наред, щом излезем от територията на крулите.

— Колко ще трябва да извървим?

— Около тридесет километра.

— Ох, майната им!

— Да потегляме.

Нийла се отблъсна от дървото. Отново погледна към мястото зад Джони и Шери, но не забеляза нищо в мрака.

Тя оглави колоната. Шери я следваше плътно отзад. Джони тичаше зад Шери. Отначало тя наложи темпо — твърде бързо за неравния терен. По едно време се спъна и падна. Шери връхлетя върху нея и настъпи крака ѝ.

— Добре ли си? — попита я Шери и ѝ помогна да стане.

— Ще оживея.

— Хич не се и надявай.

— Безкрайни благодарности.

Шери я тупна по дупето.

— Не си мисли за това.

И те отново се впуснаха в бяг. Този път водеше Шери. Сега вече бягаха малко по-бавно отпреди. Нийла внимаваше къде стъпва. Плътният мрак я затрудняваше.

Но все пак успя да види в какво се спъна, когато това се случи за втори път.

В една ръка.

С писък падна по очи. Резкият сблъсък със земята я остави без дъх. Груби ръце я сграбчиха, обърнаха я с лице нагоре и едно кокалесто бледокожо същество заопипва трескаво тялото ѝ.

Съществото беше мъж. Главата му беше обезкосмена, а крайно изпитото му лице напомняше мъртвешки череп. Той я ухапа по устната. В същото време от очите му се отделиха капки влага.

Нийла чу силен гръм. Ужасната глава се отметна от нея. Мъжът буквально бе изхвърлен и се просна по гръб. Нийла видя еректиралия му член — отвратително нещо, приличащо на вкочанена бяла змия. После пред погледа ѝ се появи Джони. Той замахна и с приклада на пушката размаза ужасното лице на урода.

— Всичко е наред — прошепна той.

Помогна й да се изправи.

Нийла тръсна глава. Избърса сълзите на уплаха, които бяха избили в очите ѝ. Блузата ѝ се бе разтворила, оставяйки на показ дясната ѝ гърда. Прикри я с ръка. Но успя да забележи следите от ноктите, които бе оставил нападателят. Чувстваше ги като изгаряния върху кожата си.

— Нарани ли те? — попита Джони.

— Малко. Мисля, че съм добре.

— Гадна свиня! — изрече Шери. Пристъпи към мъртвото тяло.

— Господи, погледнете го.

Нийла с погнуса отклони поглед встрани.

— Та това е някакъв шибан албинос!

Нийла понечи да закопчае блузата си. Копчетата ги нямаше. Задоволи се с привързване на долната ѝ част на възел.

— Ама че гадна твар! — обади се отново Шери, която все още оглеждаше тялото.

— Най-доброто, което ще направим, е да продължим пътя си — каза Джони.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откъм къщата проникнаха в гаража на Тъкър Грейди. Там се намираше един „Додж Дарт“. Отидоха към задната му част и Джени посегна към бравата на гаражната врата.

— Така няма да стане — каза Пег на дъщеря си. — Отваря се с дистанционно управление.

— Ох, не!

— Какво лошо има в това?

— При отварянето ще се вдигне такъв шум, че ще се събудят и мъртвите... а и старата жена.

— Е и? — лаконично попита Пег.

— За никъде не сме, ако тя се разкрещи или се обади на ченгетата, или пък направи дявол знае какво още друго. Най-добре е да се върнем и да я вържем.

— Господи, Джени.

— Тя е по-стара и от Господ. Не е в състояние да ни окаже каквато и да е съпротива.

— Хайде да потегляме и толкоз.

Джени смръщи вежди.

— Искаш да провалиш всичко ли?

— Аз...

— Хайде да се погрижим за бабишкера. Ще бъде лесна работа.

Напуснаха гаража и се върнаха в къщата през задната врата. Джени водеше. Минаха през кухнята и после по толкова тъмен коридор, че Пег спря да вижда дъщеря си. Затова протегна ръка напред. Докосна гърба ѝ и се хвана за рамото ѝ.

— Стаята е тук — прошепна Джени.

Пег чу изскърцването на вратата. Джени пристъпи с рамо напред в помещението. Пег я последва, опипвайки рамката на вратата.

Изведнъж стаята ярко се освети. Примигвайки, Пег видя дланта на Джени върху ключа за осветлението.

Старата жена седеше на леглото с широко отворени очи и протегнати напред костеливи ръце.

— Много, много се забавихте — каза тя с висок и треперещ гласец.

Джени объркано погледна към Пег.

— Знаех си, че някоя хубава нощ ще дойдете при Хеги. Чувствах го в костите си. Не знам какво ви спираше досега.

Джени се запъти към дрешника.

— Там няма никой, младо момиче. Съвсем сама съм. Сама съм откакто станах на петдесет и две години... откакто отведохте мяя скъп Брайън.

— А Тъкър? — попита Джени.

— Кой? Моят Брайън, моят единствен Брайън. Отведохте го при вашите дървета. О, да, там го отведохте — при вашите дървета.

Джени излезе от дрешника с халат в ръцете си.

— Заведохте го при гадните крули.

Джени свали копринения шнур от халата и пристъпи към леглото.

— Знаех си, че ще дойдете за мен — продължи Хеги, тресейки глава, докато Джени ѝ връзваше ръцете. — Чаках ви. Представях си го. Ще бъда забавно блюдо за диваците. — Тя се изкикоти. — Блюдо... малко люто. Искаш ли да ти кажа тайната си? Обещаваш ли да не я издадеш?

Бабичката намигна на Джени с побелялото си от старческо перде око.

— Честен кръст — произнесе на висок глас момичето и стегна възела.

— Змийска отрова — каза старицата. Изкикоти се отново. — *От гърмяща змия*. Схваща ли? Пропита съм от нея. Вкарвам си я дозирano откакто станах на петдесет и две. Да, миличка. Направо преливам. — Тя изсъска като змия. — Змийско месо.

Джени погледна към Пег със страх в очите. После отново се обърна към старата жена.

— Връщаме се веднага.

— И ще ме отведете при вашите дървета. Да. Забавно блюдо за мръсните крули.

Джени с бързи крачки излезе от спалнята. С трепереща ръка вдигна падналите върху челото ѝ коси. Пег сложи ръка на рамото ѝ.

— Тя е откачена, нали? — попита момичето.

— Май да — отвърна Пег.

— Ама че работа!

Вратата на гаража с трясък се вдигна и Пег на заден ход изкара „Додж“-а на алеята. Забелязвайки, че Джени гледа към къщата, тя също се загледа натам. Единственият прозорец, който светеше, беше този на спалнята.

Джени смръщи нос.

— Какво има? — попита майка ѝ.

— Лудите винаги ме правят на нокти.

Пег кимна и подкара колата по улицата.

— Добре е да си сложиш колана.

— Мислиш ли, че наистина го е правила? Че е поемала змийска отрова?

Пег вдигна рамене.

— Това е странно и доста страшно — отговори Джени, докато си поставяше предпазния колан. — Но иначе не е лоша идея. Питам се къде ли държи змиите. Не видях такива из къщата. — Тя отвори жабката и постави ножа от задния си джоб. — И тук няма.

Пег се поразтърси. Намери своите два ножа и ги подаде на Джени.

— Направи нещо с тези железа.

— Най-добре е да запазиш поне единия — каза момичето.

— Няма да са ни нужни.

— Никога не се знае.

Пег подаде единия нож на Джени, а оставил другия на скута си.

— Не можеш ли да минеш без фаровете? — попита Джени.

Пег ги угаси. Макар и да бе тъмно, уличните лампи осветяваха достатъчно паважа, за да могат да се придвижват напред. Пег караше бавно и все по улица „Груб“. Тя беше паралелна на главния път. Ресторантът на ъгъла бе затворен през ноцата. От другата страна на пътя се намираше мотелът „Сълънчев лъч“. Примигващият светлинен надпис гласеше: „Свободни места има.“

Откъм долния край на пътя проблеснаха фарове. Стомахът на Пег се сви. Включи на заден ход и придвижи колата обратно до завоя, от който бяха току-що излезли. Натисна педала на спирачката. Колата спря. Пег загаси мотора.

— Наведи се!

Двете залегнаха на седалките.

По бутмежа на двигателя на приближаващата кола Пег позна, че не е лек автомобил. Вдигна глава, колкото да погледне. Премина камион с ремарке.

Подпали бързо колата, отново я изведе на пътя и я подкара след камиона.

— Но Лос Анджелис не е *натам*! — възрази Джени.

— За това ще мислим по-късно — каза Пег. — Засега да се залепим за камиона.

Натискаше докрай педала на газта, опитвайки се да следва отблизо камиона. Той се оказа твърде бърз и постепенно увеличаваше дистанцията. Взеха един завой и Барлоу остана назад. Пътуваха с изгасени фарове. Нямаше я светлината на уличните лампи и Пег едва виждаше пътя. Стараеше се да кара по средата. Скоро започна да догонва камиона. Целта ѝ беше да се движи достатъчно близо зад него, за да може да се води по задните му светлини.

Стоповете на камиона светнаха.

Изведнъж започна да намалява скоростта. Пег придвижи колата пътно зад него.

— Май съвсем спира — предупреди Джени.

— Господи, какво...

Отбивайки встрани от средата на пътя, Пег видя множество светлини от фарове на спрели коли. Отново сви зад камиона.

— Блокирали са пътя — промърмори тя.

Джени простена.

Пег натисна педала на спирачките. Щом колата замръзна на място, видя как камионът започна да се изтегля напред.

— Какво ще правим? — попита Джени. — Сигурно сме блокирани и в обратната посока.

— Знам, знам.

— Да се върнем при къщата на Грейди.

Пег се запита дали наистина да не отидат при Филипс. Той можеше да помогне. А може би нямаше да пожелае. Твърдеше, че я обича, но...

— Боже, те ни забелязаха!

Пег загледа втрещено как една кола се устреми край камиона към тях, фаровете ѝ, включени на дълги светлини, я ослепяваха.

— Господи!

— Обръщай назад!

— Ще ни блъснат! — изпиця Пег.

В същото време кракът ѝ натисна педала на газта, а ръцете ѝ рязко извиха волана. За миг застанаха ребром спрямо връхлиташата кола. Пег стисна зъби, очаквайки сблъсъка, но все пак успя да обърне колата в противоположната посока. Кракът ѝ продължаваше да дава докрай газ. Изправи волана, фаровете на другата кола сега блеснаха в огледалото за обратно виждане. Колата им се разтресе и забуксува. Десните ѝ колела бяха излезли извън платното. Пег свърна леко вляво и пак се озоваха на пътя.

— Настигат ни! — изкрешя Джени. Бе се обърнала цялата и гледаше през задния прозорец. — Буквално по петите ни са!

Пег подкара колата през центъра на града. По това време всички магазини бяха затворени. Единственият светофар мигаше само с жълта светлина. Пег продължи да пришпорва колата. Отпреде им пробяга уплашена котка.

— Спри! — извика Джени. — Спри колата!

— Какво?

— Ще налетим на другото препятствие!

— Но...

— Просто спри!

Пег отпусна педала на газта. Колата им бавно започна да губи скорост. Преследващата ги кола беше непосредствено зад тях.

— Ще ги накараме да излязат от колата — каза Джени. — А ти в никакъв случай не излизай от нашата. Прави само това, което ти казвам. Мисля, че са само двама.

Колата им спря. Джени бръкна в жабката. Извади оттам двата ножа и подаде единия на Пег. Другият пъхна в блузата си.

— Пъхни твоя под мишиница — каза на майка си — и го притисни с ръката.

— Аз...

Другата кола се изравни с тяхната. Пег разпозна момчето, което седеше до шофьора. Тими Шоу. Погледът му срещна нейния, после се отклони към Джени. Устните му се разтеглиха в похотлива и подигравателна усмивка.

— Здрасти, Джени! — провикна се той.

Докато колата на Тими ги подминаваше, Пег откопча едно горно копче на дрехата си и мушна ръка. Постави дръжката на ножа в дясната подмишница. После неохотно се пресегна, за да загаси двигателя.

— Остави го да работи — прошепна Джени.

Другата кола мина отпреде им. После даде на заден ход, докато не се бълсна в тяхната! Двете ѝ врати се отвориха едновременно. От тях излязоха Джек Шоу и Тими.

— Сега — каза Джени, — стегни се и връхлети върху стария.

Шокирана, Пег погледна дъщеря си.

— Не мога да го направя!

— За Бога, мамо!

— Аз просто...

— Ще ни отведат при дърветата!

— Но аз...

Докато разменяха репликите, Шоу стигна до колата им и отвори вратата откъм Пег.

— Слизайте, госпожо Стоувър!

— Това се отнася и за теб — каза момчето на Джени.

Стискайки ножа под мишница, Пег слезе от колата. Докато се изправяше, усети, че нещо се приплъзна по скута ѝ. Вторият нож! Падна и издрънча на паважа.

Шоу се взря в ножа. Клатейки глава, се ухили на Пег.

— Доста нескопосано — каза той и заби юмрук в корема ѝ.

Тя се преви на две. Рухна на пътното платно. Просна се по очи, опитвайки се безуспешно да си поеме въздух.

Джени гледаше проснатото тяло на майка си.

— Хайде! — процеди Тими, сграбчвайки я за горната част на ръкава.

— Остави ме!

Той я дръпна. Джени започна да пада и се хвана за дръжката на вратата. Ножът под мишницата ѝ се изхлузи изпод блузата и падна на пясъка край платното. Пусна вратата. Падна на земята и се протегна да го вземе.

Но преди да го докосне, момчето я хвана за ръцете и започна да я влачи. Пясъкът дереше гърба ѝ. После тя усети мократа мекота на тревата. Заизвива се. Опитваше да се освободи. Тими се хвърли върху нея. Притисна с колене към земята разперените ѝ ръце. След като първият прилив на болка отмина, тя усети дланите му върху гърдите си.

— Тими, какво правиш там?

Пръстите му продължаваха да я стискат и мачкат.

— Доведи я тук!

— След минутка! — извика Тими.

— Никаква минутка, а веднага!

Продължавайки да опипва тялото ѝ, дланите му стигнаха до корема и посегнаха към катарамата на колана.

— Тими!

Момчето разкопча колана на джинсите на Джени. Свали и ципа. В този момент бе подхванато от две яки ръце и отместено встрани.

— Майната ти, мискинин такъв! Имаме да вършим работа!

— Исках само да я поопипам — нацупи се Тими.

Джени легна ребром с присвити към корема колене.

— Просто да я поопипам, нищо повече!

— Хайде да я вкараем в колата — нареди баща му с тон, в който се прокрадваха нотки на отвращение.

— Защо не си ги запазим, татко?

— Много добре знаеш защо.

— Можем да ги скрием някъде и там да ги чукаме на воля.

— И крулите да стоварят гнева си върху нас? Къде ти е акълът, момче? Въщност много добре знам къде е — между краката ти.

— Никой няма да узнае, татко. Като им се наситим, ще ги убием и ще ги заровим. Много ми се иска да поклатя Джени, татко. Моля те, а?

— Забрави! И ми помогни!

Бащата на Тими коленичи и обърна Джени по гръб. Тя отвори очи. Широкото му мрачно лице беше надвесено над нея. Тя изръмжа и замахна с ножа, като се целеше в окото му. Но остието не попадна точно там, а се заби в скулата му и се спусна надолу, отваряйки дълбока рана до брадата му.

Той изкреша. Хвана се за лицето и се отметна назад, но Джени сграбчи ръката му. Задържа го и замахна пак — този път напосоки. Остието срещна някаква кост и се плъзна по нея. Тя отново замахна. Сега ножът потъна дълбоко в мека плът. Мъжът изрева и падна на земята.

Джени го отмести от себе си. Плъзна поглед по окървавеното му лице и врат. Огледа се за момчето.

Тими гледаше втрещено и погледите им се срещнаха. След миг той се обърна и побягна. Добра се до задницата на колата, но се спъна. Просна се на земята.

Джени погледна майка си, която все още лежеше на пътя и бе протегнала ръка към нея.

— Не! — извика Пег.

Без да ѝ обръща внимание, Джени изтича край нея и се хвърли върху Тими.

Ножът ѝ се вряза в плътта му. Тими изпища.

— Не! Достатъчно! Не го убивай!

Ножът отново се спусна надолу.

Пег запълзя мъчително напред, влечейки обездвижените си крака. Белезниците около глезените ѝ се раздрънчаха.

Писъците на момчето секнаха.

Джени изтича обратно край нея. Наведе се над тялото на Джек Шоу и затършува из джобовете му. После се върна и коленичи до Пег.

— Не трябваше... да ги заколоваш... така.

— Не трябваше ли...? — попита Джени и отключи белезниците.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корди се покачи върху ствала на едно паднало дърво. Хвана се за изсъхнал клон и се огледа. В мрака не се виждаше нищо друго, освен дървета и пак дървета.

Бен се изкачи също и застана до нея.

— Накъде да тръгнем? — попита той.

— Предполагам, че няма значение. Искам да кажа, че не се знае къде са.

Корди не можа да скрие отчаянието в гласа си.

— Желаеш ли да се върнем? — попита той.

— Къде да се върнем?

— Да се опитаме да намерим другите.

— А-ха! А знаеш ли къде са?

— Не точно, но...

— А как тогава ще ги намерим? Като свърнем обратно и закрачим? Това ще ни помогне много, няма що!

Тя седна на дънера и протегна крака. После скочи, но недостатъчно силно. Един стърчащ чеп одра гърба ѝ.

— По дяволите! — извика тя.

Призими се. Наведе се напред и се хвана за гърба.

— Нарани ли се?

— Ох, да! Майната му!

Бен също скочи.

— Проклет чеп! — продължаваше да ругае тя.

— Дай да видя — каза Бен. Тя обърна гръб към него и разголи гърба си. — Само е драскотина.

— Целуни я, за да я излекуваш. Но *нежно*.

Тя почувства лекия допир на устните му.

— Сега по-добре ли си?

— Да. Благодаря.

Той застана до нея и тя го хвана за ръката.

Корди обходи с поглед тъмната горска пустош около тях.

— Не знам, Бен. Те може да са наблизо.

Бен вдигна рамене.

— Тогава ще продължим да вървим. Нищо повече не можем да направим.

— Ако можехме само да намерим онази поляна... Мислех, че е в тази посока, но... — Тя поклати глава. — Наоколо нищо не ми е познато.

— Не сме се отдалечили много.

— Может и така да е.

— Тя е голяма поляна. Вероятно ще я открием.

— Предпол...

Тя рязко отскочи назад. Внезапно иззад най-близкото дърво се появи голо момче. Застана на пътя им. Беше леко приведено и с протегната напред ръка. Държеше нож. Корди и Бен се отдръпнаха назад. Момчето пристъпи към тях, скъсявайки разстоянието помежду им.

— Да бягаме ли? — попита шепнешком Бен.

— Да му отнемем ножа. Почти е дете.

Корди се огледа наоколо. Надяваше се да открие нещо, което би могла да употреби като оръжие. Но беше твърде тъмно, за да види каквото и да било. В следващия миг кракът ѝ се бълсна в нещо твърдо. Тя се наведе и заопипва. Пръстите ѝ почувстваха влажната повърхност на кора от дърво. Тя сграбчи предмета, който се оказа дебел клон. Повдигна го. Но само половината му се отдели от земята.

Проклетият клон се оказа прекалено дълъг!

Тя пусна клона. Момчето се стрелна напред. Ножът му се насочи към лицето ѝ. Тя се предпази с ръка. Острието се заби в нея. В следващата секунда Бен се хвърли към момчето и застана зад гърба му. Задърпа го назад и се опитваше да докопа ножа. Не успя. Междувременно Корди хвана китката на момчето, държаща ножа, и рязко я изви. Изхрущя. Момчето извика. Ножът падна.

Бен се мъчеше да задържи в прегръдката си мятащото се момче. Корди коленичи и заопипва влажната земя. Намери ножа. Изправи се. Овладявайки нервите си, каза:

— Сега го дръж здраво.

После натисна върха на острието в корема на момчето. То замря от уплаха.

— Къде живееш? — попита Корди.

Момчето изръмжа. Горната му устна се повдигна и оголи зъбите му.

— Не мисля, че ни разбира.

— Да, май е така — съгласи се Бен.

Корди доближи лице до лицето на момчето.

— Говориш ли английски?

Момчето отново изръмжа.

— Та то е животно — смотолеви Бен.

— Момче, търся майка и татко. Знаеш ли къде са? Къде отвеждате хората, които залавяте? Имате ли лагер или нещо подобно?

— То не може да говори.

— Какво да правим с него? — попита Корди.

Бен повдигна рамене.

— Не трябва да го пускаме. Кой знае какви ще ги свърши?

— Но аз лично не мога да го заколя. А ти?

Бен с въздишка отвърна:

— Аз също.

— Тогава свали колана си. Ще го използваме като кайшка. Ще пристегнем врата му. Да видим къде ще ни отведе.

— Да опитаме.

Като продължаваше да притиска врата на момчето, Бен свали колана си. Подаде го на Корди. А тя на него — ножа.

Тя прокара широкия кожен език през катарамата. Нахлузи примката през главата на момчето. Бен натисна колана към тънката шия на пленника. Корди издърпа силно нашийника.

— Окей — каза тя. — Да опитаме. Пусни го.

Бен пусна момчето.

То веднага скочи върху Корди. Тя се дръпна встрани и стегна колана. Момчето залитна и падна по очи. Мъчеше се да си поеме въздух. Впи пръсти в примката, но Корди стъпи върху гърба му и задържа колана здраво стегнат. Момчето се претърколи. Корди се подхълъзна. Загуби равновесие и падна. Коланът отлетя от ръцете ѝ.

Тя видя как Бен ритна момчето. Обувката на приятеля ѝ се вряза в лицето му и то се строполи на земята.

— Той е аут — каза Бен, след като побутна неподвижното тяло.

— Мъртъв ли е?

— В безсъзнание.

Превързаха наранената ръка на Корди.

Бен употреби долния край на ризата си. Разряза го с ножа на ленти и с тях обви раната на момичето.

После Корди коленичи до момчето. Разхлаби колана. Описа шията му и установи, че има пулс.

— Да го оставим и да тръгнем, докато е в несвяст — каза тя.

— Не възразявам.

Изоставиха лежащото тяло и хукнаха между дърветата. Не бяха изминали и петдесет метра, когато някой извика наблизо единствена дума:

— Крул!

Не беше гласът на момчето.

Идваше някъде изотзад. Корди спря. Обърна се.

— Какво беше това? — прошепна тя.

— Не зн...

Остър писък, който вече несъмнено принадлежеше на момчето, отекна в ушите ѝ.

Бен сграбчи ръката ѝ.

— Хайде!

Пробягаха неголямо разстояние. Корди издърпа ръката си от неговата и каза:

— Почакай малко.

Тя се отпусна до едно дърво. Придърпа Бен до себе си и му прошепна:

— Като какъв ти се видя този вик?

— Като маниакален.

— Не ти ли се стори, че някой извика „крул“ и после уби момчето?

— Точно така и помислих.

— Може би този някой ще ни помогне?

— Ти си откачила.

— Не съвсем. Той уби крул, а *ниe не сме* крули. Може би и той се опитва да се измъкне оттук.

— Не точно както ние. Та ти го чу, за Бога. В гласа му нямаше нищо човешко.

— Той приличаше на...

В същия миг се чу шумолене в храсталака. Гласът й замръ в гърлото.

Дланта на Бен стисна силно нейната.

Между дърветата се появи очертанието на висока и едра човешка фигура. В едната си ръка държеше мачете. От другата се полюляваше главата на момчето, хваната за косите.

Корди приглушено изхленчи.

Бен я затегли за ръката. Тя рязко се освободи. Бен я погледна назад.

Ужасният глас отекна:

— Крул!

Бен хукна.

Корди, която остана на място, скрита зад дървото, видя как тъмната фигура се устреми към Бен.

После те се изгубиха от погледа ѝ. Чуваше само шума от стъпките им върху сухите клони и листа.

Бен изкрешя:

— Не! Моля ви!

Корди притисна ушите си с длани.

Когато ги свали, вече цареше тишина.

Тя се сви зад дънера. Обгърна колене и се заслуша в горските шумове.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ха! Вижте! Къщурка!

Робинс се изравни с Нийла. Спряха до Шери и се вгледаха между дърветата.

Накрая на дълга и окъпана от лунната светлина поляна стоеше дървена къщичка.

— Хубава е — каза Робинс. — Да изхвърлим едно око.

Той излезе напред. Стъпи на откритото пространство и се спря. Огледа околността. Поляната бе по-голяма от футболно игрище. Погледът му опира дърветата, които я очертаваха. Не забеляза никакво движение. Къщичката беше тъмна и изглеждаше безлюдна.

— Вървете близо до мен — каза той.

Нийла застана от дясната му страна. Шери — от лявата. Той закрачи напред с готова за стрелба пушка. Меката почва пружинираваше, под ботушите му. Студеният бриз облъхваше голите му ръце.

Робинс погледна към Нийла. Тя накуцваше. Прехапала беше устна от болка, изглеждаше едновременно много смела и много уязвима. Прииска му се да я прегърне.

Тя забеляза, че я гледа и му се усмихна.

— Как са краката ти? — попита той.

— Били са и по-добре.

Робинс се обърна към Шери.

— Ще се справим ли?

— Има шанс — каза тя и опита да се усмихне.

Приближиха се към къщичката. Робинс видя, че тя е построена сред множество колове, забити в земята. Напречно на всеки от тях бе закована по една къса дъска. Приличаха на кръстове. Напомняха на градински плашила с разперени ръце. Върху всяка от късите дъски в средата стърчеше по една тъмна топка.

Шери улови Робинс за ръката и го принуди да спре.

— Ох, майната му! Ама че.govняна работа! — възкликна тя изумено.

— Това са глави — прошепна Нийла.

Робинс погледна към най-близкия кол. Наистина, на него бе набучена човешка глава с развиващи се под нощния ветрец тъмни коси. Той обходи с поглед и другите колове. На всеки бе набучена по една глава.

— Господи Боже! — изрече той и направи крачка напред.

Шери го дръпна за ръката.

— Ние там не отиваме!

Той се обърна към Нийла.

Тя поклати отрицателно глава. Лицето ѝ изразяваше погнуса.

— Да вървим към къщата — каза той.

— Не искам — каза Нийла с глас на силно изплашено дете.

Робинс се огледа. Забеляза някакво движение сред дърветата, ограждащи поляната. Зад една трепетлика се мярна лице. Той вдигна пушката и се прицели. Лицето мигом изчезна.

Отляво между дърветата пробяга голо тяло.

Шери силно изстена.

— Хайде към къщата — каза Робинс.

Нийла стисна ръката му.

Един нож литна в параболичен полет и, като се превърташе и проблясваше, се устреми към тях. Робинс бутна Нийла. Тя залитна и ножът изсвистя край тялото ѝ. Робинс се впусна към нея.

— Да бягаме към къщата — каза той и я задърпа.

— Господи, насмалко да...

— Да, но не стана.

Затичаха се. Преди да навлязат сред коловете, Робинс пусна ръката на Нийла и извади забилия се в земята нож.

— Вземи го — каза ѝ той.

После погледна назад.

Не видя нито една жива душа.

После, навеждайки се под напречните дъски, ги поведе сред коловете. Бяха забити нагъсто. Той се движеше внимателно, за да не се бълсне в някой от кръстовете. Въпреки това пушката му закачи един от тях. Колът се заклати. Нещо тупна на земята. Нийла нададе ужасен вик. Той понечи да погледне назад, но коловете го обграждаха пътно като в клетка. Не можеше да се обърне, без да бълсне някой.

— Добре ли си? — подвикна той през рамо.

Не последва отговор.

— Нийла?

— Добре съм — отвърна тя с напрегнат шепот.

— Шери?

— *Изведи ни оттук!*

— Вие, в ариергарда — произнесе думите, преди да разбере грешката си. — Забравете за...

— *A-aaa!*

Той рязко се надигна. Рамото му удари една от напречните дъски. Колът се заклата в рохкавата земя. Той го сграбчи с две ръце, за да не падне. Обърна се и погледна назад. Нийла, както бе вървяла наведена, така и се бе заковала на място. На известно разстояние зад нея Шери стоеше изправена. Раменете ѝ се намираха на височината на напречните дъски, а главата ѝ — малко под другите глави. Робинс веднага разбра. Тя не се оглеждаше за крули, а бе приковала поглед в набучените глави. Бяха стотици. Обграждаха я отвсякъде. Приближаваха се като чудовищна тълпа.

— Шери! — извика Робинс.

Тя стреснато се обърна. Блъсна един от коловете. Той се килна и се стовари върху друг, който пък на свой ред падна върху трети. Така последователно около дузина колове нападаха. Посипаха по земята страшните си плодове, някои от които се затъркаляха един към друг, сякаш да си споделят някаква тайна. Други пък се завъртяха на място в самостоятелен зловещ танц.

Шери се загледа втрещено в тях. После обърна поглед към Робинс. Очите и устата ѝ приличаха на тъмни дупки върху облятото от лунната светлина лице.

Нийла започна да се надига. Робинс натисна тила ѝ и каза:

— Не гледай!

После се обърна към Шери и добави:

— Шери, ела насам!

Тя не помръдна о мястото си.

— Шери!

— Не мога!

— Стой тук! — нареди той на Нийла.

Робинс се приведе под напречните дъски и се запромъква през гората от колове. Доближи се до Шери. Наклонените колове му

препречиха пътя. Той се опита да изправи един от тях, за да премине по-нататък. При това движение една изсушена от ветровете глава, с ветреещи се под бриза редки косици, се заклати пред лицето му. Отвратен, той пусна кола.

Застина, гледайки към Шери. Между него и нея оставаше немалко разстояние, препречено с наклонени под различни ъгли колове и глави.

Без да отделя погледа си от нея, той отново се запридвижи напред. Вдигаше високо краката си и стъпваше върху по-ниско наклонени колове. На два пъти стъпи върху натъркаляните по земята глави. Едната от тях изхрущя под тежките му ботуши. А другата се хълзна изпод подметката му и той едва не падна. Успя да запази равновесие, изпълнен с ужас от мисълта, че едва не беше легнал сред тази гнусотия.

Най-сетне докопа Шери.

Огледа поляната зад нея. Никой не се прокрадваше към тях.

— Добре ли си?

Отговорът ѝ приличаше на изскимтяване.

Робинс я хвана за ръка и я поведе през коловете и нападалите глави.

— Затвори си очите — нареди той.

Обърна се, за да се увери, че наистина ги е затворила. После отново я затегли след себе си. Каза ѝ да се хване за колана му. Стигнаха до първия изправен кръст. Ритна го, за да падне. Тупна и главата, набита на него. Той отмести погледа си. Друг кръст се изпреди на пътя му. Псувайки, този път употреби приклада на пушката, за да го килне встрани. Така, като буташе коловете, Робинс се запридвижи побързо.

— Нийла, продължавай да си държиш очите затворени. Приближаваме се към теб.

Продължи да бута коловете. Те падаха един върху друг, а главите по върховете им отхвърчаваха на всички страни.

Съвсем се доближи до Нийла. В нетърпението си извади от земята три кола и ги хвърли настрани. Задмина я и каза:

— Хвани се за Шери! Не отваряйте очи! Продължаваме!

— Джони, какво...?

— Отиваме към къщичката.

Изнесе крака си напред. Изрита по-тънък кол, който свали на земята следващите два. След като коловете паднаха, той си проправи път напред и порути още два. Освободи пушката от рамото си. Издигаше приклада нависоко и събaryaше глави. Сваляше пушката ниско и се разхвърчаваха колове. Но се изправяха нови препятствия пред тях. Вратата на къщичката оставаше все още далече.

Робинс се обърна и видя, че през зловещата гора от колове е направил дълга просека. Тя отбелязваше пътя, по който бяха минали. По нейното протежение коловете се бяха наклонили под различни ъгли.

— Всичко е наред! — каза той.

Двете жени също се обърнаха и загледаха назад. Шери прикри с длан устата си. А Нийла бързо извърна поглед.

Робинс стигна до вратата на къщичката. На нея нямаше нищо, което да напомня брава. В замяна на това от един процеп висеше кожен ремък. Робинс го дръпна и чу как мандалото се вдигна. После бутна вратата. Тя се отвори.

— Хей, има ли някой? — извика той, пристъпвайки в царящата непрогледна тъмнина.

Не последва отговор.

Въздухът беше топъл и влажен. Миришеше на мухъл. Колкото и да се взираше в мрака, Робинс не различи нищо.

Бръкна в джоба на панталоните си. Извади кибрит. Драсна клечка. Главичката ѝ пламна. Примигвайки от блясъка на внезапно лумналия пламък, той се завъртя около себе си. Установи, че никой не се спотайва в малкото помещение. Клечката угасна. Робинс се върна към вратата.

— Всичко е наред! Хайде, влизайте.

Нийла и Шери пристъпиха прага. Робинс затвори вратата зад тях, с което отряза пътя на лунната светлина. Дървеното резе падна. Той запали втора клечка. Под трепкащата ѝ светлина бързо се огледа за лампа. На една от стените откри закован свещник с лоена свещ. Запали я. На всяка стена висеше по един свещник. Запали всичките свещи. Под играещите пламъци стаята се изпълни с причудливи сенки.

— Това трябва да е легло — измърмори Шери, загледана в куп кожи, нахвърляни една върху друга.

Седна върху тях. После се излегна с въздишка.

Нийла продължаваше да стои в средата на помещението. Обърна се бавно към Робинс. Очите ѝ се спряха върху лицето му.

— Трябва да се махнем оттук — каза тя.

— Нуждаем се от почивка — отвърна Робинс. — А пък и от това място ще можем лесно да се отбраняваме.

Шери надигна глава.

— Аз не излизам.

— Но... — възрази Нийла, нервно потривайки с длан устните си.

— Онзи, който живее тук, и онзи, който е набил главите на коловете, навсярно са едно и също лице.

— Не искам и да слушам за това — каза Шери.

— Ами какво ще стане, като се върне?

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Арт Филипс отвори вратата. Беше по спортни гащета.

— Пег? — възкликна той учудено.

Тя влезе в тъмното фоайе, следвана от Джени. Арт затвори вратата. Запали лампата и под бликналата светлина ги загледа втрещено.

— *Исусе*, какво се е случило?

— Имаме неприятности — каза Пег.

— Досещам се, като ви гледам. — Поклати глава, намръщи се и разтри с длани очите си. Косата му бе разрошена. Бяха го изтръгнали от сън. — Какви са тези неприятности? Елате насам и седнете. *Господи Исусе!*

Тръгнаха след него към всекидневната. Пег гледаше бледия му луничав гръб. Гащетата му се бяха смъкнали. Над ластика се показваше горната част на цепнатината на задника му. Само преди два дни тя бе пъхнала пръст точно там и беше смъкнала същите тези гащета. Той падна по гръб на леглото и тя му го пое в устата си... Само преди два дни. А сега се страхуваше да го помоли за помощ.

Той се обърна към Джени.

— Това кръв ли е?

Тя кимна.

— Ранена ли си?

Тя отвърна със странна усмивка:

— Не е моята кръв.

— А чия?

— Попитай мама.

— Искаш ли да се измиеш? — попита той. — Или да вземеш един душ?

— Да. Благодаря.

Той ѝ посочи къде се намира банята. Докато тя отиваше натам, я проследи с поглед, почесвайки се по главата.

— Кажи какво се е случило, Пег.

— Напуснах Ханк.

— Какво искаш да кажеш? Седни тук.

Той се отпусна на кушетката и потупа с длан възглавничката до него. Пег седна. Той заразтрива успокояващо врата ѝ.

— Снощи се опит ах да избягам от Ханк. Но тъкмо с Джени се измъквахме и той ни хвана. Той... той започна да малтретира Джени. Трябваше да го спра. А той я биеше ли, биеше... И така аз... мисля, че го убих.

— *Tu си убила Ханк?*

— Заклах го.

Изльга изненадващо лесно за нея самата. Арт продължаваше да я гали по врата. Не каза нищо. Пег чуваше шума от течащата вода в банята.

— И къде смятахте да отидете? — попита накрая той.

— Искахме да се махнем далеч оттук. В Лос Анджелис, може би.

— Луди ли сте? Не можете да напуснете Барлоу.

— Но аз го убих, Арт!

— Има и други начини да се оправиш. По параграфа „неизбежна самоотбрана“ или нещо от този род. Не можете да напуснете Барлоу. Това е самоубийство.

— Можем... ако ти ни помогнеш.

Той бързо отдръпна ръката си от врата ѝ.

— Няма как.

— С твоя пропуск...

— Това няма да ви помогне. Безполезен е, ако са започнали да ви търсят. Ще преградят пътищата на изходите от града...

— Вече поставиха прегради. Все пак Джени има идея. Можем да се скрием в багажника на колата ти. Няма да проверяват и него.

— Напълно е възможно да го проверят. — Той сплете пръсти зад тила. Облегна се и отправи поглед към тавана. — Хубаво ме насади, няма що.

— Знам. Съжалявам.

— Ако не ще предам и открият, че си била тук...

— Никой няма да узнае.

— Така или иначе ще узнаят. Ще дойдат и за мен.

— Там е цялата работа, Арт. Тръгни с нас и никога не се връщай. Не могат да ти навредят, защото нямаш семейство, нито роднини. Ще

бъдеш на свобода и в безопасност. И никога повече няма да те е грижа за крулите. Не ти ли харесва това? Не си ли умори да живееш в страх?

— Не ми пробутвай този „живот в страх“, по дяволите! Не гледаш ли новините? Светът е пълен с маниаки, които убиват безпричинно. Никой не е в безопасност. А тук, в Барлоу, не е така. Можеш да се разхождаш из улиците спокойно и никой няма да те заколи, изнасили или пръсне черепа. Не се налага да заключваш вратата на къщата, дори и през нощта. Тъй че не ми говори за живот в страх. Тук, в Барлоу, човек няма от какво да се страхува, стига да играе по правилата.

— Но ако нарушиш правилата...

— Тогава нещата се стовняват.

Тя погледна към положените си длани на скута. Чувстваше ги изстинали.

— Вярно ли е онова, което разправят за крулите?

— Зависи какво си чула за тях.

— Ох, Господи, Арт!

Дланите ѝ се покриха с червени петна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се присви напред, избухвайки в ридание.

Арт я погали по гърба.

— Успокой се — каза той. — Хайде, успокой се. Няма защо да плачеш.

— Аз... Ох, Господи, толкова съм изплашена!

— Хей, стига си плакала!

— Ако ти не ни помогнеш... Джени е... тя е още дете! Как можеш... да ѝ сториш това!

— Да ѝ сторя какво?

— Да я предадеш на крулите.

— Предай се. Позови се на правото си на самоотбрана. Всички знаят какво копеле беше Ханк. Ще бъдеш оправдана. Няма защо да те е грижа за крулите. Те нямат работа с теб от момента, в който забравиш за глупавата си идея да бягаш.

— Ти не разбиращ — изхлипа тя.

— Обади се на Джон. Той ще ти даде разумен съвет.

— Не мога. Той... Той снощи отиде при дърветата.

— Знам. Бях с него.

— Не, искам да кажа, че по-късно той се върна там.

— Какво? — възклика Арт с дълбок и груб глас.

— Върна се, за да освободи някакво момиче.

— Ти се шегуваш!

— Именно заради това... се наложи да бягаме.

— Този идиот! — избухна Филипс. — Този проклет идиот! Знаех си снощи, че нещо не е наред. Усетих го по начина, по който се увърташе около онази мадама. Разбрах, че нещо става. Как, по дяволите, е могъл... да направи подобно нещо? Да ви сложи на топа на устата! Ами Джени? Бога ми, не е ли знаел, че по този начин направо ви реже гърлата?

— Имаше намерение да се върне за нас.

— Но не се върна.

Пег вдигна рамене.

— Може и да се е върнал, но...

— Не. Няма начин. Крулите сто на сто са го спипали. И Сега ще искат теб и Джени — най-близките му роднини.

— Ние ли сме „най-близките роднини“?

— Най-близките и единствените! Крулите ще дадат поредния урок и това ще е чрез вас.

— Това не е справедливо.

— А кое е справедливо? Съжалявам, Пег. Наистина съжалявам.

Той стана от кушетката. Пег вдигна лице. Изтри сълзите си и попита:

— Няма да ни помогнеш, така ли?

— Бих искал да помогна, миличка.

— Мислех си, че... ме обичаш.

— И правилно си мислила. Харесвам те много — знаеш това. Но не можеш да очакваш от мен да жертвам живота си, нали?

— Но ако ни откараш оттук и не се върнеш...

— Няма начин.

Той прекоси стаята, насочвайки се към телефона.

Пег с треперещи ръце започна да разкопчава копчетата на роклята си.

— Не е време за това — отсече той.

Тя се изправи и тръгна към него, като продължаваше да разкопчава роклята си.

— Стига. Не ставай глупачка.

Той вдигна слушалката и се приготви да завърти шайбата.

Пег бръкна под роклята си и хвани дръжката на ножа.

Арт започна да набира.

Тя извади ножа и каза:

— Спри!

Арт видя ножа. Ухили се. Продължи да набира.

— Пусни ножа — каза той, — преди да съм ти го отнел и накарал да го изядеш.

— Постави обратно слушалката! — прозвуча друг глас.

Погледът му се плъзна край Пег.

Тя обърна глава и видя Джени, застанала в коридора. Лицето и дрехите ѝ бяха все така покрити с изсъхнала кръв. Пред себе си държеше голяма възглавница.

Отзад, откъм дъното на коридора, като шумолене на листа при силен вятър продължаваше да се чува течащата от душа вода.

— Поогледах тук-таме и... — каза Джени и се разсмя с половин уста. — Познайте какво намерих?

— Хей, чакай — смотолеви Арт, поставяйки слушалката върху телефонния апарат.

— Ти щеше да ни предадеш, боклук такъв.

— Не, аз...

Приглушен изстрел прекъсна думите му. Възглавницата пред момичето потрепна. Сред белотата ѝ разцъфна дупка, от която се разхвърча перущина.

Арт извика и се хвани за лявата ръка.

— Не! — извика Пег и се втурна към него.

— Мамо, отстрани се!

— Не! Няма да те оставя да го убиеш! Няма да те оставя! Не!

— Стига глупости, мамо!

Арт, стенеики, падна на колене.

Застанала пред него, Пег погледна към дъщеря си. Джени пусна възглавницата. В ръката си държеше малък никелиран автоматичен пистолет.

— Добре, ще го държа на прицел, а ти го завържи и му запуши устата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнала под един от свещниците с гръб към стената, Нийла наблюдаваше как Джони претърсва помещението.

Той първо огледа стените. Покрити бяха с еленови кожи, които спираха процеждането на ветровете през цепнатините между дървените трупи. Джони повдигна всяка кожа и погледна зад нея.

След огледа на стените той пристъпи към огнището. Почерняло котле висеше над въглените от изгорели дърва. Той го откачи, свали капака му и подуши вътре. Запуши носа си и го захлупи.

Шери, която вече спеше върху купа кожи, изстена в съня си и се обърна на другата страна.

— Какво има в котлето? — шепнешком попита Нийла.

— Каквото и да има, е развалено.

Той го окачи обратно на ченгела. Опипа пепелта под него.

— Студена е — съобщи, триейки длани си, и се изправи. Взе ръжена, подпрян до огнището. На Нийла ѝ се стори солиден и тежък. Той го подържа в ръцете си, като да прецени теглото му, и го върна на мястото му. За няколко минути инспектира последователно опушните стени на огнището, една метличка и един плетен стол.

После се обърна и закрачи безшумно по застлания с кожи под.

— Какво търсиш? — попита Нийла.

— Всичко, което би могло да е от полза. — Той поклати разочаровано глава. — С изключение на някои дреболии тук няма нищо.

— А какво всъщност ни трябва?

— Храна и вода. А ако имахме и две пушки, щеше да е идеално.

От ъгъла се чу гласът на Шери.

— Както сте се размечтали, какво ще кажете за един булдозер, с който да се измъкнем от товашибано място?

— А дали няма и друга стая? — подхвърли Нийла.

— Вече проверих.

— А някаква пристройка?

— Ще огледам наоколо.

Той отиде до вратата, взе пушката и вдигна резето. Отвори вратата.

Възтъмният му едър силует се очерта на фона на бледата лунна светлина. Изглеждаше концентриран и решителен, напрегнато вгледан в нощта. После се обърна към тях.

— До скоро виждане.

В тона, с който изрече думите, Нийла долови преиграна решителност на уплашено момче.

Той посегна да затвори вратата.

— Почакай. Ще дойда с теб — каза Нийла.

Стана, прекрачи прага и застана до него. Погледът ѝ обходи кръстовете и главите над тях. После се спря замалко и на просеката, която Джони бе прокарал сред тази злокобна градина.

— Да заобиколим и да минем отзад — каза Джони.

Тръгнаха край стените на къщичката. Установиха, че отвсякъде, включително и отзад, тя е заобиколена все така с кръстове, увенчани с глави. Малката квадратна къща стоеше самотна.

Затваряйки кръга на обиколката си, се намериха отново пред вратата.

— Ще поостана малко навън — каза Джони. — Ти се прибери и поспи.

Нийла се поколеба. Може би имаше нужда да се уедини за известно време. А може би искаше да прояви добра воля и да остане на пост, докато тя спи.

— Ще остана тук с теб — отвърна тя.

— Добре...

— Но ако искаш да си сам...

— Не, всъщност не държа. — Той се ухили. — Мислиш ли, че ми се иска да съм сам с всичко това? — И той кимна към главите. — А ако започнат да говорят?

— Смяташ ли, че са способни на това?

— Не, ако поддържаме разговор помежду си.

— Защо не приседнем?

Седнаха на земята. Нийла опъна крака. Кръстоса ги и облегна гръб на грубите трупи, изграждащи стената на къщичката. Заговори с наведена глава:

— Искам да ти благодаря. Не знам точно какво става и защо го направи, но спаси живота ни.

— Ами...

Тя изчака малко, за да му даде възможност да продължи, но той така и не добави нито дума.

— Защо се върна за нас?

— Кой знае?

— Ти трябва да знаеш.

— Предполагам, че да.

— Кажи ми го тогава.

— Предполагам, че защото не исках да умреш.

Тя леко се наклони и допря рамо до неговото. Този мъж я привличаше силно и това я объркваше. Той все пак беше част от схемата, чрез която се бе въвлякла в настоящия кошмар. Тя по-скоро трябваше да го ненавижда. Но не можеше. Той беше силен и опасен, но в същото време и уязвим по начин, който я караше да се стреми да бъде до него.

— Защо точно моята съдба те вълнува?

— Не зная. Има нещо... Известно ми беше какво щяха да ти направят. Мисълта, не ще бъдеш...

— Ами Шери? Да предположим, че аз не бях с нея. Щеше ли да я оставиш да бъде убита?

— Да.

— Защо?

— Така стават нещата в Барлоу. Така сме ги вършили от самото начало.

— А как е започнало всичко?

Тя обърна очи към него. Той отклони погледа си от нейния. Зарея го някъде към обляната от лунна светлина гора.

— Не съм сигурен дали някой знае точно как — каза той. — По всяка вероятност крулите са били тук още при основаването на града. Не е известен произходът им. Има всякакви теории. Някои казват, че това са деца на Дявола. Други твърдят, че са племе, останало от каменната ера и замръзнало на първобитен етап на развитие.

— Ако са на такъв етап на развитие, откъде имат метални оръжия?

— От нас. Даваме им каквото поискат с изключение на огнестрелни оръжия.

Нийла поклати глава.

— Както и да е... Моят учител по история подкрепяше хипотезата, че крулите са потомци на викинги, които навремето са слезли на Тихоокеанското крайбрежие и се придвижили нагоре по делтата — продължи той.

— А ти какво мислиш по въпроса?

— Мисля, че са потомци на някой луд планински отшелник — трапер. — Той вдигна рамене и се усмихна кисело. — Никой не е сигурен в предположенията си. Моята съседка Джоан Ирли твърди, че са марсианци. Но каквито и да са, те са под известен контрол. Преди много години са имали навика да нападат града веднъж месечно. Но нашите предци се изхитрили и започнали да им предоставят минаващи оттук пътници. Ползата се оказала двойна — местните жители ограбвали пътниците, преди да ги предадат на крулите.

— И тази практика продължава — каза Нийла, поглеждайки към босите си разкървавени ходила.

— И двете страни извличат полза от това. И при положение, че си получават своите осем или десет жертви на месец, крулите не ни закачат.

— И никой ли не се е опитвал да сложи край на този ужас?

— Имаше няколко опита. Един смелчага, на име Маккиди, веднъж оглави група мъже и ги поведе в горите. Бяха се нарекли „Славната четиринайсеторка“. Това се случи през тридесетте години. Тогава за Барлоу се разнесе лоша слава. Говореше се, че е град, който човек е по-добре да заобикаля. Спряха да минават пътници. А нашите хора пък спряха да отвеждат жертви в гората. Така една нощ крулите дойдоха и отвлякоха около дузина жени и деца. „Славната четиринайсеторка“ тръгна подире им да ги спасява и повече не се завърна.

Плъзгайки замислен поглед по коловете и главите пред тях, той добави:

— Никога никой не се е завръщал.

— А ние?

— Ние ще направим сериозен опит да се завърнем.

Джони я прегърна през рамо и тя положи глава на неговото.

Тя се почувства добре с Джони.

По-добре, отколкото се бе чувствала с който и да е мъж, откакто се раздели с Дерек. Стана преди две години. Скъсването им я хвърли в дълбоко униние. Шест месеца живя като отшелничка. Изпитваше омраза не само към Дерек, но и към всички мъже. В мислите си непрекъснато се връщаше към хубавите мигове, които бяха прекарали заедно. В същото време си мечтаеше как той се връща при нея. Прехвърляше всичко това в главата си и сякаш болката, която ѝ причиняваше, ѝ доставяше удоволствие.

Накрая самотата я накара да излезе от дома си. Срещуна отчаяни мъже, които желаеха близостта на тялото ѝ, защото и те самите бяха не по-малко самотни от нея. Мнозина от тях се стремяха да изглеждат твърди и самоуверени. Говореха големи приказки. Караха поршета. Излизаха с какви ли не претенции. Други пък излагаха на показ като кървяща рана болезнената си чувствителност и хленчеха, молейки се за малко внимание. Малко бяха нормалните мъже, стоящи по средата на тези две крайности. Именно с тях, с тяхната спокойна уравновесеност желаеше да има допир.

Но мъжете от този тип, на които понякога попадаше, обикновено се оказваха женени, натоварени с грижи около деца и кучета.

И сега се появи Джони Робинс. За него не можеше да каже, че е нормален мъж, след като беше израснал в град като Барлоу и имаше зад гърба си ужасни деяния. Но все пак беше силен и уверен в себе си. Говореше пряко, а и умееше да бъде нежен и внимателен.

Беше от онези мъже, на които можеше да се разчита.

От онези, които можеха да ѝ вдъхнат любов.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Подсмъръкна. Джони я погледна.

— Съжалявам — каза тя.

— Няма нищо. Отпусни се малко.

— Всичко е толкова ужасно!

— Зная.

Дланта му погали косата и влажната ѝ буза.

— Ние никога няма да имаме възможност да се опознаем, Джони. Не ни е отредено да бъдем заедно.

— Ще се борим за този шанс — изрече той с решителен тон. Тя поклати глава. Силно ридане разтърси тялото ѝ.

— Ще успеем. Бъди сигурна!

Лицето му се доближи до нейното. Впи поглед в очите ѝ.
Усмихна се леко и долепи устни в нейните.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свита на кълбо, трепереща и не смееща да направи каквото и да е движение, Корди продължаваше да лежи на земята до дънера на дървото.

Часове изминаха откакто видя тъмния едър силует да се носи с големи крачки между стволовете и чу да се извисява гласа на Бен, изразяващ безкраен ужас и молба за пощада. Господи, той сигурно е умрял по страшен начин!

После огромното същество се насочи в нейната посока и мина край нея, преди да се отдалечи.

Но не беше изключено да се спотайва някъде наблизо.

Тя не можеше да лежи повече. Пикаеше ѝ се, а не искаше да се измокря.

Най-накрая се обърна по корем. Надигна глава. Огледа околния гъсталак. Плътните синьо-лилави цветове на нощта бяха изсветлели до синьо-сиво и тя виждаше добре дори и по-далечните храсталаци.

Това, че вече не можеше да разчита на прикритието на нощната тъма, изведнъж я изпълни с нова тревога.

Изправи се на колене. Изтръпналата ѝ ръка увисна безчувствена. След болезнени тръпки усети как кръвта в нея започна отново да се движи. Разтърси я. Няколко пъти последователно сви и разпусна пръстите си. Реши, че вече може да стане на крака. Изправи се.

Внимателно заоглежда обкръжаващата я гора. Не откри никакви признания на нечие присъствие наоколо.

Припряно свали панталоните си и клекна. Струята зашуртя върху сухите листа под нея. Докато оглеждаше напрегнато дърветата околовръст, с нетърпение искаше този звук миг по-скоро да спре. Но в същото време ѝ беше приятна топлината, която се разливаше по тялото ѝ от облекчаването. Когато свърши, изправи се и дръпна панталоните към кръста.

Известно време остана загледана в посоката, в която Бен бе хукнал. Не ѝ се искаше да види трупа му. Но и не можеше да си

тръгне, без да се е уверила, че е мъртъв. А за да се увери, трябваше да го види.

Тръгна напред, колкото се може по-бавно и тихо. Въпреки старанието при всяка нейна крачка нещо изшумоляваше или изпукваше под стъпалата ѝ. Не много силно, но достатъчно, за да бъде чуто наблизо. Закрачи с по-големи крачки с мисълта, че по този начин намалява броя им за единица време. Пък и се придвижваше по-бързо към целта.

Цел, до която никак не ѝ се искаше да стигне. Единственото ѝ желание бе да се скрие някъде.

Но беше длъжна да намери Бен.

Продължи да си пробива път през гъсталака. Имаше приблизителна представа къде да търси мъртвото тяло. Бен бе успял да пробяга няколко десетки метра, преди да нададе предсмъртния си писък.

Видя краката му. Закова се на място. Беше проснат по гръб. Единият му крак беше изпънат, а другият — разперен встрани и сгънат по неестествен начин в коляното. Горната част на тялото му беше скрита зад дъrvото.

Панталоните му бяха изпоцапани с кръв.

— Бен? — подвикна тя с полуслепот, но все пак достатъчно силно.

А може би и прекалено силно.

Направи още една крачка и пред очите ѝ се разкри средната част на тялото му — между крачието, после ризата му, също напоена с кръв. Доближи се още и видя гърдите и отметнатата му настрани дясната ръка. Още само една стъпка и щеше да установи дали...

Не!

Отстъпи назад. Зад дъrvото отново останаха да стърчат само краката му. Вгледа се в тях. Очите ѝ се замъглиха от внезапно рукналите сълзи.

Тези обувки!

Само преди седмица на шега бе изхвърлила едната от тях от прозореца на колата, докато се закачаха. Спомняйки си, изстена:

— Ох, Бен!

После не издържа и хукна. Знаеше, че вдига шум. Вече ѝ беше все едно.

Нека ме хванат! Нека ме хванат!

Тичаше с все сила, за да се отдалечи от Бен. Тичаше с отметната назад глава, заслепена от продължаващите да бликат от очите й сълзи. По-добре беше да гледа към небето, към синьото утринно небе, отколкото към онова, което може би се приближаваше, за да убие и нея.

Налетя на гъст храсталак. Вейките му обхванаха краката ѝ. Но ритайки и тъпчейки, си запробива път. Не можеше да я спре. Когато най-после излезе от него, един лиановиден израстък задържа крака ѝ. Тя с писък полетя напред. В последния миг се изви панически настриди, за да не падне върху едно голо тяло, проснато на земята.

Беше момчето, което я нападна през нощта.

Същото момче, което бе заклано само минута преди Бен.

Тя се озова на земята. Изправи се на четири крака. Погледна тялото. Видя, че цялото е в кръв и облазили го мравки. На мястото, където трябваше да бъде главата, стърчеше размазаният остатък от врата.

Тя скочи и отново се втурна да бяга. Даде си сметка, че вдига твърде много шум.

И сега вече това я разтревожи.

Когато се отдалечи достатъчно от тялото, тя спря. Огледа се.

Ето там!

Вдясно от себе си видя гъст и високо избуял храсталак. Обиколи го от всички страни, за да види дали е надежден като прикритие. Ничий поглед не можеше да проникне вътре.

Отлично!

Легна по корем и запълзя напред. Запрониква все по-навътре сред вейките и листата.

Най-накрая се спря. Огледа се. Установи, че мястото я бе изолирало от обкръжаващия свят. Сви се на кълбо. Загледа се в няколкото сини късчета небе, които прозираха през сплетените клонки.

Нещо погъделичка ръката ѝ.

Погледна.

Беше мравка.

Натисна я с пръст. Размаза я по кожата си и прошепна:

— Още не.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Нийла се събуди. Главата ѝ беше в ската на Джони. Бяха все така отвън. Джони седеше облегнат до дървената стена на къщичката.

Усмихна се на Нийла. Очите му бяха зачервени. Лицето му — покрито с набола брада, драскотини и кафяви петна от засъхнала кръв.

Тя протегна ръка и докосна бодливата му буза.

— Май имам нужда от бръснене — каза той.

— А и от сън. Успя ли въобще да дремнеш?

— Вече забравих какво е това.

Дланта му я погали по челото. Беше голяма, топла и успокояваща. Нийла я хвана, поднесе я към устните си и я целуна. После я пъхна в блузата си. Притвори очи. Пръстите му заразтриваха леко гърдите ѝ. След това се спуснаха към корема ѝ. Нежно го загалиха. Усети до тила си набъбващия му член. Дланта му се върна към гърдите ѝ. Започна да ги мачка и да стиска наболите им зърна.

Нийла отмести от себе си ръката му и се изправи. Протегна се. Мускулите на тялото ѝ се бяха схванали. Усмихна се на Джони. Той я гледаше. Беше напълно наясно какво ще последва.

Тя разкопча докрай блузата и я свали.

— Сигурна ли си? — попита Джони. — Тук?

Нийла не отделяше погледа си от него. Знаеше, че ако се обърнеше към полето с коловете и набучените на тях глави, всичко щеше да се развали.

— Тук е единственото място, с което разполагаме — отвърна тя.

— А вътре?

— Вътре е Шери. — Тя дръпна колана на панталоните си. — Тук, на слънце, е добре.

Панталоните се смъкнаха в краката ѝ. Пристъпи към Джони само по бикини. Свали и тях. Утринният бриз и топлите слънчеви лъчи галеха кожата ѝ.

Чувайки, че вратата на къщичката изскърцва, Нийла отвори очи. На прага се показва Шери.

— Свършихте ли? — попита тя със саркастичен тон.

— За Бога!

— О, не ми обръщайте внимание.

— Махни се оттук! *Какво ти става?*

Клатейки глава, Шери се загледа в далечината.

— Нищо не ми става. Питах се на вас двамата дали не ви става нещо.

— Ако се прибереш вътре за минута — каза Джони със спокоен глас, — ще свършим и ще се облечем.

— Не желаете ли публика?

— По дяволите, Шери! — възклика Нийла.

— Така или иначе си имате такава. Просто реших да ви уведомя за това.

Тя посочи натам, накъдето гледаше.

Нийла обърна глава в същата посока и изстена:

— О, Боже!

— Те довтасаха, когато започнахте — продължи Шери. — Първо бяха само двама. Сега са някъде към двадесетина. Предполагам, че шоуто им е харесало.

Джони се надигна. Еректиралият му член беше все още в Нийла. С чувство на съжаление го извади. Придвижвайки се на четири крака, грабна пушката. Изправи се и опря приклада на рамо. Прицели се в разпръснатата група, стояща отвъд коловете.

Нийла започна да събира разхвърлените им дрехи. Погледна към Шери, която стоеше и я наблюдаваше.

— Помогни ми, да те вземат дяволите!

Шери се наведе и взе ботушите, чорапите и панталоните на Джони. Нийла се шмугна в къщата.

Шери остана на прага, загледана в Джони.

Нийла захвърли дрехите си на пода, хвана Шери за ръката и я дръпна вътре.

Шери рязко се отскубна.

— Остави ме на мира!

— Шери, за Бога, държиш се като...

Внезапно Шери сграбчи Нийла за косата, дръпна главата ѝ назад и изсъска:

— Млъкни! Затвори си мръсната уста!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Ще измъкна кърпата от устата ти — каза Пег, — но трябва да обещаеш, че няма да викаш.

Арт кимна с глава. Пег оставил автоматичния пистолет на кухненската маса, върху която седеше, и слезе от нея. Пристъпи зад Арт. Наведе се и провери въжетата, с които краката и ръцете му бяха вързани за стола. Установи, че са надеждни.

После хвана края на широкия лейкопласт, залепен на устата на Арт, и с рязко движение го отлепи. Отваряйки уста, Арт се опита да изплюе кърпата, затъкната между зъбите му. Пег хвана мокрото парче плат и го изтегли.

— Благодаря — въздъхна той — Мога ли да пийна нещо?

— Защо не?

— Кафе, ако може.

Пег отиде до бюфета и извади голяма чаша.

— Съжалявам за нощес — каза той.

— Сигурно съжаляваш.

Тя сипа кафе и сложи захар. Отиде до хладилника и добави мляко.

— Наистина съжалявам — продължи той. — Толкова бях объркан, че просто не можех да мисля.

Пег поднесе чашата към устните му. Той се опита да сръбне, но без успех. Тя вдигна чашата по-високо. Кафето се разля по ъглите на устата и по брадичката му.

— Съжалявам — смотолеви тя развълнувано.

Остави чашата. Грабна една салфетка и започна да бърше следите от кафе по брадичката, врата и гърдите му. Имаше петна от кафе и по междукурачието му. Измежду цепката на спортните гащета се бе показал членът му. Тя бързо се отдръпна.

— Джени щеше да ме убие — каза той.

— Зная.

— Ти ми спаси живота.

— И сама не знам защо.

— Задължен съм ти, Пег.

— Какво би трявало да означава това?

— Това означава, че ще направя онова, за което ме молеше. Ще ви откарам оттук.

— Не зная какво да ти кажа...

— Та нали, за Бога, точно това искаше?

— Ще трябва да попитам Джени.

— Да попиташи нея?

— Тя май се оказа по-оправна от мен.

— Та тя е дете! Какво ли разбира?

— Изглежда, че разбира много от изкуството за оцеляване.

— Добре, попитай я.

— В момента спи.

— Събуди я. Нали искате да се измъкнете оттук?

— Мисля, че е по-добре да я оставя да спи. Скоро ще се събуди.

— В такъв случай ще ми дадеш ли още малко кафе?

Пег отиде до масата. Взе чашата. Върна се при него и каза:

— Този път ще подходим по-внимателно.

И наистина не разля нито капка.

— Благодаря, миличка — каза Арт. — Знаеш ли, ако поне малко искаш да ми направиш добро, освободи ме от този стол.

— Как ли пък не!

— Изминаха часове. Ръката адски ме боли!

— Ръката ти е само одраскана.

— Лесно ти е да говориш. Не в тебе са стреляли.

— Докато я превързвах, я огледах. Няма й нищо. Само лека драскотина.

— Боли ме ужасно.

— Ще трябва да потърпиш.

— Така или иначе ще се наложи да ме развържеш.

Зашо?

Ами че как ще откарам двете ви оттук?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Корделия се събуди и се загледа в преплетените вейки и листак над нея. Страхувайки се да направи каквото и да е движение, напрегнато наостри слух.

Дочу шум от тичащи крака и лаещ смях. По гласовете, които го издаваха, успя да разбере, че наоколо имаше пет-шест тийнейджъри.

Вече не чувстваше храсталака като убежище, а по-скоро като капан.

Изпита силно желание да изскочи и да побегне...

Но те можеха да я чуят. Можеха да чуят как се измъква и да я хванат, преди да е излязла от шубрака. Приклемщена от вейките, ще бъде безпомощна. За юношите ще бъде игра да се докопат до нея.

Ще си играят с нея.

Ще издевателстват над нея по всевъзможни начини, а може би и накрая ще я изпекат жива на slab огън.

Тя се вслуша в язвителния смях и крясъците им.

Бяха наобиколили храсталака.

Като че ли знаеха, че тя се намира в него.

Прииска й се да се обърне на една страна и да присвие колене към гърдите си. Но не посмя. Задоволи се да притисне леко краката си един към друг. Притисна и ръцете към тялото си. Не отмести поглед от малките късчета утринно небе, прозиращи през сплетените над нея вейки.

И зачака.

Децата разискваха нещо с високите си отривисти гласове. Едно от тях се изсмя. Сред листака и клонките се чу шумолене.

Вцепененото тяло на Корди се разтрепери. Мускулите на врата ѝ бяха схванати и я боляха.

Te знаят, че съм тук!

Но как са могли да разберат?

Тя ясно дочу, че някой е навлязъл в гъсталака и пълзи в нейната посока. Идваше за нея.

Корделия пое въздух и го задържа в гърдите си, опитвайки се да не извика.

Шумовете секнаха.

Те се ослушват, помисли си тя. Ослушват се и изчакват.

Корди надигна глава. Видя как измежду гъстите листа откъм краката ѝ изплува едно лице. Лице на момиче. Русо момиче. От разчорлената ѝ коса стърчаха листа и клонки. Устните, бузите и брадата ѝ бяха оцапани с кръв.

Изглеждаше на четиринаесет-петнадесет години. Раменете ѝ бяха голи.

Докато момичето се приближаваше с пълзене, Корди задиша учестено и запрегъльща мъчително.

Момичето се озова до нея. Кожата на гърба му бе изподрана и покрита с парченца пръст. По задника си имаше кървави ивици като от нокти.

То седна и кръстоса крака.

— Аз съм Лили — промълви то. — А ти как се казваш?

Корди смотолеви името си.

— Как?

— Корделия.

— Ама че изчанчено име! — Смръщи нос момичето. — На нищо не прилича.

— Коя си ти?

— Лили.

— От ония ли си?

— Разбира се. — Лили се почеса по една от гърдите си. — От две години съм с тях. Забавно е.

— Забавно?

— Ами да! — изкикоти се момичето. — Няма училище, никой не ти нареджа какво да правиш и през цялото време се чукаш. Велико е! Ще ти хареса.

Корди поклати глава.

— Наистина ще ти хареса — настоя Лили.

— Вие сте убийци.

— Ами да. Голяма работа е да убиваш. А сега ти ще трябва да излезеш оттук.

— Защо?

Момичето се усмихна и вдигна рамене.

— Ами че няма да си стоиш все тук, я! — После, като доближи лицето си до Корди, добави: — Ако не излезеш, момчетата ще бъдат принудени да влязат. А това няма да им хареса, защото ще им се наложи да пълзят. Така че по-добре е да дойдеш с мен.

Корди поклати глава в знак на несъгласие.

— Ако не го направиш, ще полу值得一ят. Пък и ще пропуснеш шанса си.

— Шанс! За какво?

— Да се присъединиш към нас. А те няма да те допуснат, ако се впрегнат.

— Какво ще стане, ако се присъединя?

— Няма да те убием.

— Добре, но какво ще стане?

— След като те огледат добре, момчетата ще те посветят в каквото трябва. После ще си една от нас и ще можеш да си поживееш в гората.

Корди положи глава на земята. През плетеницата от храсти се загледа в късчетата бледосиньо небе.

— Казваш, че ако се присъединя, няма да ме убият.

— Не, ако те харесат.

— И трябва да направя така... че да ме харесат?

— Именно.

— И тогава няма да ме убият?

— Тогава ще станеш една от нас. Така се присъединих и аз. Така са се присъединили и останалите.

— Значи от мен се иска да изляза оттук и... Какво ще направят първо. Ще ме чукат ли?

— Разбира се.

— Значи само ще ме чукат и това е всичко? Няма да ме убиват или осакатяват?

— Да. Това е всичко. После ще те отведем в селището. Там ще трябва да преминеш през една лайняна работа, ама нищо. Старият Грап ще ти даде окончателното окей или нещо от този род. Няма за какво да се беспокоиш. Да тръгваме!

Корди остана да лежи. Изпитваше страх да се помръдне.

Селището. Ще ме заведат в селището им, помисли си тя. Може би мама и татко са там...

— Хайде, размърдай се!

Господи, как не ѝ се искаше да напуска прикритието си, макар то вече да не бе такова!

— Момчетата ще се изнервят.

— Добре — колебливо каза Корди.

— Тръгвай първа.

Тя напрегна волята си, обърна се по корем и запълзя напред.

Ами ако Лили лъжеше?

Ами ако се готвеха да я убият?

Но нямаше избор.

Продължи да се примъква напред.

Тогава ги видя. Три момчета. На тийнейджърска възраст. Чисто голи. Бяха прилекнали на слънце пред самия храсталак. Гледаха я втренчено.

Скована от страх, Корди спря да пълзи и погледна назад към момичето. То я подкани:

— Продължавай!

Корди поклати глава.

— Хайде!

— Не!

Изведнъж пред нея се чу шумолене на листа. Обърна глава и видя как две от момчетата тичат към нея, отстранявайки с ръце изпречилите им се буренаци.

— Не! — изпища тя.

И продължи да пищи, когато я сграбчиха за ръцете и я заизмъкваха от храсталака.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Но защо ли не се приближават? — попита Нийла шепнешком, за да не събуди Джони.

— Казваш го така, сякаш ти се иска да дойдат — рече Шери.

— Едва ли ми се иска точно това.

Облечена, Нийла стоеше на прага и наблюдаваше крулите, мяркащи се в далечината. На няколко пъти се опита да ги преброи. Бяха в непрекъснато движение — едни изчезваха в гъсталака, други се появяваха на тяхно място. Бяха повече от двадесет. Не правеха нищо специално. Просто се мотаеха. А и тя не можеше да ги вижда добре поради кръстовете и набучените глави.

— Като че ли чакат нещо — каза Нийла.

— Да. Нас. Защо не затвориш вратата?

— Трябва да ги държим под око.

— Има и друг начин да ги наблюдаваме — възрази Шери.

Затвори вратата и дръпна резето. — Ела насам.

Пристигна в тъмното към стената и повдигна парче еленова кожа недалеч от вратата. Слънчевите лъчи нахлуха през пролуките на трупите.

Значи така Шери ни е шпионирала, помисли си Нийла.

Смесено чувство на гняв и унижение нахлу в нея при тази мисъл. Колко ли дълго Шери ги беше наблюдавала? От самото начало? И дали сцената я бе възбудила?

Боже мили, как въобще можа да падне толкова ниско?

Шери се пресегна и издърпа кожата. Хвърли я настрана.

— Така е по-добре — промърмори тя.

Нийла надзърна през цепнатината и установи, че идеално се вижда мястото, където тя и Джони се отдаоха на страстта. След това вдигна поглед към пространството отвъд коловете. Там крулите все така се разхождаха със същия изчакващ вид. После погледът ѝ отново застинава на мястото пред къщичката.

— Защо го направи? — попита я шепнешком.

— Какво значение има?

— За мен има значение.

— Виж какво, казах, че съжалявам.

— Така е. И не искам ново извинение, а ме интересува защо го направи. Ти си най-добрата ми приятелка, Шери. Как можа да стоиш тук и да ме шпионираш?

— Ние всички ще умрем тук. Това ти е известно, нали?

— Не, не ми е известно.

— Може би мислиш, че Джони ще размаха магическа пръчица и

— *xop!* — ще се озовем вкъщи.

— Едва ли мисля точно така.

— Онези там, *онези подобия* на човешки същества, ще ни докопат рано или късно. И тогава няма да има — никакво значение дали съм ви гледала или не.

— Но сега за мен това има значение.

— Твоя си работа.

— Кажи ми все пак.

— Просто забрави за всичко.

— Не мога. Не мога, ако ще оставане и занапред приятелки.

— Майната му!

— С това се изразява значението ми за теб...

— Нямаш дори и идея какво означаваш за мен. И най-малката идея.

Тези думи стреснаха Нийла.

— Аз те обичам!

Нийла я загледа втрещено.

— Какво искаш да кажеш?

— Досещаш се какво искам да кажа. А когато тази сутрин те видях да стоиш гола под слънчевите лъчи... бях като хипнотизирана. Не можех да откъсна погледа си от теб. — Тя изпусна горчив смях. — Ти вероятно си мислила, че съм се била зазяпала в Джони? Да, ето ти изненада — не е така!

— Не мога да повярвам!

— Появрай го, Нийла.

— Но онези мъже, за които винаги си ми говорила — Джек и Лари. Уесли...

— Мъжете са си мъже. Но ти... *Обичам теб.*

Нийла поклати глава. Чувстваше се отвратена и изплашена.

— Мислех, че може би ние... Не ми обръщай внимание.

— И какво смяташе да правиш? Да ме прельстиши ли?

— Да съм се опитвала? Да съм се опитвала някога *да го направя*?

— Не — призна Нийла.

— Никога не бих предприела нищо, без ти да имаш желание за това.

— Майчице!

— Съжалявам.

— И всичките тези месеци...

— Съжалявам — каза Шери. Отдръпна се от стената. —

Мъчително е за мен именно сега. Но мисля, че ще го преживея.

Нийла я проследи с поглед как прекосява стаята и ляга въгъла. Обърна се към стената и загледа през процепа.

Обичам те.

Тези думи на приятелката ѝ заседнаха като камъни в корема ѝ. Чувстваше се предадена. Струваше ѝ се, че досегашното приятелство с Шери е била фалшива и мръсна игра. Никакво приятелство, а преструвка от страна на Шери. За да бъде близо до нея ида издебва интимни моменти — да мерне голото ѝ тяло, да я докосне случайно, да я прегърне непринудено.

Лицето ѝ пламна. Спомни си за уикенда, който бяха прекарали заедно в Сан Диего предишния месец. Къпейки се в банята, извика Шери да ѝ донесе шампоана. Докато го подаваше, Шери се пошегува:

— Ако бях мъж, щях ей сегичка да те насапунисам!

Сега вече се оказваше, че не е било шега, а си е било направо предложение.

Може би се бе молила на Бога да я извикам в банята.

Трябва да е било мъчение за нея.

През целия уикенд Шери беше близо до мен, но не отиде по-далеч.

Спомни си и други сцени от този уикенд. Например случаите, когато се преобличаха заедно в стаята. Тогава, същата нощ, Шери помоли да я прегледа за бучки на гърдите ѝ.

Ако бе поискала обратното, щеше да бъде твърде подозрително. Шери беше хитра. Играеше играта си добре.

Не че се беше показвала като твърде деликатна през този уикенд, но все пак не бе позволила да се породят у Нийла каквито и да е съмнения.

Още първата вечер Шери извади черна нощница от пътната си чанта.

— Подари ми я Уесли. Най-ебливият кучи син, когото съм срещала.

После, след като я облече, попита:

— Готина е, нали?

— Което си е право, право е.

— Трябва да си призная, че това е единствената ми нощница, милинка. Взех я със себе си в знак на уважение към твоето чувство за благоприлиchie. Обикновено спя чисто гола.

— Не искам да съм причината да нарушиш навиците си.

През същия този уикенд Шери доста често се размотаваше гола. Нийла прие това като неин естествен порив да се чувства свободна. Сега това вече не изглеждаше така. Шери се беше излагала на показ, опитвайки се да я съблазни.

Да, но това не бе имало никакъв ефект върху Нийла.

Това обстоятелство е било съкрушително за Шери. Въпросният уикенд вероятно се бе превърнал в мъчение за нея. А и през цялото време, — откакто дружаха — близо година — мъката, нездоволеното желание и надеждата явно я бяха тормозили. Това е била постоянна и несъбъднала се надежда, че Нийла най-накрая ще се отзове.

Господи, на какво терзание се бе подложила Шери!

Нийла погледна в полуутъмната стая. Шери продължаваше да лежи по гръб във ъгъла, метнала ръка върху лицето си.

Нийла се приближи.

Седна до нея.

— Мой ред ли е да дежуря? — попита Шери.

— Не.

— Какво правят ония там?

— Просто чакат.

— Ще измрем от глад.

— Хей, Шери!

— М-м?

— Съжалявам.

— Ти?

— Съжалявам, че не съм могла да бъда онова, от което се нуждаеш.

— М-да. И аз.

Нийла протегна ръка и взе дланта ѝ в своята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съблякоха Корди. Две от момчетата я притиснаха към земята, а третото започна да я, възкачва. Тя се заизвива и зарита. То успя да разтвори краката ѝ и легна между тях. Силно сграбчи бедрата ѝ, за да ѝ пречи да мърда. Направи тласък. Главата на члена му заръчка, но не успяваше да уцели цепнатината на вагината ѝ. После проникна в нея. Тя се присви и стисна очи.

— Гледай го — обади се Лили. — Те хич не обичат в такъв момент да си затваряш очите.

Корди обаче продължи да ги държи стиснати. Момчето се клатеше върху нея бързо и отривисто.

— Ще съжаляваш — продължи Лили. — Те тълкуват това като обида. Нима искаш да те убият?

Корди отвори очи. Лицето на момчето беше надвесено над нея. Гледаше я с притворени очи. Беше разтеглило оцапаните си с кръв устни, оголвайки зъбите си. При всеки тласък изръмжаваше силно и я облъхваше със зловонния си дъх.

Извърна лицето си. Лили бе приклекнала до момчето, което притискаше към земята дясната ѝ ръка. Друго момиче — шишково, но с малки гърди, — стоеше зад тях. Докато наблюдаваше Корди, то се почесваше с ябълковидния край на дълъг кокал. Кокалът беше мазен и явно наскоро оглозган. Корди бързо отклони погледа си. Видя пак пъшкащото над нея момче и обърна глава настрани.

Момчето, което притискаше лявата ѝ ръка, бе по-младо от останалите. Гледаше я с жадни диви очи. Зад него стоеше стройно момиче с отрязана до лакътя ръка. Затова пък, от врата ѝ висеше изсушена ръчичка, вързана на кожена връв. Почернелите ѝ пръсти бяха извити, като че се канеха да сграбчат нещо.

Момчето се заклати още по-enerгично.

Корди се загледа в изсушената ръка на момичето. Опита да се съсредоточи, за да види дали е лявата или дясната. Стремеше се да

отвлече вниманието си от ръмжащото и потящото се момче, което сквернеше утробата ѝ...

Лявата ръка.

Осакатената ръка на момичето също беше лявата.

Следователно...

А дали... онази изсъхналата, която висеше от врата ѝ, не беше нейната, *собствената*?

Момчето изведнъж направи силен тласък. Остана вътре в нея и силно се притисна към тялото ѝ с отметната назад глава и широко отворена уста. Потреперваше. Изпразваше се. Бълващият му сперма пенис засили още повече чувството ѝ на отвращение, обзело цялото ѝ същество. Повдигна ѝ се.

Момчето се отдръпна от нея. Застана право и посочи все още еректиралия си мазен член. Направи коментар на език, който Корди не можа да разбере. После отстъпи с ръце на хълбоците.

Момчето от дясната ѝ страна пусна ръката ѝ.

Корди изскимтя.

— Всичко това е част от изпита — каза Лили.

Когато момчето се озова върху ѝ и се накани да проникне в нея, Корди сви дланта си в юмрук.

— Удариш ли го — прошепна Лили, — считай се за мъртва.

И Корди остана да лежи неподвижно. Свободната ръка застина край нея.

Момчето успя да я накара да извика от удоволствие.

То се изправи, каза нещо на групата, отстъпи настрани. Застана със скръстени ръце до първото момче.

Тогава момчето от лявата ѝ страна пусна другата ѝ ръка. Корди погледна към коленичилата наблизо Лили. Тя дишаше учестено. Лицето ѝ беше зачервено. Момичето зад нея въртеше кокала в ръцете си. Едноръкото момиче пък, цялото покрито с пот, стоеше неподвижно с прикован в Корди гневен поглед.

Ревност?

Тя ревнува, помисли си Корди. Тя ревнува от мен!

Най-младичкият ѝ се възкачи. Пъхна в нея пениса си. Беше по-малък от тези на другите. Устата му се насочи към едната ѝ гъ尔да. Засмука зърното. После започна да го дъвче. Корди потрепери от болка

и заскуба с ръка тревата. В следващия миг болката стана нетърпима. Сграбчи момчето за косата и отметна главата му назад.

То се озъби като разлютено псе.

Корди чу отривист смях. Погледна към едноръкото момиче и видя злорада усмивка на устните ѝ.

— Провали всичко — обади се Лили.

Тези думи изпълниха Корди с внезапен смразяващ страх. Тя привлече към себе си главата на момчето у го целуна в устата. Напъха език в нея. Погали гърба му. Стисна бузите на задника му и притисна още по-плътно тялото му към себе си. Момчето изстена от удоволствие. Хванала с длани главата му, тя я придвижи обратно към гърдата си. Той пак я засмука и задъвка. Тя извика от болка, но продължи да се поклаща с него и да стиска задника му. Накрая пъхна пръст в стегнатия му анус. Той се разтърси в спазми. Изстена и се задъха, докато се изправаше.

Момчето се изправи на крака. Имаше изтощен, но доволен вид. Посочи ерекцията си, каза нещо и се присъедини към другите две момчета.

Корди се надигна и седна.

Трите момчета се впуснаха в разисквания. Клатеха глави и сочеха към нея.

Внезапно едноръкото момиче изкреша. Извади с рязко движение нож от кожения си колан и го запокити на земята. Устата ѝ забълва странни думи.

Момчетата закимаха.

— Кофти — каза Лили.

— Какво става?

— Кигит казва, че за нищо не ставаш. Тя не иска да се присъединиш към нас. Казва, че си слаба и много зелена. Казва също, че иска да се бие с теб.

— Да се бие с мен?

Момчетата кимаха одобрително на онова, което им казваше Кигит. Тя се отдели от тях и тръгна към Корди.

— Добре ще е, ако се изправиш — каза Лили.

— Ще трябва да се бия с нея?

— Да.

Докато момичето приближаваше, Корди стана на крака. Чувстваше ги как треперят от слабост. Влагалището ѝ я болеше. От него се стичаше сперма. Вътрешната част на бедрата ѝ беше станала лепкава като от сироп.

Отстъпи назад. Озова се на противоположната страна на храсталака. Запита се дали да не се обърне и да побегне.

Кигит се усмихна странно. Посочи с ръка някъде зад гърба ѝ.

Корди не се обърна. Не се хвани на толкова елементарен номер. Продължи да отстъпва. Десният крак се подхълзna върху нещо влажно. Бързо отскочи, за да запази равновесие. Но се спъна в някакво препятствие.

Падна по гръб. Бързо се надигна и видя, че се намира сред разхвърлени наоколо човешки останки — ръце, крака, два разкъсани торса.

Кигит взе от земята парче месо и го запрати към Корди.

Улучи корема ѝ. Корди изкрещя и скочи на крака.

Кигит грабна една отрязана ръка. Долепи я до собственото си чуканче и я заразмахва като пародия на собствена.

Корди се обърна и побягна. Чуваше зад себе си стъпките на момичето. Явно я застигаше. Корди рязко сви встрани. Прескочи един дънер и се шмугна в близкия гъсталак, който изподра кожата ѝ. Но Кигит продължи да я догонва.

Къде ли бяха другите? Момчетата? Ако трябваше да се — справи само с това момиче... с това едноръко момиче...

Корди полетя напред, когато Кигит я спъна. Стовари се по очи на земята. Падането беше болезнено. Клечки и тръннак изподраха лицето и цялото ѝ тяло. Понечи да се надигне, но Кигит се стовари върху гърба ѝ. Корди падна. Единствената ръка на Кигит стисна гърлото ѝ. Спря дишането и Корди я хвани с две ръце и я отхвърли.

Търкулнаха се встрани. Но Кигит беше върху нея. Възседна гърдите ѝ. Нанесе ѝ юмручен удар между протегнатите ѝ ръце. Юмрукът на едноръката се стовари като чук върху носа ѝ. Размаза го. Корди безпомощно разпери ръце встрани. Кигит тутакси ги притисна с колене към земята. Ударите ѝ продължиха да валят върху лицето на Корди. В един момент секнаха.

Останала с отворени очи, Корди беше твърде зашеметена, за да се бори. Тя гледаше момичето, което беше надвесило ухилената си

физиономия. То се приближи още повече. Съсухрената ръчичка се заклатушка пред лицето на Корди. Ръката се сниши още повече. Сухите пръсти се провлачиха през челото ѝ.

Корди изскимтя при допира на изсъхналата ръка. Почувства как ноктите ѝ я изподраха по бузата. Кигит използваше единствената си ръка, за да насочва ноктите към устата на Корди. Пръстите захванаха горната устна като с кука. Разкъсаха пътта. Корди усети вкуса на кръвта си. Почувства натиска на ноктите върху предните си зъби.

Лили коленичи и Корди изведнъж разбра, че останалите ги бяха догонили. Стояха в тесен кръг около нея и гледаха мълчаливо.

Внезапно Кигит замахна с мъртвата ръка към дясното око на Корди. Корди рязко отметна главата си встрани. Ноктите този път одраскаха другата ѝ страна. Извивайки се безумно, тя успя да освободи ръката си изпод коляното на момичето. Сграбчи я за гърдата и я изви.

Кигит нададе вик. В същото време Корди я бутна встрани, без да изпуска гърдата ѝ. На свой ред я възседна. Кигит я удряше отчаяно. Опитваше да освободи гърдата си.

Корди се изви и затисна с лакът гърлото ѝ. Наблегна с цялата си тежест. Нещо изхрущя. Лакътят ѝ потъна. Момичето се разтърси, очите ѝ изскочиха, устата ѝ зина, ръката ѝ се замята в конвулсии. Корди я задържа в това състояние за минута. После изпълзя от агонизиращото тяло и се изправи.

Всички наблюдаваха как Кигит умира.

После момчето, което първо изнасили Корди, заговори.

Корди се обрна питашо към Лили.

— Той казва, че си окей. Но ще трябва да нарамиш Кигит и да я носиш.

— Накъде?

— Към селището.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Уилис Хог обкрачи столчето пред бара. Сякаш яхваше кон.

— Едно кафе, Терк.

— Къде ти е шапката за риболов, Хог? — попита Терк, потупвайки безупречно бялата шапка на готвач върху главата си.

— Изненадан бях от жена ми — отвърна Хог. — Купила е някакво стилно старо огледало и познай кой е ангажиран да го очавча.

— Не съм аз — каза Терк, слагайки чаша димящо кафе пред Хог.
— Трябва да си ти.

— Може би. — Хог задуха кафето. — Истинска трагедия беше снощи.

— И да, и не.

— Бях наистина разстроен, когато чух за младия Филдинг. Беше свястно момче. Ходеше на училище с моя Роджър.

— Не мога да се насиля да кажа, че съм бил разстроен за Шоу и синчето му. Или пък за Ханк Стоувър.

— Не ми се гризат кокалите на мъртвите. Обаче Филдинг наистина беше свестен. Жалко!

— Чу ли за Джон Робинс?

— Да чуя какво?

— Боб Рат спря, за да си купи сладкиш. Каза, че Робинс май се е омел. Като търсели миналата нощ онези двеките — майката и дъщерята, — минали и през къщата на „Олив стрийт“. Робинс го нямало там. Нямало и колата му. Смятат, че е откарал двенките със себе си.

Хог отново духна кафето и сръбна.

— Не могат да минат. Пътят е блокиран. А и няма да смеят да драснат през горите пешком.

— Рат спомена, че ще претърсват къщите една по една.

— Бих искал да бъда онзи, който ще ги намери.

— Можеш все още да се включиш в претърсването.

— Подозирам, че жена ми няма да бъде във възторг. С нетърпение очаква да започна да окачвам онова проклето огледало.

Хог излезе от ресторанта. Спра край шосето да изчака преминаването на един фолксваген. Младият мъж и младата жена в него не бяха от града. Хог се ухили. Вероятно бяха на ваканционно пътуване и си мислеха: „Ah, какво симпатично градче!“

Хог се затича през шосето. Придържаше смъквящите му се панталони. Като стигна другата страна, ги вдигна. Затегна колана си с една дупка.

— Добруtro, Рой! — извика той.

Рой мъкнеше към офиса на мотела два големи куфара. Ухили се и отвърна:

— Как си днес, Уилис?

— Не мога да се оплача. Как е жената?

— О, Розовото листенце е лята и раздразнителна както винаги.

— Добре, добре — каза Хог и продължи да крачи край шосето.

Защо ли Уилис се беше оженил за тази дъртачка? Е, преди двадесетина години, когато сключиха брак, не беше чак толкова стара. Тогава да е била около шестдесетте. Оттеглила се от занаята курва, както всички казваха. Знае ли човек понякога какво се върти в главата на един мъж...?

Хог стигна до вратата на железарския магазин на Филипс. Зад витрината беше тъмно. Изглеждаше безлюден. Хог натисна бравата. Вратата се оказа заключена.

— Проклятие! — измърмори той.

Отпред висеше табелка с работното време: „От понеделник до събота вкл. от 10 ч. до 18 ч.“

Беше събота след десет часа. Погледна часовника си. Точно така — десет и четиридесет и пет.

Почука на вратата и зачака. След малко отново почука.

— Хайде, хайде — промърмори нетърпеливо.

— Какъв е проблемът? — извика Рой.

Беше застанал пред мотела. Все още държеше куфарите.

— Да знаеш някое друго място, където да купя болтове?

— Не мога да се сетя веднага. Но съм сигурен, че Филипс има.

— Но той не е отворил магазина.

— А *трябваше* да го е отворил.

— Ако на това се казва отворено, той има забавен начин да започва работния ден. Вратата е заключена здраво.

— Така ли?

— Иначе навреме ли отваря?

— Абсолютен е в това отношение.

Рой оставил куфарите на земята и се приближи. Бузите му се подрусваха при всяка негова крачка. Хог се запита откъде ли е взел хавайската риза на цветя. Вероятно от някой по-богат и екстравагантен клиент на мотела.

Рой на свой ред натисна бравата, сякаш не вярваше на Хог.

— Прав си — изрече той.

— Не ме учудва.

Рой опря лице към стъклото.

— Не изглежда да е тук.

Забълска по вратата. После я ритна два пъти така силно, че разклати рамката ѝ. Това упражнение го изпоти. Извади от джоба си носна кърпа и попи потта от челото си. Прокара кърпата и по лъсналото си теме.

— Знаеш ли какво означава това? — попита Рой.

— Означава, че не мога да купя болтове.

— Означава, че въобще не е идвал.

— Навярно е пипнал някой вирус.

— Или пък вирусът е пипнал него. — Рой облещи очи при внезапната мисъл, която го бе споходила. — Може би женски вирус?

— Накъде биеш, Рой?

— Случайно виждах как Арт Филипс се среща тайно с Пег Стоувър.

— Ами да, точно така!

— Повярвай ми. Малко е странно това, че не е отворил именно днес, като се има предвид какво се случи нощес.

— Печелиш червена точка.

— Мисля тутакси да се втурна към дома на Филипс и да видя какво става там.

— И аз смятах да се насоча натам.

Рой присви очи.

— Така ли?

— Защо да не обединим усилията си? Ако намерим кокошката и пиленцето, ще делим наполовина.

— Да тръгваме. Ще вземем моя камион. А и Розовото листенце. Няма да ѝ хареса, ако пропусне предстоящите изненади.

Хог чакаше в офиса на мотела. Не седеше на едно място. Безпокоеше се, че претърсвачите на къщите ще стигнат до дома на Филипс преди тях. Ако това се случи, той ще загуби хиляда долара — половината от обичайното възнаграждение за залавянето на двама отцепници.

Вратата в задната част на рецепцията се отвори. От нея излезе Рой. Повдигна хавайската риза над корема си, който приличаше на бяла топка. Пъхна в колана си револвер.

— Нямаш ли ютийка и за мен? — попита Хог. — Готов съм да я наема срещу заплащане.

— Това бебенце е единственото, което имам.

— Да поспрем пътем при моя дом.

— Тогава тръгни към дома си с твоята кола. Ще се срещнем направо при Филипс.

— Всъщност едва ли е нужно чак толкова да се въоръжаваме.

Не искаше да рискува и да им дава преднина.

Вратата изскърца. От нея излезе Розовото листенце. Тя изтрака с изкуственото си чене към Хог. Същевременно му намигна с единия си плътно гримиран в синьо клепач.

— Добро утро — каза той.

Тя отвърна на поздрава му, като вдигна чука към периферията на каубойската си шапка, при което я накриви на една страна. Но не си направи труда да я намести.

Заизлиза иззад плота на рецепцията. Хог забеляза, че гърдите ѝ свободно се провесваха под широката ѝ тениска. На фланелката с огромни букви пишеше „Бейби“. А една стрелка сочеше надолу.

Наистина е съвсем откачена, отбеляза мислено Хог.

Когато се показва цялата, той помисли, че е гола от кръста надолу. После видя, че е по розови бикини с доста скромни размери.

Ще трябва да разкажа на Терк за това, помисли си той.

Докато вървяха към камиона на Рой, Хог се стараеше да не гледа в нея. Тя се качи първа, като се надути, излагайки пред очите му висящия си сбръчкан задник. Сигурен, че го прави нарочно, Хог отвърна поглед встрани.

Розовото листенце изчезна в задната част на камиона, а Хог зае мястото до шофьора.

— Ще делим фифти-фифти — каза той. — Розовото листенце не се брои.

— Споразумението си е споразумение.

— Много добре.

Докато камионът пресичаше шосето, изтазад се появи Розовото листенце. Подаде на Хог железен лост.

— Черепотрошач — каза тя.

Дъхът ѝ излъчваше адско зловоние.

— Благодаря.

След около минута и нещо Рой паркира на една пресечка и загаси мотора.

— Къщата на Филипс е три порти по-нататък — каза той.

— Няма да е подходящо направо да се изтъпним пред вратата и да позвъним, нали?

— Това няма да ни отведе далеч — съгласи се Рой. — Нуждаем се от план.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Робинс се събуди. Нийла се беше сбила и спеше до него на постелята от кожи. Той повдигна глава. Шери стоеше в предната част на стаята и, долепила око до цепнатината, бдеше.

Той внимателно отмести ръката на Нийла от корема си. Стана и отиде при Шери.

— Какво правят ония?

— Продължават да стоят там.

Робинс погледна през цепнатината.

— Какво, по дяволите, чакат?

— Може би имат намерение да ни уморят от глад. Държат се на достатъчно разстояние, за да не пръснеш с изстрел главата на някой от тях.

— М-да.

Той се отдалечи от стената. Вдигна края на тениската и изтри потта от лицето си. После взе пушката. Отиде до вратата и я отвори. Въздухът навън се оказа по-горещ от този в къщата.

— Всъщност — каза Шери, — мисля, че няма да умрем от глад, защото първо ще пукнем от жажда.

— Няма да ни се случи нито едното, нито другото.

— Какво замисляш? Колективно самоубийство?

— Замислям да се измъкнем оттук.

— Дръжки.

Той пристъпи навън. Присвивайки очи от силната слънчева светлина, се загледа през кръстовете и набучените глави.

Отвъд тях имаше над двадесет крули. Не правеха нищо. Размотаваха се нагоре-надолу като на пикник.

Пикник.

Робинс се изсмя невесело при тази мисъл.

Неколцина от крулите се оживиха, когато го забелязаха. Започнаха да го сочат. Един по-младичък от тях се затича напред. Спря до самия край на коловете и хвърли копие в негова посока. Робинс се

загледа в полета му. Знаеше, че няма да долети до него. И наистина не го достигна. Отнесе част от лицето на една от набучените глави. Главата се завъртя и черната ѝ коса се завихри след нея.

Гневни гласове нарушиха тишината.

Двамина крули се нахвърлиха върху момчето. Повалиха го на земята и го заритаха.

Дали защото бе хвърлил копието по безнадеждно далечна цел?

Или пък защото бе повредил една от главите?

Може би защото смятат това място за свещено, помисли си Робинс. Ето защо не навлизаха в него.

Той се придвижи към ъгъла на къщата. Видя нови крули. Преброи ги — осем. Ако се наложи, биха получили подкрепление от другите, които пазеха отпред.

Отиде зад къщата. И там имаше към тринадесет или четиринадесет. Разхождаха се безцелно зад преградата от колове.

Чу шум зад себе си и светкавично се обрна. Беше Нийла. Дулото на пушката му беше на сантиметри от корема ѝ.

Тя за миг го погледна ужасено. После се усмихна и каза:

— Не стреляй.

— На косъм бях да го сторя. Защо си тук?

Тя вдигна рамене.

— Вътре е много горещо.

— Навън е още по-горещо.

— Но ти си навън. Какво правиш?

— Оглеждам се за евентуален изход.

— Някакви изгледи?

— Още не.

Тя огледа поляната. Няколко кичура коса се бяха залепили за потното ѝ чело. Цялото ѝ лице беше покрито с пот.

Малките лунички под очите ѝ бяха изпъкнали от слънчевия загар. Капчица пот се претърколи към ъгъла на устните ѝ. Тя я близна с език. После изтри лицето си с края на блузата. Остави я разгърдена.

— Защо не ни нападат? — попита тя.

— Не съм много сигурен, но ми се струва, че се намираме на свещено за тях място или нещо от този род. Колкото и да се приближават, винаги спират пред коловете с главите.

— Аз също щях да спра, ако имах избор.

— При тях това не е само отвращение, а и нещо друго. Логично е. Та за тези крули не представлява нищо да хванат човек и да го нарежат жив къс по къс. Явно друга причина, и то сериозна, ги кара да стоят надалеч.

— Като например преклонение пред техните предци, чиито глави стърчат набучени тук.

— Да.

— Това е добре за нас.

— Добре е, ако не смятаме...

Нийла кимна и го прекъсна:

— Ако не смятаме това, че не можем да се измъкнем. — Тя се облегна на дървената стена на къщичката и пъхна палци в джобовете на панталоните си. И шията, и гърдите, и корема ѝ бяха покрити с пот.

— Ще направим ли опит все пак?

— Налага се. Ще почакаме да се стъмни. Тогава ще се измъкнем. И то именно от тази страна. Тук кръстовете не са така нагъсто забити. Ако се изхитрим да попълзим, без да бутнем никой от тях...

— В прилично положение ли сте? — чу се гласът на Шери.

Нийла бързо притвори блузата си, върза я на възел на корема си и извика в отговор:

— Да!

Шери се показа иззад ъгъла.

— Какво подгответе? — попита тя.

— Себе си.

— Може би ония точно това чакат.

Робинс не се усмихна.

— Планираме бягство тази нощ — отговори той.

— И по какъв начин, ако смея да попитам?

Робинс обясни. Докато говореше, Шери обърна поглед към главите. Втренчи се в тях. Потъна в мислите си.

— Знам, че няма да е лесно — каза Робинс. — И на мен не ми се минава пак оттам. Но не можем да стоим тукечно.

— Бих предпочела да остана — каза Шери.

Опита се да се засмее. Но смехът ѝ приличаше по-скоро на ридание.

— Няма да е толкова зле — обади се Нийла.

— И тази перспектива е не по-малкошибана от първата — каза Шери.

— Ще тръгнем, когато се стъмни — намеси се Робинс. — Така че разполагаме с цял ден, за да обмислим бягството.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Колата е в гаража — съобщи Хог, когато отново се събраха в алеята. — Но прозорците са със спуснати пердeta и не можах да видя нищо през тях.

— Странно е, че Филипс е спуснал всички пердeta — каза Рой. — Но знаеш ли кое е още по-странно? Това, че вратите са заключени. И предната и задната. Пробвах и двете. Съвсем тихо, разбира се.

— Какво чак толкова странно има в това, че е заключил вратите?

— Просто това, че Филипс не заключва къщата си. Никога. Така че тази работа е подозрителна.

Хог кимна в знак на съгласие. Странно, наистина. Обърна поглед към Розовото листенце. Тя му намигна.

— Ще проникваме ли вътре? — попита той.

— Готов съм, ако и в теб има такава готовност — отвърна Рой и погледна към Розовото листенце. — Какво ще кажеш, сърчице?

В отговор тя близна вътрешната част на лявата си длан и плесна дръжката на чука.

— Какво ще изгубите? — попита Арт. — Ако не ви откарам оттук, ще ви хванат. Нищо не губите, ако ми се доверите.

Джени отпи голяма гълтка мляко и остави чашата.

— Не му вярвам, мамо. Още щом се озовем в багажника, ще бъдем под неговата власт — каза тя.

— А как ще се измъкнем оттук?

— Бих могла да се скрия на задната седалка под одеяло така, че да не се виждам. По този начин ще го държа на прицел и ще го застрелям, ако се опита да направи нещо нередно.

— Все пак ония, които са завардили пътя, ще те видят — каза Арт.

— Може би да, може би не. Ако тръгнем по тъмно...

На вратата се звънна.

Настъпи тишина. Джени почвства същата паника, която я бе обхванала неотдавна, когато, след като се бе качила на едно дърво, загуби опора и замалко не падна.

Майка ѝ бе пребледняла и силно изплашена.

Джени пое дълбоко въздух.

— Кой ли е това? — попита шепнешком.

— Не знам — отвърна Арт.

Тя грабна влажната и измачкана носна кърпа.

— Отвори си устата.

Арт се ухили.

Входният звънец отново се обади.

Джени взе лъскавия автоматичен пистолет и опря дулото в устата му. Видя страх в очите му. Той знаеше, че тя може да го застреля. Беше го правила вече.

Арт отвори устата си. Джени пъхна в нея кърпата.

— Мамо, сложи лепенката.

Чу се ново иззвъняване, докато тя крачеше към всекидневната. Погледна към входната врата. Но на нея нямаше нито шпионка, нито процеп, през който да хвърли око.

Страничният прозорец беше със спуснато перде. Тя се запита дали да не рискува и да повдигне крайчеца на пердeto, за да види кой е пред вратата.

Не. По-добре ще е просто да изчакам, готова за стрелба.

Който и да е отвън, ще си отиде.

Потрепна, когато топката на бравата се раздвижи.

Ами ако онзи има ключ?

Откъм кухнята се чу тръсък на счупени стъкла.

— Джени!

* * *

Пердeto на прозорчето над мивката се изду навътре под удара на счупеното стъкло. После се показа ръка, която се протегна към корниза. Смъкна го. Пердeto падна в мивката.

В рамката на прозорчето се показва бузест, плешив мъж. Рой от мотела. В ръката си държеше тъмен револвер, който бе насочил към

Пег.

— Никой да не мърда! — извика той със запотено и усмихнато лице.

Нешо удари в кухненската врата. Тя се разтърси, но устоя.

— Мамо!

Погледът на Рой се отмести от Пег, а заедно с него и револверът му.

Пег легна на пода. Прозвучаха последователно два глухи изстрела, последвани от един *по-силен*.

— Мамо, бързо!

Пег се пъхна под масата и запълзя.

Вратата отново се разтресе от силен удар.

Пег бутна стола, изпречил се на пътя ѝ. Запълзя към антрето, откъдето Джени бе открила огън.

Момичето пак стреля.

— Можеш да станеш! — задъхано каза то на майка си.

Пег измина останалото разстояние на прибежки. Смъкна се върху килимчето в антрето. Погледна назад — на прозореца нямаше никой.

В следващия миг вратата на кухнята се отвори с тръсък.

Бръхлетя Уилис Хог и се огледа изненадано. Опита се веднага да отстъпи назад. Но застаналият зад него Рой го избути напред.

Джени стреля. Изненадата на лицето на Хог прerasна в удивление. Той падна по задник и се загледа в дупката, която се бе отворила в корема му.

Рой се прицели бързо и стреля.

Джени изкрешя.

Пег изплашено се обърна към нея. В ръката си Джени вече не държеше нищо. Протегнатите ѝ пръсти силно трепереха. Лъскавият автоматичен пистолет лежеше отхвръкнал на метър от нея върху килимчето.

— Изстрел за милиони! — гръмко обяви Рой.

Прекрачи гърчещото се тяло на Хог и, кискайки се, тръгна към Джени и Пег.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Корди успя да види твърде малко от селището, преди да я напъхат в една колиба от клони.

— Оставаш тук — каза ѝ Лили. — Грап трябва да те види.

После Корди остана сама. Седна с кръстосани крака в средата на колибата. Сълнчевите лъчи, проникващи през покрива от листа, покриваха пода със светли петна. Тя въздъхна. Приятно ѝ беше, че се освободи от мъртвото тяло. Но по-късно...

Не ѝ се мислеше за онова, което щеше да стане по-късно.

Поне засега не се намираше в опасност.

Бяха я приели.

Чукаха я безпощадно. Кигит се опита да я убие. Но тя издържа и се справи добре. Беше почти станала една от тях.

С двете си длани изтри потта, която се стичаше по лицето, раменете и гърдите ѝ.

Само да спечели доверието им, ще намери начин да избяга.

Макар че това можеше да отнеме доста време. Дни, седмици...

Кожата, покриваща входа на колибата, се отмести и оттам се появи същество, придвижващо се само на косматите си ръце. Корди затаи дъх. Сграбчи бедрата си и заби нокти в запотената плът, борейки се с напиращото в нея желание да побегне или да закрещи.

Установи, че създанието всъщност е мъж. Но мъж, засегнат от ужасна деформация — без крака и напълно разплут. Устата му се изкриви в ехидна усмивка.

— Грап?

Чудовището се примъкна още по-наблизо.

Корди стисна още по-силно бедрата си. Ноктите ѝ пуснаха кръв.

На сантиметри от краката ѝ той се спря и погледът му обшари тялото ѝ.

He!

Само не той!

Гледайки го във воднистите му очи, тя си даде ясна сметка, че е по-скоро готова да умре, отколкото да му се отдаде. Инстинктивно покри с длани гърдите си.

Създанието изръмжа.

— Не! — прошепна тя.

В този момент кожата на входа се отмести и вътре влезе мъж. Стар, слаб мъж. Когато заговори, уродът се отмести назад.

— Аз съм Грап — каза той. — Този наш приятел е Хет. Твоето име как е?

— Корделия.

Мъжът се придвижи напред на четири крака. Колибата беше твърде ниска, за да може човек да стои прав. Носеше пола от дълги коси, които метяха пода, докато лазеше. Косите бяха разноцветни: кестеняви, рижи, руси и гарвановочерни.

Мъжът седна срещу Корди и кръстоса крака.

— Ти си една от онези, които избягаха от дърветата миналата нощ.

— Да.

— Както разбирам, желаеш да станеш една от нас.

— Да.

— Защо?

Дали под този въпрос не се криеше уловка? Но тя не забеляза злонамереност в очите му.

— За да не бъда убита — отговори тя.

— Присъединяването към нас не дава гаранции за това. Тук има опасности, за които нищо не знаеш.

Тя кимна.

— Трябва да ни родиш деца — продължи той. — Деца, които да заменят онези, които загинаха. Да ни дадеш свежа кръв, която да се смеси с кръвта на нашите предци. Без нова кръв децата ни се раждат слаби и уродливи като Хет. — И той кимна с глава към безформеното същество в ъгъла. — Кръвта на неговите родители беше лоша.

Дали това не се е получило от тяхното кръвосмешение, запита се Корди. Не предполагаше, че може да доведе до такива деформации.

— Ще се отдаваш на всички мъже, докато забременееш. След като родиш, ще добиеш правото да се отдаваш само на онези, които желаеш.

— Добре — каза тя.
— Сега да тръгваме.
Сърцето ѝ се разтуптя.
— Къде?
— При приятелите ти.
— Аз ня... Кои?
— Онези, които избягаха от дърветата. Ще отидеш при тях.
— Но къде са те?
— Приютили са се в къщата на Дявола. Ще отидеш при тях и ще ги изведеш.

Тя го погледна озадачено и изплашено.

— Само ти можеш да навлезеш в земята на мъртвите.
— Ох, Исусе, аз...
— Ония жени там са млади. Те също като теб ще ни родят много деца. Това ни е необходимо.
— Но там има и един мъж.
— Ще отнемеш живота му.
— Аз? Да го убия?
— Ти вече уби. Уби Кигит.
— Но онзи мъж има пушка.
— Ти си жена.
— Но това не... — Не се доизказа. Изразената неохота нямаше да ѝ донесе добро. — Съгласна съм. Ще направя каквото кажете.

— Долавям лукавство в гласа ти.
— Не. Честна дума, ще го направя. Ще убия мъжа. Наистина ще го убия. И ще изведа оттам жените.
— Ако ни измамиш, смъртта ти ще бъде кошмарна.
С пресъхнало гърло го увери още веднъж:
— Няма да ви измамя.
— Хет!
Получовекът се повлече към тях.
— Подай си ръката, момиче!
Тя повдигна лявата си ръка.
Старият мъж я хвана леко за китката. Наклони ръката ѝ към Хет.
Корди стисна дланта си в юмрук.
— Разтвори си дланта!
Тя разпери пръсти.

— Моля ви! — прошепна тя.

— Това да ти е за урок за подчинение — каза Грап. Приближи кутрето ѝ към устата на Хет. Сухите му устни го налапаха. Почувства острите му зъби. После езикът му облиза пръстчето ѝ.

След това той стисна челюсти.

Корди видя кървавия остатък от пръста ѝ.

Видя как Хет задъвка бавно. Покривът на колибата се килна странно и всичко потъна в мрак.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Колко ли е часът? — попита Нийла, поглеждайки през вратата.

Шери вдигна рамене.

— Корделия имаше часовник.

— Предполагам, че вече минава обяд — каза Джони. — Може би е към един часът.

— Стъмва се около осем, нали?

— Да — потвърди Шери. — Така че ни остават към седем часа.

Може ли човек да умре от жажда за седем часа?

— Съмнявам се — каза Джони.

Нийла изтри с длан потното си лице.

— Искам нощта да дойде по-скоро.

— Спокойно, ще дойде — обади се Джони.

— И тогава — каза Шери — ще започне истинската забава. — Тя бе легнала по гръб с длани зад тила си и с вперен в тавана поглед. — Игра на криеница с таласъмите.

— Но и не можем да останем тук — отбеляза Нийла.

— Можем, ако имахме вода.

— Да, но нямаме.

— Ами ако някой от нас излезе нощес и донесе? Можем да използваме това котле...

— Мен ли имаш предвид под този „някой“? — попита Джони.

— Разбира се — ухили му се Шери. — Готов ли си на това?

— Не точно на това. За същото време, през което ще търся вода и ще се връщам обратно, бих могъл да стигна далеч оттук.

— Правилно! Велика идея! Да продължиш напред и да доведеш помощ. Или пък да дойдеш с булдозер и да изринеш тези кръволовци и сексманиаки.

Джони запази мълчание. Разтревожена, Нийла се обърна към него.

— Да не би да се замисли сериозно над всичко това?

— Ами...

— По дяволите, Шери! Как можеш да му пускаш такива мухи?

— Ами че това беше само предложение.

— То си има своите достойнства — каза Джони.

— Не!

— Вероятно бих могъл да доведа помощ. Спасителният отряд в Мелвил разполага с хеликоптер. Ако се добера дотам и им опиша положението, ще кацнат точно пред тази врата. Лошото е, че всичко това ще отнеме време. Ще трябва да се добера до пътя и да се докопам до някоя кола. Може и до моята кола, ако е в състояние да се движи. После ще се наложи да мина през Барлоу.

— Какъв е проблемът? — попита Шери.

— С Барлоу? Там всички ме познават. Ако ме разпознаят, ще се опитат да ме спрат. Но ако пък нищо не се случи, Мелвил е само на половин час от Барлоу, така че бързо ще стигна дотам.

— Да — вметна Нийла, — ако нищо не се случи. А междувременно ние ще седим тук самички. Без храна, без вода, без да знаем дали си успял.

— Сигурното е, че тук ще бъдете в безопасност, а оттатък набучените глави — не.

— Същото се отнася и до теб.

— Сам ще мога да се придвижвам по-бързо. Ако успея, сутринта ще се върна с хеликоптера.

— А ако не успееш?

— Положението ви няма да стане по-лошо, отколкото е сега.

— Това е добра идея — обади се Шери.

— Чакай малко, по дяволите — поде отново Нийла. — Джони, не каза ли ти, че трябва да се извървят двадесетина километра, за да се излезе от територията на крулите?

Той кимна с глава.

— Да, ако се върви на изток.

— Какво означава това „ако“? Миналата нощ точно в тази посока ни водеше — на изток.

— Сега ако тръгна сам, ще поема на запад.

— Обратно по пътя, по който дойдохме?

— Ще се опитам да се добера до колата си. Ако успея да я запала...

— Но там *гъмжи* от крули!

— Гъмжеше миналата нощ — обади се Шери.

— Добре, миналата нощ. Защо сега да ги няма?

Шери със самодоволна усмивка уточни:

— Защото сега те са тук, отвън.

— Точно така — каза Джони. — Те са тук. Около тази къщурка трябва да са около петдесетина. Това означава, че петдесетина по-малко се шляят из горите. Ако смогна да се промъкна край тези тук, останалият път ще бъде фасулска работа.

— Ако всичко това е така — каза Нийла, — защо да не тръгнем и тримата.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да ми повярваше! — изскимтя Арт. — Аз ги лъжех. Ако ги бях вкаран в колата, щях да ги откарам право при дърветата.

— Я си затваряй устата, дърт педал! — озъби му се Розовото листенце, поглеждайки го злобно в полумрака на камиона.

— Честно ви казвам! Трябва да ми повярвате!

— Плъх такъв! — процеди Пег.

— Не е честно!

— Знаех си, че ни лъже — каза Джени.

Камионът се наклони. Пег се претърколи и притисна гръб до Джени. Когато камионът се изправи, тя зае предишното си местоположение.

Лежеше просната на пода с глава към задните врати. Ръцете ѝ бяха в белезници, заключени към ръцете на Джени.

След като Рой се обади по телефона, още двама мъже пристигнаха с една кола. Държаха се грубо и им щракнаха така здраво белезниците на ръцете, че им притиснаха кръвообращението.

И не повярваха на Арт.

— Чух Филипс да им казва — каза Рой, — че през нощта ще ги скрие в колата си и ще ги откара оттук.

Това беше единственото добро нещо от развилите се събития.

Пег се опиша да поразмърда ръцете си. Пръстите ѝ се бяха подули като кренвириши. Не можеше да ги разгъне.

— Моля те, милинка! — изплака пак Арт към зловещата старица.

Розовото листенце погледна към предната част на камиона. Зад шофьорската седалка се подаваше плешивото теме на Рой. После отново обърна поглед към Арт.

Беше седнал на пода недалеч от краката на Пег. Ръцете му бяха прикрепени с белезници към ръчката на страничната врата.

— Ще ви дам каквото поискате — предложи той. — Пари! Искате ли пари? Каквото пожелаете! Господи, само не ме оставяйте при дърветата!

Розовото листенце запълзя към него.

Пег видя, че пот се бе стекла и по лицето, и по гърдите му. Арт примигна, за да отстрани капчиците от очите си.

— Ключът? — изхриптя той с надежда. — Имаш ли ключ от белезниците?

Розовото листенце коленичи пред него. Повдигна шапката му назад и вдигна чука.

Арт зяпна с опулени очи.

Тя хвърли бърз поглед в посоката на Рой и замахна. С глух звук чукът се стовари върху главата на Арт, която се отметна встризи. Очите му бясно се завъртяха в орбитите си.

— Мамо, какво става? — чу се гласът на Джени.

Пег не беше в състояние да отговори. Ако си отвореше устата, щеше да закреци. Стисната устни до побеляване, продължи да гледа ставащото пред нея. Розовото листенце подхвърли дръжката на чука в лявата си длан и пак замахна. Този път тежкото желязо улучи устата на Арт. Кръв, примесена с парчета от зъби, се стече по брадичката му.

Розовото листенце отново стовари чука и дясната скула на Арт хълтна със сухо изпращяне.

Изведнъж възвърнал съзнанието си и като че ли за пръв път дал си сметка какво става, Арт закреци. Замята се бясно. Розовото листенце сплеска челото му.

Той се отпусна тежко.

Камионът спря. Рой обърна седалката си към тях.

— Ох, Господи! — смотолеви той.

Розовото листенце се задоволи само с вдигане на раменете.

— И защо трябваше да правиш това, милинка?

Посочвайки с чука лицето на Арт, тя отвърна:

— Сам си го изпроси.

Рой се засмя.

— Е, добре. Стореното — сторено. Но после ще трябва да почистиш.

Той се обърна напред и камионът отново потегли.

Розовото листенце все така с помощта на чука се зае да раздробява черепа на Арт. Когато протегна пръсти към очите му, Пег затвори своите.

Разтреперана, се заслуша в мляскащите звуци и доволните възклициания на старицата.

Камионът отново спря.

Задната врата се отвори.

— Света дева Марийо! — възкликна мъжки глас.

Пег продължаваше да стиска клепачите си.

— Ела насам, Бърт! Погледни какво е направила с Филипс!

— Ама че говняна работа! — смотолеви другият мъж.

— Както и да е, да действаме.

Пег почувства как я хващат под мишниците и я повличат.

— А *ти*, Рой, измъкни Филипс.

— Гнус ме е.

— Собствената ти съпруга го е направила, приятелю.

Пег се озова извън камиона. Изправиха я на крака. Залитна.

Бълсна се в Джени и двете паднаха на земята.

Отвори очи. Поляната беше огряна от слънцето. Шестте мъртви дървета се извисяваха в една редица. Бяха по-високи, отколкото си ги бе представяла. И по-ловещи. Приличаха на поникнали от земята оглозгани ръце, чиито кости проблясват под слънцето!

Макар множество птици да кръжаха наоколо, никоя от тях не се доближаваше до дърветата на смъртта.

Изправиха отново Пег и Джени на крака.

Единият от мъжете отключи халката на лявата ръка на Пег.

— И не прави глупости! — каза глухо той.

Заведоха ги до най-близкото дърво. Поставиха ги гърбом от двете му страни. Извиха ръцете им назад. Щракнаха белезниците. И без да кажат нито дума, двамата мъже си тръгнаха. Безмълвно се разминаха с Рой и Розовото листенце, които влачеха Арт за краката. Влязоха в колата си, затвориха вратите и седнаха в очакване.

— Е, дами — каза Рой с радостен глас, — тук ще е вашето Ватерло.

— Я си... — викна Джени.

— Кротко — прекъсна я Пег.

Боеше се Розовото листенце да не подходи към тях с чука.

Рой и жена му довлякоха тялото на Арт до съседното дърво и го облегнаха на него. Обърнаха към Пег кървавата маса — лицето му.

— Приятно прекарване! — каза Рой.

Розовото листенце им махна с чука за довиждане.

После Рой поднесе към устните си лъскава свирка. Наду я и над поляната прозвуча режещ ушите звук.

Докато се оттегляха припряно, тялото на Арт се срина. Розовото листенце понечи да се върне, но Рой я затегли към камиона.

Скоро той потегли, следван от колата на другите двама мъже.

Пег и Джени останаха сами.

Пег затвори очи. Заслуша се в бръмченето на отдалечаващите се двигатели на возилата. Дочуваше жуженето на пчелите и мухите и чуруликането на птичките.

— Да се измъкнем оттук! — каза Джени.

— Как?

— Остана ми един от ножовете. Онзи в чорапа ми.

— Той реже ли стомана?

— Не е нужно да реже точно стомана. Май някой скоро ще дойде за нас и ще отключи белезниците.

— Не го очаквам с нетърпение.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Някакъв великан преследваше Корди през местност, осияна с ослепително бели и голи дюни. Докато бягаше, тя уплашено проплакваше.

Ох, само да не ме улови!

Сянката му вече бе между нея и слънцето. Опита се да тича по-бързо. Okaza се непосилно, краката ѝ затъваха в пясъка.

Видя как сянката му вече протяга ръце към нея.

Огромна длан я сграбчи за рамото. Пръстите ѝ бяха сухи и костеливи.

Корди се обърна и отхапа малкото ѝ пръстче.

Великанът изрева от болка и я пусна. Тя отново се затича. Изплъзна се от сянката му. Остави го далеч зад себе си. Но се беше изгубила, а и дюните изглеждаха непознати. Не искаше да остава сред тях след стъмване.

Къде са мама и татко?

Трябва да са наблизо. Не можеха да я оставят съвсем самичка на такова ужасно място.

Опита се да изкрещи, но пръстът на великана се намираше все още в устата ѝ. Тя го изплю в ръка. Колко странно! Та той бе толкова малък, сякаш бе неин.

Сложи го на чуканчето на липсващия си собствен пръст. Пасна идеално.

Затича се отново, но пръстът падна и изчезна в пясъка. Тя коленичи и започна да рови.

Ах, ето го!

Задърпа го, но той не поддаде. Задърпа по-силно. От пясъка се показва цяла длан, после ръка...

Уплашена, тя отстъпи назад.

Онзи, който беше зарит в пясъка, се надигаше!

Най-накрая се измъкна целият и седна. От тялото му продължаваше да се сипе пясък. Той се ухили и каза:

— Здрави, Корди.

— Бен? Мислех, че си мъртъв!

— Не съм — отвърна и заизтръска пясъка от косата си.

Не, не беше пясък, а мравки.

— Бен!

Той затръска още по-силно главата си. Но тя се откачи и падна в ската му. Корди се изправи и закрещя.

Намираше се в колибата.

До нея седеше Лили, която я попита:

— Кошмар?

Корди вдигна ръката си. Беше превързана с кървав парцал и туптеше от болка.

— Пръстът ми! — възклика тя.

— Да. Щастливка си, че това е всичко, което си загубила. Грап не ти вярва много.

— Но аз му казах, че ще направя всичко, което се иска от мен!
Какво повече? Господи, пръстът ми!

— Трябва да тръгваме. Ела!

Корди запълзя зад Лили, пазейки се да не се подпре на земята с ранената си длан. Сънцето навън я ослепи. Примижавайки, тя се изправи на крака.

Приближи се Грап. Полата от коси се замяташе около краката му. В ръката си държеше къса извита сабя. Заприлича й на филм за Гражданската война. Той я подаде на Лили, като промърмори нещо на другия език.

Лили кимна и се обърна към Корди.

— Ела с мен.

Корди се загледа в полето от колове и глави. Освободи ръката си от захвата на Лили.

— Твоите приятели са в къщичката.

Корди разтърси глава. Чувстваше се замаяна.

— Ето, вземи това. — Лили й подаде сабята с ръкохватката напред. — Използвай я, за да убиеш мъжа.

Корди пое сабята. Тежестта като котва свали ръката й надолу.

— Върви — каза Лили. — Колкото по-бързо го направиши, толкова по-бързо ще изнесем задниците си оттук. — Корди забеляза страх в очите ѝ. — Не искаме да сме тук, когато той се завърне.

Корди се почувства неспособна да помръдне.

Но Лили я побутна и тя закрачи напред. Главите сякаш се поклащаха пред погледа ѝ. Една птица се спусна към тях. Черна птица. Кацна върху най-близката глава и заби клюн в челото ѝ. Черепът се пропука. Нито капка кръв.

Главата ѝ се видя странно позната.

Това лице...

Бен!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Някой идва насам! — съобщи Нийла.

Робинс се втурна към отворената врата. Грабна пушката. Коленичи и се прицели в момичето. Тя се приближаваше, залитайки между коловете и бълскайки се от време на време в някой от тях.

— Пияна ли е? — попита Шери.

— Със сигурност нещо не е наред — каза Нийла.

Робинс наведе дулото на пушката.

— Застреляй я, за Бога!

— Но тя идва съвсем сама — каза той.

— И какво от това?

— Изглежда като невменяема — отбеляза Нийла.

Робинс се изправи. Излезе навън.

— Джони, какво правиш? — попита Шери.

— Почакайте — каза той.

Изтича към ъгъла на къщичката. Огледа коловете от другата страна. Не се виждаха крули сред тях.

— Джони, какво...?

Без да отговори, той се втурна към задната част на къщичката. После се върна обратно при вратата.

— Всичко е наред — каза той. — Тя наистина е самичка.

— Това не означава, че ще я оставиш да дойде, нали? Я виж каква сабя носи!

— Тъкмо това гледам — отвърна Робинс. — Тази сабя ми трябва.

Момичето се спъна и падна по очи. Събори няколко колове. Повдигна глава. Застана на четири крака. После бавно се изправи, опирайки се на сабята. Погледна назад, за да види какво разстояние е извървяла. Насочи погледа си към къщичката. Залитна и вдигна ръка. Изтри потта, стичаща се по челото ѝ.

Това нейно движение насочи вниманието на Робинс към гърдите ѝ. Те бяха големи и лъщяха от пот. Робинс почувства, че го облива

топла вълна на сексуална възбуда. Насочи погледа към корема ѝ и тъмния триъгълник под него.

— Обърни внимание — каза Шери. — Тя е със следи от бански костюм.

Шери беше права. Гърдите и слабините на момичето бяха посветли.

— Това е Корделия! — възклика Нийла.

Робинс се вгледа в лицето. Беше отекло, насинено и изподрано, но не до такава степен, че да не могат да се разпознаят чертите на момичето, което беше с тях предишната нощ.

— Корделия! — извика той.

Тя кимна едва-едва.

— По дяволите! — промърмори Шери.

Залитайки, Корделия продължи да върви напред. Ту вдигаше високо крак, за да преодолее някой от падналите колове, ту се навеждаше, за да не се бълсне в напречната дъска на някой друг кръст.

— Господи, какво са ѝ направили?

— Мисля, че е в шок — каза Робинс.

Корделия отново се спъна и падна на колене.

Робинс метна пушката на рамо. Втурна се към нея.

— Джони, това може да е трик.

— Може и така да е — съгласи се той.

Продължи да си пробива път сред коловете и се озова до нея. Тя все още беше на колене. Вдигна лице. Очите ѝ бяха широко разтворени и никак си празни. Той пъхна ръце под мишниците ѝ. После я вдигна на крака.

— Всичко е наред — каза ѝ успокоително.

В отговор тя вдигна сабята.

— Джони! — извика Нийла.

Той с бързо движение хвана треперещата ръка на момичето.

— Всичко е наред — каза ѝ повторно.

Другата му ръка обхвата кръста ѝ и я придърпа към себе си. Притисна я до тялото си и, все още държейки я за ръката, я повдигна. Понесе я през падналите кръстове към къщичката.

Стигнаха вратата. Нийла изтръгна сабята от ръката ѝ. Робинс я внесе вътре. Остави я да седне на пода. Тя се изтърколи на една страна

и присви крака към гърдите си. Застина. После опря устни и засмука едното си коляно.

— Корделия?

Не отвърна нищо.

Робинс се обърна към Нийла и Шери.

— Най-добре е да я оставим за известно време сама.

Тръгна към вратата. Нийла го последва.

— Ще остана тук — предложи Шери. — Нужно е да има човек до нея.

— Добре.

Оставиха Шери до момичето и излязоха навън. Минаха зад къщата. Седнаха на земята. Хванаха се за ръце и заговориха тихо. После Нийла се излегна по гръб и постави глава в ската на Джони. Той погали косата ѝ. Видя, че се прозява и я посъветва да поспи. Тя поклати глава и с тъга в очите каза:

— С толкова малко време разполагаме...

— Разполагаме с години — отвърна той.

Сълзи избиха в ъглите на очите ѝ. Той внимателно ги избърса с длан.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Едър червенокос мъж изскочи от храстите, размахвайки голям нож. Острието проблясваше под слънчевите лъчи.

Пег се притисна към дървото, сякаш се надяваше, че мъртвият ствол ще я погълне и скрие.

— Един идва — проплака тя.

— Само един ли? — попита Джени.

— Доколкото виждам — един.

Върху голото му тяло имаше само колан и ножница. Докато тичаше, възбуденият му член се клатеше нагоре-надолу.

— Господи! — възклика Пег.

— Какво?

— Та това е шефът на полицията Мърдок.

— Бащата на Луиз?

— Какво прави *той* тук?

Зад тичащия към тях мъж се показваха още две фигури. Едната беше на бременна жена, чийто изпъкнал корем се поклащаше при всяка крачка. Слабият рус мъж зад нея носеше копие.

— Още двама — съобщи Пег.

— А от моята страна идват четирима — каза Джени. — Олеле, мамичко!

Мърдок застана пред Пег. Опря върха на острието до гърлото ѝ.

— Тъдява рядко попадат съграждани — каза той.

— Чарли...

— Но винаги се радваме, когато това се случва. Обичам да гледам лицата им. — Другата му ръка започна да разкопчава ролята ѝ.

— Винаги са шокирани и питат: „Какво прави Чарли Мърдок тук, сред крулите?“

— Недей!

— Знаеш ли, те са основали Барлоу. Имали са нужда от цивилизована среда. Но щом като заговорихме за среда... — Той се

засмя тихо, прокара ножа през гърдите ѝ и разряза сutiена. Разтвори чашките му. — Хубави са.

Наведе оръжието и го пъхна в ножницата. Пег видя как членът му се надига вдървен. После почвства допира на ръцете му.

— Недей, моля те!

— Какво ти прави той? — попита разтревожено Джени.

— Я мълквай! — кресна ѝ Мърдок. После се обърна към Пег и каза тихо: — Знаеш ли какво ще направим с вас?

— Не.

— Аз пък си мислех, че всички знаят.

Ръцете му пуснаха гърдите ѝ. Той развърза коланчето и разкъса докрай роклята ѝ. Коленичи и сграбчи от две страни подгъва и дръпна рязко. Последното зашито парче плат се скъса.

Двамината крули стояха непосредствено зад него и гледаха. Мъжът беше гол. Взираше се в тялото ѝ и галеше с длан възбудения си член. Бременната жена носеше нещо като сutiен върху отпуснатите си гърди. Само че не беше сutiен от плат.

Беше от... кожа, човешка кожа.

Пег усети как ръцете на Чарли се спуснаха надолу по тялото и съмъкват бикините ѝ.

Да, лица!

Сutiенът върху гърдите на бременната беше направен от лица! Малки, овални лица. Одрани детски лица!

Пег затвори очи, стискайки клепачите си.

Чарли издърпа краката ѝ напред. Тя се засмъква и одраска болезнено гърба си от неравния ствол на дървото. Помисли си, че ръцете ѝ ще се откъснат от тялото. Отвори очи и видя Чарли надвесен над нея, а краката си — метнати върху раменете му. Почувства устните му върху своите. Езикът му се плъзва в устата ѝ.

— Не!

* * *

— Какво правите на майка ми? — закрещя Джени. — Спрете! Проклети да сте! Ще ви убия!

Едно дебело момиче откъм нейната страна запрати по нея копие. То се заби над главата ѝ.

Джени се вгледа в четиридесета, които се приближаваха. От тях само един изглеждаше нормален — момче, не по-голямо от нея. Беше русо и голо. За миг си помисли, че това е Тими. После си спомни какво направи с Тими и почувства задоволство. Ако ѝ се открие възможност, ще убие и това момче.

Но другите...

Дебелото момиче, хвърлило копието, беше без коса, с мъртвешко бяла и блестяща слузеста кожа.

Още една жена притичваше след тях. Тя накуцваше. Приличаше на кънкърка — беше превита в кръста, а едната ѝ ръка беше извита зад гърба. Младото ѝ лице беше изкривено така, сякаш невидими пръсти го дърпаха на една страна. Големите ѝ гърди бяха толкова увиснали, че коленете ѝ ги замитаха, докато тичаше.

Последен се зададе силно окосмен мъж. Провираше се като гущер през високата трева с помощта на мощните си ръце, тъй като краката му безпомощно се влачеха след него.

Джени се присви, когато майка ѝ изпища:

— Не! НЕ!

Тогава момчето достигна до нея. Пъхна острите на ножа в яката на блузата ѝ и дръпна силно. Дрехата се разкъса.

— О-о-о! — изпъшка дебелото момиче.

Бутна момчето настрана. Широко разтвори блузата и се притисна до Джени. Кожата ѝ беше мазна и лепкава. Облиза устните на Джени, докато с ръката спускаше ципа на панталоните ѝ.

Джени заби коляно в мекия ѝ корем. Момчето падна, опитвайки се да поеме въздух. Момчето се изсмя.

Приведената жена се приближи на свой ред и започна да души с муциуната си корема на Джени.

Джени се опита да ѝ нанесе удар с коляно, но човекът гущер я бе хванал за глезните.

Приведената жена въздъхваше, докато облизваше корема ѝ. След това я захапа.

Човекът гущер пък я захапа за бедрото.

Дебелото момиче се изправи. Целуна я. Застиска гърдите ѝ.

Джени закрещя неистово.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нийла отвори очи. Лежеше на една страна, притисната до Джони. Лицето ѝ докосваше голите му гърди. Чувстваше се като че ли бе спала дълго време. Бризът галеше кожата ѝ на топли вълни.

Вятърът го нямаше преди. Явно се бе появил с наблизаването на вечерта.

Нийла се обърна по гръб. Сянката на къщата се бе удължила.

— О, Господи! — възклика тя. Обърна се към Джони. — Времето доста е напреднало.

— Остават още около два часа.

— Не искам да тръгваш. Не и без мен.

— Тук ще бъдеш в безопасност.

— Не ме е грижа дали съм в безопасност или не. Искам да бъда с теб.

— Ами... ще видим. Аз просто...

— Хей, вие там! — провикна се Шери през стената. — Найдобре ще е да дойдете насам!

— Ей сега — извика в отговор Джони.

Нийла седна. Не погледна към стената. Цял следобед избягваше да го направи. Ако Шери наблюдаваше отново, то тя не искаше да знае това.

Двамата с Джони се облякоха. Заобиколиха бързо къщичката и влязоха през отворената врата.

Корделия седеше на пода.

— Иска да ни съобщи нещо — обясни Шери.

— Да — каза Корделия. — Затова и ме изпратиха. Те искат да излезете.

— Каква изненада!

— Ако излезете, няма да ви убият.

— Разбира се — обади се Шери — Обзалагам се, че е така.

— Да, вярно е. Ще можете да се присъедините към тях. Няма да ви убият.

— А защо няма да ни убият? — попита Нийла.

— Те се нуждаят от вас... Имат лоша раждаемост.

— Те ни искат, за да раждаме бебета?

— Да.

— Ами Джони? Той едва ли е способен да...

— Той също може да дойде.

— Говори само истината — предупреди я Джони.

Шери се обърна към него.

— Знаеш ли за какво говори тя?

— Зная. Понякога приемат жени. Млади и хубави. За забавление.

А и за разплод. Именно затова не желаят хората от Барлоу да ги подвеждат. Обаче не приемат мъже.

— Вярно ли е? — обърна се Шери към Корделия.

Момичето кимна утвърдително.

— Искаш да кажеш, че ще убият Джони? — попита Нийла.

— Предполагам.

— Ах, кучко! И защо лъжеше?

Съжалявам — прошепна Корделия. После вдигна лявата си длан и махна мръсната превръзка от нея. — Вижте какво ми направиха!

Нийла погледна чуканчето и тутакси отвърна глава.

— Един от тях го отхапа — продължи Корделия. — Като за урок. За да ми подскажат какво ще направят, ако вас двете не ви изкарам оттук.

Шери се изсмя сухо.

— Голяма оферта, няма що. Първо ще ни чукат, после ще отхапят пръстите ни.

— И ще убият Джони — добави Нийла.

— Благодаря, но аз отклонявам това великодушно предложение — каза Шери.

Корделия ги погледна поред.

— Ако не дойдете с мен, ще ви убият.

— Не могат да дойдат тук — каза й Джони. — Ако можеха, нямаше да те изпратят да преговаряш с нас.

— Не че не могат. Но... се опасяват от някого. — Докато изричаше това, страхът, който се появи в очите на Корделия, беше такъв, че кръвта на Нийла се смрази. — Този някой го видях миналата

нощ — продължи момичето с дрезгав шепот. — Той уби Бен. И е набучил главата му на кол. Всички тези глави на коловете са негова работа. Крулите го наричат Дявола. Това е неговата къща и той ще се завърне.

— Кога? — попита Джон.

— Може би тази нощ.

— Пак нещо ни баламосваш — изкоментира Шери.

— Не, честна дума. Той съществува и е... ужасен.

— Но миналата нощ не се завърна — каза Джони.

— Беше зает. Уби Бен. Можеше да убие и мен, но аз се скрих.

— Ако се върне — вметна Шери, — ще се скрием.

— Ти си луда. Всички ви ще убие. — Корделия се изправи на крака. — Аз се връщам. Ще им кажа, че не искате да се предадете.

— Не се връщай — каза Джони. — Остани тук. Ще се измъкнем всички заедно.

— Не, няма да успеете. Аз го видях. Отивам обратно при тях.

Тя направи няколко несигурни крачки към вратата.

— Корделия, недей!

— Вие сте глупаци — каза тя. Посочи с пръст към коловете. — Още тази сутрин главите ви ще бъдат там.

Сабята ѝ беше подпряна до вратата. Протегна ръка към оръжието.

— Остави я тук! — нареди Джони.

— Добре — каза тя.

След това грабна сабята. Извъртя се и се нахвърли към Джони.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Корделия насочи острите към гърдите на Робинс, който седеше на пода. В този момент можеше лесно да го прободе.

Но преди да измине разстоянието и успее да нанесе удар по него, Нийла се хвърли в краката ѝ. Шери отскочи към огнището. Робинс се простря на земята по гръб. Корделия изрита ръцете на Нийла. Отново се насочи към Робинс. Той изхвърли единия си крак напред и ритна сабята. Но се нарани и с вик се претърколи встрани. При това движение сабята остана закачена за крачола на джинсите му. Корди застина обезоръжена.

Шери замахна с ръжена към главата ѝ. Но тя го отби с ръка. Нийла докопа левия ѝ крак. Ухапа я за прасеца. Корди си освободи крака, но в същия миг Шери отново замахна с ръжена към главата ѝ. Не я улучи. Корди се обърна и побягна. На прага на вратата ръженът я застигна и болезнено се впи в гърба ѝ. Корделия хукна към коловете. Шери се втурна да я преследва. Ръженът изсвистя във въздуха, но не улучи. Един ухилен череп се изпречи пред Корди. Тя се наведе под напречната дъска. После коленичи и запълзя напред.

Погледна през рамо. Шери се беше спряла.

Нийла се появи на прага с пушката в ръце. Прицели се и стреля. Кал и съчки се разхвърчаха от земята непосредствено зад Корделия.

Тя отново запълзя трескаво и премина през дузина колове. Отекна втори изстрел. Залегна плътно към земята.

Усети нещо овално под корема си. Без да го погледне, знаеше какво е то. Изхлипа и се претъркулна. Гърбът ѝ се удари в един от коловете. Тя застина.

Но нищо не падна на земята.

Лежейки задъхана на една страна, тя почувства допира на предмета, върху който беше паднала. Стисна здраво очи и се пресегна. С опакото на ръката го отблъсна.

После залегна отново и зачака следващия изстрел.

Но такъв не последва.

Погледна назад. Шери и Нийла не се виждаха.

Повдигна се на четири крака. През гората от колове видя как крулите стояха и чакаха мълчаливо, приковали погледи в нея.

Спомни си предупреждението на Грап. Ако ни измамиши, смъртта ти ще бъде кошмарна.

Те не могат да ме достигнат тук, помисли си тя.

Залегна отново. Отпусна глава върху ранената си от ръжена ръка и притвори очи. Почувства се добре на мястото върху земята, макар да беше осияно с бодливи съчки и тръни.

Ще остана тук.

Въпреки повея на бриза слънцето изгаряше гърба ѝ. По кожата ѝ се стичаше пот. От време на време усещаше ухапването на някое насекомо. Но не помръдваше. Всяко движение щеше да е болезнено. Беше безсмислено, защото нямаше начин да избегне горещината или ухапванията на бублечките.

Никакъв начин да избегне болката.

Или пък крулите.

Не! Има начин да се спася от крулите.

Да остана както сега.

Да оста...

Изведнъж усети, че ужасната горещина я няма. Отвори очи. Бе започнало да се свечерява.

Половината от крулите си бяха отишли. Но останалите я чакаха.

Може би когато се стъмнеше съвсем...

Не.

Ако тръгна през гората, могат да ме хванат.

Смъртта ти ще бъде кошмарна.

Тя отпусна глава и затвори очи.

Засега това е най-доброто място. Най-доброто място.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Джони, недей!

— Дай ми пушката.

— Няма да успееш!

— Поне ще опитам. Вие двете останете тук колкото се може по-дълго. Ако не се върна с помощ, идете при крулите и направете каквото поискат от вас.

Шери му подаде пушката.

Използвайки я за подпора, Джони се изправи на крака. Закуцука през мъждиво осветеното от свещите помещение. По гърба му се стичаха вадички пот. Нийла забеляза, че едва пристъпва на превързания си крак.

— Джони...

— Веднъж да се добера до колата и всичко ще бъде наред. Няма да отнеме повече време от...

Пушката се изплъзна от ръката му. Той залитна и падна. Нийла се втурна към него.

— Остави, ще се справя сам.

— Не, няма да можеш.

Отново се подпра на пушката и започна да се изправя, стискайки зъби. Примигна от потта, която се стичаше по клепачите му. Цялото му тяло потръпна.

Нийла го прихвана за ръката.

— Чакай. Седни и си почини за минутка. Моля те!

Робинс се отпусна за миг.

— Така е добре. Дай ми пушката.

Той я стисна по-здраво.

— Нужно ми е да изляза за секунда.

— Пак ли? — попита Шери.

Нийла каза с въздишка:

— Може би е от нещо, което съм яла. Или по-скоро — обратното.

От това, че нищо не съм яла.

- Ще дойда с теб — каза Шери.
- За Бога, не ми е нужен придружител!
- Добре, действай бързо.
- Ей сегичка ще се върна.

Целуна леко Джони по устните. Излезе и бързо се насочи към задната част на къщичката. Лунният сърп висеше ниско над далечните дървета. На Нийла и се прииска да не беше толкова ярка светлината му.

Облегна пушката на стената. Събу панталоните си. Взе ключодържателя на Джони и го пъхна в бикините си. Свали и блузата си.

Вятърът бе стихнал с настъпването на ноцта. Въздухът беше неподвижен и топъл. Въпреки топлината потръпна, когато пое пушката. Прокара главата си през ремъка. Оръжието се залепи към гърба ѝ. Натежа върху рамото ѝ. Ремъкът я обгърна отпред и се впи в дясната ѝ гърда. Нагласи го така, че да минава между двете ѝ гърди. След това, приведена, се насочи към коловете.

— Нийла!

Беше гласът на Шери. Поглеждайки назад, видя как приятелката ѝ тича към нея.

Побягна към коловете, но Шери я догони. Сграбчи я за косата. Тръшна я на земята. Затисна я с тялото си. Нийла изстена. Пушката болезнено се впи в гърба ѝ. Шери я хвана за китките и ги прикова към земята.

- Пусни ме, да те вземат дяволите!
- Къде си тръгнала? Искаш да те убият ли?
- Махни се!
- Не. Не мога. Не мога да те оставя да действаш на своя глава!
- Ако аз не го направя, Джони ще опита.
- Можем да го спрем. Между нас двете...
- Шери, за Бога, не си ли даваш сметка? Не можем да останем в тази къщичка. Всички ще измрем. Дори крулите никога да не пристъпят насам, дори този Дявол никога да не дойде, тук ще умрем.
- Можем да се предадем и да живеем с крулите.
- Разбира се. Но какво ще стане с Джони?
- Да, зная. — Тя впи поглед в очите на Нийла. — Ти го обичаш, нали?
- Да.

Шери пусна китките на Нийла. Нежно я погали по лицето.

— Ох, Нийла... — прошепна тя. — Ох, по дяволите. Няма да ме забравиш, нали?

— Как...?

Юмрукът на Шери се устреми надолу и се стовари върху скулата ѝ. И другият юмрук се насочи към лицето ѝ. Тя се опита да блокира този удар, но не успя да си вдигне достатъчно бързо ръката. Юмрукът се стовари и разтърси главата ѝ.

Усети как Шери освобождава тялото ѝ от тежестта си. Опита се да надигне глава, но не можа. Чувстваше се като пияна — неспособна бе да контролира движенията си.

Шери издърпа ремъка от гърдите ѝ. Обърна я по гръб. Изтегли пушката от рамото ѝ. Нийла отново падна по гръб. Без ръбовете на пушката земята ѝ се стори по-уютна.

Шери се извисяваше над нея като гигант. Бързо свали дрехите си.

— Недей! — отрони Нийла.

Шери преметна през главата си ремъка.

Нийла повдигна глава.

— Недей! — повтори тя.

— Ох, Нийла! — възклика Шери.

Коленичи до нея.

Нийла се съсредоточи върху ръцете си. Чувстваше ги натежали, като че ли държеше големи камъни в дланите си. Опита се да ги вдигне. В този момент Шери се наведе. Големите ѝ ръце се пъхнаха под тялото на Нийла и я изправиха. Почувства гърдите ѝ долепени до нейните, докато устните ѝ се впиваха в нейните устни. Притисна се в Шери с останалата ѝ мощ. Тогава приятелката ѝ я отпусна и тя отново се стовари на земята.

— Ти и Джони оставате тук — прошепна Шери. — Аз съм тази, която отива да доведе подкрепление.

Юмрукът ѝ за сетен път се стовари върху лицето на Нийла.

Нийла опитваше да отвори очите си. Но не смогваше да го направи. Опитваше се да надигне глава, но мускулите на врата ѝ не се подчиняваха.

Не се помръдна, дори когато чу Джони да вика името ѝ.

След малко той се надвеси над нея.

— Нийла? Нийла, какво се е случило? Къде е Шери?

Най-сетне успя да отвори очи.

— Отиде... за помощ — успя да отговори.

Още цяла минута се измина, преди да успее да се изправи на крака. Облече блузата си.

— Аз щях да отида — каза тя. — Съблякох се гола, за да приличам на тях. Но Шери ме спря. Тя... Ох, Господи! — Нийла мушна ръка в предния джоб на панталоните си. — Не! Ох, Джони! — Тя издърпа кожения ключодържател.

— Моите ключове?

— Взех ги, когато те превързвах. Забравих... Когато тя... Тя направо ме *нападна*, Джони. Не можех... О, Боже! Какво ли ще направи сега?

Той поклати глава.

— Щом се е устремила, може да се добере до пътя. Там би могла да спре някоя кола. И ако не попадне на хората от Барлоу...

— Тя няма никакъв шанс!

— Разбира се, че има шанс. И то толкова добър... — той не завърши думите си.

— ... колкото и нашия — добави тя.

— Хайде да се приберем.

Тя стегна колана на панталоните си. Джони направи усилие да се изправи, като използваше ръжена за подпора. Нийла му помогна. Облегна, се на рамото ѝ. Запристъпяха обратно към къщичката.

Докато Нийла затваряше вратата, самотен изстрел отекна в далечината.

Погледът ѝ срещна този на Джони.

Той не каза нищо.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Пег стисна зъби в усилие да не вика, докато момчето проникващо болезнено в нея. Джени, провесена до нея на триножник, бе все още в безсъзнание. Беше изпаднала в несвяст още по време на сурвото изпитание при дърветата. На Пег ѝ се искаше дъщеря ѝ дълго време да не идва на себе си.

Не искаше тя да вижда всичко това.

Начинът, по който мъжете и момчетата ѝ се изреждаха.

Другите неща...

Тя плътно затвори очи. По ѿглите им избиха сълзи. Момчето се напъваше все повече между краката ѝ. Чувстваше члена му като плямтяща цепеница в себе си. То бе последният насилиник, тъй като останалите минаха по реда си.

Само четирима изнасилиха Джени. Слава Богу, че с изключение на първия при дърветата, с останалите тя беше през цялото време в безсъзнание.

Джени пое отривисто дъх, когато Пег почувства как момчето се замята лудо. Изпразни се на силни тласъци.

След това момчето се отдалечи.

Пег се завъртя се настрани. Висеше отпусната на завързаните си ръце. Краката ѝ бяха твърде от малели, за да я държат. Погледна надолу и под отблъсъците на огъня видя, че са покрити с тъмна кръв.

Обърна отново поглед към Джени. Главата на момичето бе все още клюмнала. Тялото ѝ висеше на въжето и леко се поклащаше. Този път кръвта, която я покриваше, беше нейната. Спомни си как дъщеря ѝ пищеше, докато я хапеха...

Но не беше мъртва. Виждаше как гърдите ѝ леко се повдигат при дишането. Беше в несвяст, но не и мъртва. Може би най-добре е никога да не се събуджа.

— Сред обитавани от зли призраци дъбрави...

Пег се обърна и погледна към мъжа, който висеше от триножника до дясната ѝ страна. Досега мислеше, че е мъртъв.

— Зверове! — продължи той. — Гнусни, отвратителни зверове!

— Предпочитам да ни убият — каза Пег.

— О, те ще го направят. Но първо ще се позабавляват. Миналата нощ...

Той мъкна, обронвайки глава.

— Какво? — подкани го Пег да продължи.

— Те изнасилиха... моята Рут. Ох, какво правиха с нея!

Копелета! — закрещя той. — *Копелета!*

Неколцина от крулите край главния огън погледнаха към него. Един едър мъж се изправи. Пег разпозна Мърдок.

— Някакви проблеми ли? — попита с уста, пълна с храна.

— Копелета проклети!

Мърдок тръгна към тях. Вървейки, отхапа още един къс от ръката, която носеше.

— Копеле мръсно!

Мърдок се ухили.

— Ясен ми е проблемът ти, приятелю. Гладен си. Ами че тук разполагаме с ядене в изобилие. — И тикна откъснатата ръка в лицето на мъжа. — Заповядай!

Вързаният мъж се опита да го ритне, но Мърдок отскочи назад.

— А ти, Пег?

— Върви в ада!

— Не се беспокой. Тази ръка не е някого, когото познаваш.

И той докосна с ръката гърдите ѝ. Пег настръхна от погнуса:

— Махни се!

— Крехка и вкусна е! Най-хубавото месо. Крулите добре го знаят. С това се хранят.

— Да. И ги погледни на какво приличат!

— О, това не е следствие на грешна диета. Идва от размножаването им. Малка радиацийка е поразбръкала техните гени.

Тя го загледа как захапва ръката и откъсва още едно парче. Докато дъвчеше, ѝ се усмихна.

— Превъзходно е! — каза с пълна уста.

После изплю сдъвканото в лицето ѝ. Отдалечи се, смеейки се високо.

— Вампири — промълви мъжът. — Те... миналата нощ... моята Рут. Те... я изядоха! Изядоха я! Пред очите ми! Насилиха ме да...

Стиснаха ми носа и трябваше да отворя устата си и... ох!

Мъжът започна ту да припява тихо, ту да си мърмори.

Пег погледна към Джени. Слава Богу, още не бе дошла на себе си.

— Оставиха главата — поде отново по-членоразделно мъжът. — Те не ядат главите. Пазят ги за кладенеца. Ох, кладенеца! Почакайте и ще...

— Млъкнете! — прекъсна го рязко Пег. — По дяволите, просто млъкнете!

— Онова живее в кладенеца — продължи той с мърморене. — Ще видите!

— *Млъкнете!*

Той замлъкна.

Пег се вгледа в тъмното петно. Не беше далеч. Само на дванадесетина метра от тях. Преди свечеряване успя да забележи, че това е дупка в земята. Дупка с широк отвор. Забеляза също, че крулите се държат на разстояние от нея. Подхвърляха към гърлото ѝ само кости.

— Те затова са тук — каза мъжът.

— Не искам въобще да знам защо са тук.

— За да го хранят. Един от тях ми каза. За да го хранят и умилостивяват.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Легнала по корем между коловете с набучените глави, Корди дочу безумен рев. Същото изреваване чу и предишната нощ. Идваше отдалеч.

Но тя знаеше, че скоро ще го чуе наблизо.

И че този, който го издаваше, ще пристигне с нови глави.

И ще я намери.

Повдигна глава. Поляната оттатък коловете изглеждаше пуста.

Явно крулите се бяха разбягали, когато са чули рева.

Това е моят шанс!

Всички ще се скрият!

Но ако ме хванат... По-добре е *те* да ме хванат.

В гората поне ми се открива известна възможност. Може би ще намеря мама и татко и ще избягаме заедно.

Погледна назад към къщичката.

Ще ме пуснат вътре при тях, ако ги помолеше.

Но не, там е възможно най-лошото място, дори по-лошо от това тук, между главите.

Залостената врата нямаше да спре постоянния обитател.

А пък и пушката вече не беше в тях. Едрото момиче, Шери, я отнесе със себе си. Видя как Робинс и Нийла се връщат в къщичката без оръжието. После чу далечен гърмеж.

Някой беше налетял на Шери.

Много добре.

Кучката я нарани болезнено с ръжена. Щеше да я убие, ако ѝ се бе удало.

Но сега си получи онova, което заслужаваше.

Беше справедливо.

Кучките заслужават да бъдат наказвани. Ако се бяха съгласили да се предадат и излязат с нея, сега всички щяха да са на сигурно място.

Корди отново огледа осветената от луната поляна. Никаква следа от крулите. Но по-добре беше да не тръгва в тази посока. Именно от

нея бе долетял ревът.

Тя свърна наляво и запълзя. Придвижваше се бавно, внимавайки да не докосва коловете. Когато стигна до два кола, намиращи се твърде близо един до друг, обърна се на една страна. Промъкна се помежду им ребром. Гърбът ѝ се отърка в единия кол, а гърдите ѝ погладиха другия.

Бяха толкова много! Като че ли нямаха край.

Но тя продължи напред. Не спря да пълзи или да влачи тялото си напред.

Докато никакво тихо шумолене не я накара да спре.

Изпукна настъпена съчка.

Тя се обърна на една страна и погледна назад.

Беше *той*!

Крачеше към мястото, откъдето тя навлезе в полето с коловете толкова отдавна.

От колко ли време се беше появил?

Тя го наблюдаваше. Той вдигна високо една глава. Набучи я на близкия кол. Чу се премлясващ звук.

После навлезе сред полето от кръстове. Запромъква се тихо сред тях, без да докосне нито един кол.

Корди го гледаше, вцепенена от страх.

Как ли успяваше да се придвижва толкова бързо, без да бълсне някоя глава?

Това е Дяволът!

Изведнъж той се обърна към Корди.

Беше я видял!

Тя изскимтя. Почувства как топла течност се застича по бедрото ѝ.

Той се извърна.

Тя изстена и проследи с поглед как той излиза от последните колове.

Ужасният му глас прогърмя:

— Крул!

С ритник продълни вратата на къщичката.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Вратата падна с трясък. Нийла потрепери. Притисна лице в еленовата кожа, която ѝ служеше за завивка. Искаше ѝ се да може да се скрие.

Тежки стъпки се придвижваха към Нийла.

Не!

Тя стисна зъби и сподави вика, който напираше в устата ѝ.

— *Крул!*

Тя затрепери, пронизана от ужас.

Ох, Господи, трябваше и ние да се махнем оттук!

Той всеки миг щеше да отхвърли настрани кожите, които я покриваха.

Дева Марио, изпълнена с милост; Бог е с теб; и благословена си ти измежду всички жени...

От мястото, където се беше скрил зад една висяща еленова кожа, Робинс наблюдаваше как високата тъмна фигура се прокрадва към противоположния ъгъл.

На гърба ѝ бе преметната пушка.

Моята пушка?

Горката Шери...

Сабята се свлече по стената и издрънча.

Съществото рязко се обърна. Замря неподвижно. Робинс задържа дъха си. Втренчи се в него и потръпна.

Широкото му лице с груба кожа изглеждаше червено под светлината на свещите. Едното му око липсваше. На негово място зееше черен процеп, сякаш клепачът беше изскубнат. Здравото му око заискря с презрение.

После се наведе към купчината кожи до краката на Робинс. Робин се вгледа. Видя косите на Нийла. Показваха се изпод кожите, блестейки под златистия зрак.

Съществото мълниеносно се наведе. Сграбчи косите на Нийла и ги дръпна нагоре.

Показа се една глава.

Робинс изскочи иззад еленовата кожа. С две ръце замахна със сабята. Острието отсече протегнатата ръка, държаща главата за косите. Ръката тупна на пода и задържа в дланта си косите на Нийла.

Робинс замахна втори път и нанесе удар по врата на съществото. Сабята сряза плътта. Главата се наклони на една страна. Изригна кръв. Главата се устреми към пода, но бе задържана от недоразрязани мускули и сухожилия. Увисна върху гърдите и се заклати.

Тялото се срина назад.

Скрита в противоположния ъгъл, Нийла чу шумовете от схватката. Отхвърли кожите настрана и видя как обезглавеното същество стои пред Джони. Видя го как се строполи на пода.

Малко по-късно Робинс развърза дългата мека коса на Нийла. Издърпа я от челюстите на старата глава. Изхвърли черепа през вратата.

След това намери пред къщичката един по-здрав кол. Набучи на него главата на Дявола. Заби кола близо до вратата на убежището им.

— Робинс!

Той се обърна. Един човек си пробиваше път през кръстовете. Слабият блед мъж разбутваше внезапно препречилите се колове.

Нийла хвана Робинс за ръката. Беше взела пушката.

— Идвам с мир — каза мъжът.

Излезе от заграждението. Около краката му се ветрееше пола от човешки коси. Спря се пред Робинс.

Джони се взря в огряното от луната лице.

— Огъст? — прошепна той.

Възрастният мъж кимна утвърдително.

— Това е Огъст Хейър — каза Робинс на Нийла. — Той е... той е кметът на Барлоу.

— В гората ме наричат Грап. Вождът съм на крулите.

— Исусе Христе!

— Ти уби дявола Вейс.

— Вейс! — Робинс се обърна и заразглежда чертите на зловещата отрязана глава. — Не може да бъде!

— О, той е. Той мародерства от години и избиваше безмилостно. Всички тези глави... — Хейър с широко движение на ръката посочи към полето от колове с набучените глави. — ... са негово дело. Нашите хора са примитивни и изпълнени със суеверия. Нарекоха го Дяволът и избягваха да се доближават до къщичката му. Той тепърва щеше да убие още от нас, ако не беше ти. Така че убивайки го ти откупи своето спасение. Сега ще дойдеш с мен в селището и ще заживееш с нас.

— Не ни върши работа — каза Робинс. — Искаме да се махнем.

— Това е невъзможно.

— Така ли?

— Не можем да ви позволим да напуснете гората.

— Страхувате се, че ще се разприказваме? Че ще разкажем на света за играта ви?

— Това не е игра, Робинс. Ако само знаеше защо сме тук, защо крулите са тук...

— Това хич не ме интересува.

— А може би трябва да те интересува. Ако знаеше какъв е залогът...

— Ще ти кажа какъв е залогът — задникът ти! — Робинс грабна пушката от Нийла. Тикна дулото в гърдите на Хейър и го отблъсна назад. — Ще ни изведеш оттук. Отиваме към колата ми. Нали знаеш къде е тя? Добре. И ако ти или някой от твоите проклети неандерталци ни създадете грижи, ще направя в теб такава дупка, че през нея ще може да мине цял автобус!

— Ти си глупак, Робинс. Аз ти предлагам...

— Знам какво ми предлагаш. Не го купувам.

— А твоята приятелка?

Хейър кимна в посока на Нийла.

Тя погледна Робинс. Очите ѝ бяха все още зачервени от плач по смъртта на Шери. Изглеждаше замаяна и уморена.

— Не мисля, че Нийла ще приеме.

— Какво да приема? — попита Нийла с равен глас.

— Тоталната свобода — отвърна Хейър. — Един живот от безгрижни удоволствия в лоното на природата...

— Ти видя всички онези сакати изроди — каза Робинс. — Би ли живяла с тях?

— По-скоро ще умра.

— Това е положението, Хейър. Хайде, да тръгваме.

— И още нещо. Имаш сестра на име Пег и племенничка, която май се казва Джени...

Стомахът на Робинс се сви в студена топка.

— Предполагам, че не би искал да напуснеш гората без тях — приключи Хейър.

— Къде са?

— В селището. И с нетърпение очакват твоето пристигане.

Хейър свали пръстена, който носеше на кутрето си. Подаде го с протегната длан.

Робинс взе пръстена. Заоглежда го на лунната светлина и докосна гладкия oval на нефрита.

— На Пег е — прошепна.

— По-добре ще бъде да тръгнем с него — обади се Нийла.

— Така е — каза Робинс, внезапно овладян от безпомощен гняв.

— Да, отведи ни в селището. — И тикна цевта в корема на възрастния мъж, който със стон се преви на две. — Заведи ни в селището! — продължи да цеди през зъби Робинс. Стовари приклада върху рамото на Хейър и го смъкна на колене. — Заведи ни в селището! — потрети Робинс ѝ ритна с ботуша лицето на мъжа.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Корделия!

Тя лежеше по корем сред кръстовете и наблюдаваше. Не се помръдна. Нито пък отговори.

— Корделия! — извика отново Робинс. — Зная, че си тук. Вдигни си задника и ела!

Тя поклати глава. Не проговори.

— Няма нищо да ти сторя. Ела! Това е единственият ти шанс. Вейс, този твой Дявол, е мъртъв. Това означава, че крулите вече не се страхуват от това място. Скоро ще дойдат да те потърсят!

Тя се изправи на колене.

— Имаме заложник. Отиваме към селището на крулите. Твоите родители може и да са там. Отиваме до селището и след това се омитаме. Хайде, идвай.

— Обещаваш ли... — извика тя, — че няма да ми направиш нищо лошо?

— Ако исках да ти направя нещо лошо, щях да те оставя тук.

— Добре. Добре, идвам!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джени чу ужасен вик. Мама? Не, този път беше мъжки глас.
Вдигна глава.

Наоколо щъкаха множество крули. Силуетите им призрачно се мяркаха на фона на пламъците на огъня. Човекът гущер. Приведената жена. Някакво страховито нещо без крака. И други. Много, много други. Повечето се бяха събрали около голямата дупка.

Мъжът продължаваше да вика. Намираше се някъде между тях. Но тя не можеше да го види.

Погледна встрани. Майка ѝ все така висеше там.

Но мъжът, който преди това беше до нея, го нямаше.

Навярно е викащият сега.

Виковете секнаха. Неколцина от крулите се отделиха от групата. Понесоха отрязани ръце и крака към високите пламъци на огъня. Един едър мъж — полицейският началник Мърдок — носеше тялото на жертвата. Малко преди да стигне до огъня, той го хвърли сред ръцете и краката. Главата липсваше.

Крулите отстъпиха от отвора. Но не отделяха погледите си от него. В процепа между две от съществата Джени се вгледа в открилата се част от дупката.

До самия ръб на отвора видя главата на мъжа. Главата се разклати за секунди. После някакъв тъмен крайник се появи от дупката и я сграбчи за косата. Вмъкна я вътре.

Всички крули гледаха втренчено.

Никой не издаде звук.

После се чу гласът на Мърдок:

— Да му дадем ли още една глава?

Той говореше на мама!

Обърна се към крулите и заговори на техния език. След това отново се извъртя към Пег. Извади ножа си и тръгна към нея.

В тишината прогърмя изстрел. Краката на Мърдок се подгънаха и той падна по очи.

Джени се извъртя настрани. Видя, че в полумрака, край една от близките колиби, стоят четирима новодошли.

— А сега Хейър, кажи им да не мърдат. На онези зад нас — също.

Възрастният мъж заговори на крулите на техния странен език. Нийла го чу в гората, когато той го използваше, за да предотврати атаките на съществата. Докато Хейър говореше, Джони премести поглед от Корделия към Нийла.

— Хайде — промърмори той. — Бързо!

Въпреки че бе останала без дъх и трепереше от страх, Нийла не се поколеба. Втурна се напред със сабята в ръка.

Стремеше се да не отделя поглед от увисналото под триножника момиче. Но в същото време не можеше да не поглежда и към крулите. Някои от тях, съвземайки се от изненадалата ги стрелба, вече се раздвишиха.

Хейър продължаваше да говори, но тя чуваше мънкане сред крулите.

— Бързо! — извика момичето.

С периферното си зрение Нийла видя, че Корделия се устреми към триножника, под който висеше жената. Забеляза също, че едно безнозо същество мъкнеше торса си сред тълпата. Онова същото, което видя на пътя преди толкова отдавна. Между зъбите си бе захапало нож.

Тя стигна до триножника.

Някой изкрещя.

Обърна глава. Едно копие прониза Корделия.

Нийла вдигна сабята и пресече въжето. Момичето падна на земята.

* * *

— Проклето копеле! — извика Робинс.

Тикна дулото в тила на Хейър и натисна спусъка.

После светкавично зареди отново. Обърна се и застреля най-близко стоящия крул.

След това накуцвайки, се спусна към Пег.
Към настъпващата тълпа.

Застанала на четири крака, Джени погледна към майка си. Дузина крули настъпваха към нея. Чичо й Джон крачеше бързо към тях, като не спираше да стреля. Но и зад него напираха още крули.

— Чичо Джон! — извика тя.

В същия миг забеляза, че жената, която беше прерязала въжето й, тича с вдигната сабя към чичо й.

Джени се изправи на крака и също се устреми натам.

Едно момче с нож на пояса изскочи зад гърба на Джони. Извади и малка секира. Замахна. Нийла с един удар отсече ръката му.

След това заби острието в лицето на някаква жена. Извърна се и разцепи надве главата на един пълзящ мъж.

В следващия миг острието на нож нарани хълбока й. Тя удари с лакът лицето на момичето, което се опита да я убие. То се просна по гръб. Острието на сабята тутакси потъна в корема му.

Някой успя да скочи върху гърба на Нийла. Тя падна върху тялото на момичето. Почувства как нож допря гърлото й.

Робинс тикна дулото на пушката в ухото на мъжа и стреля. Тялото му падна върху Нийла. Робинс го издърпа.

Погледна към Пег. Безкроко човешко подобие беше в краката й и тъкмо изваждаше ножа, който бе стиснало между зъбите си.

Робинс се прицели и натисна спусъка.

Црак!

* * *

Пег с все сила ритна безногото чудовище в лицето. Бясно размахвайки ръчища, то падна назад.

Но наоколо се бяха струпали твърде много крули!

Тя се заизвива и обсира с ритници най-близките до нея.

После погледът ѝ попадна върху дъщеря ѝ.

— Джени! — изкрешя Пег.

Неколцина от крулите също погледнаха натам. Отдръпнаха се от нея и нададоха тревожни крясъци.

Джени се затича.

Пълзящ по земята крул се опита да я хване за крака. Не успя.

И други се устремиха към нея. Но тя беше твърде бърза.

Едно копие засегна крака ѝ, но не спря нейния устрем. Беше ѝ направило само драскотина, която дори не я болеше. Нищо не я болеше, освен дланите ѝ.

Сега вече само един крул стоеше пред нея.

Препречи ѝ пътя.

Беше слузестата дебелана от дърветата. Изглеждаше изплашена. В последния момент се опита да отскочи встрани.

Джени тикна в лицето ѝ голямата горяща главня, която носеше. Дебеланата изкрешя и изчезна в отвора на кладенеца.

Пламтящата главня последва полета ѝ в тъмните дълбини.

Разнесе се проглушителен крясък.

Нийла извади сабята си от гърдите на поредния крул и рязко се обърна, готова да съсече следващия. Но всички крули се бяха заковали на място и гледаха към кладенеца.

Онези, които се намираха най-близо до него, търтиха да бягат. Тъмни извивачи се пипала изскочиха от дупката. Увиха се около краката на неколцина от крулите. Придърпаха ги и те на свой ред с отчаян писък потънаха надолу към земните недра.

После крулите се пръснаха на всички страни. Едни бягаха. Други се влачеха на ръце. Трети лазеха на четири крака като огромни тромави паяци.

* * *

Джени стъпи върху китката на едър безног крул, намиращ се до майка ѝ. Той изрева от болка. Разтвори длан и изпусна ножа. Джени го грабна.

Дясната ѝ ръка бе изгорена и не вършеше работа.
Сграбчи ножа с лявата ръка и го заби в окото на изрода.
Върху рамото си усети тежка длан.
Тя се изви, замахна, но не улучи.
— Чичо Джон!
— Дай ми това!

Той грабна ножа от ръката ѝ. С рязко движение отсече въжето, на което висеше майка ѝ.

И двамата паднаха.
Но дойде другата жена. Онази със сабята.

Нещо шибна крака на Джени. Тя с вик отскочи. Видя как тъмно гърчещо се пипало обхваща гърлото на мъртвия безног крул. Тялото се повлече към дупката.

Около гърлото на кладенеца се мятаха безброй живи въжета.
— Да бягаме, да бягаме! — извика Джони.

И те побягнаха.

Накрая на селището, преди да навлязат в гората, Джени се обърна назад.

— Вижте! — извика тя. — То излиза цялото!
— Господи! — изрече със заекване жената със сабята. — Какво е това?

И четиримата се загледаха втрещено към кладенеца.
— Какво направихме? — прошепна жената.
— Оцеляхме — отвърна Джони. — Да се махаме оттук!

Тичаха през гората. После преплуваха реката. По пътя минаха край много крули. Някои се криеха из храстите. Други се катереха по дърветата, сякаш търсеха сигурност сред клонака. Никой не ги нападна.

Минаха и край няколко трупа. Отначало Робинс не разбираще откъде се бяха взели. Надвеси се над един от тях. Okaza се жена с разрязано гърло, която още стискаше в дланта си окървавен нож.

— Самоубийство — изрече той.

Когато пресичаха поляната с дърветата на смъртта, Робинс погледна в тяхната посока. Забеляза някакво движение сред голите им клони.

Нийла се спря и посочи към дърветата.

— Виждам ги.

Три тъмни фигури внезапно се отрониха от дърветата. Полетяха с трясък през сухите клони и се разбиха на земята.

— Хайде! — каза Робинс. — Почти стигнахме.

Нийла огледа мрака около колата. Не видя никакви крули.

Нямаше ги и в колата.

Настани се на предната седалка до волана.

Пег и Джени седнаха на задната седалка.

Джони пъхна ключа в стартера — същия ключ, който Шери забрави да вземе. А и нямаше да може да го използва, защото... Завъртя и запали. Колата потегли.

По-късно, когато вече бяха излезли на шосето, Нийла изхвърли сабята през прозореца. Проследи с поглед как, описвайки дъга в мрака, изчезна сред крайпътните шубраци. После облегна глава на рамото на Джони. Той се усмихна и я притисна до себе си.

Издание:

Ричард Леймън. В тъмните гори

Американска. Първо издание

Редактор: Светозар Георгиев

Корица: Michelangelo Miani / via Agentur Thomas Schück
(Germany)

ISBN: 954-825-127-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.